Mireasă
pentru un crai
JULIA
LONDON

JULIA LONDON
MIREASĂ PENTRU UN CRAI
SERIA SURORILE CABOT 2

***The Devil Takes a Bride* by Julia London**

Copyright © 2015 Dinah Dinwiddie
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LONDON, JULIA
Traducere din limba engleză Adriana Dănilă

LITERA*
2019

Pentru Nitty, care mi-a uşurat incredibil de mult viaţa

Prolog

Toamna anului 1810

La sfârşitul sezonului de vânătoare, înainte ca iarna să-şi între complet în drepturi, contele de Clarendon organizase o serată la reşedinţa lui din Londra pentru cei din înalta societate care reveniseră în oraş. Îi inclusese în mult râvnitele invitaţii pe cei mai apropiaţi prieteni, care, din întâmplare sau nu, aveau cele mai nobile titluri, precum şi legături sociale impecabile. Contele de Beckington şi soţia lui, Lord Sommerfield, Augustine Devereaux şi cele două fiice vitrege ale sale – domnişoara Honor Cabot şi domnişoara Grace Cabot, toţi erau aşteptaţi la eveniment. Faptul că cele mai tinere fete vitrege ale lui Beckington, domnişoara Prudence Cabot şi domnişoara Mercy Cabot, nu fuseseră invitate stârnise o mică furtună la reşedinţa londoneză a familiei Beckington, scăldată în multe lacrimi. Cea mai tânără, Mercy Cabot, jurase să părăsească reşedinţa în timp ce ceilalţi participau la serată. Avea de gând să se furişeze la bordul unei nave care să o ducă pe cât de departe posibil de Londra. Domnişoara Prudence Cabot, care era cu trei ani mai mare decât Mercy şi care de curând împlinise şaisprezece ani, îi spusese că ea nu avea de gând să i se alăture într-o asemenea aventură. Însă, dacă era considerată atât de neînsemnată încât să nu fie vrednică de o invitaţie, avea de gând să umble brambura pe străzile din Covent Garden, neînsoţită, şi să-şi vândă trupul şi sufletul primei persoane care avea să-i ofere o guinee.

— Ce? strigă Grace, în vârstă de douăzeci de ani, când o auzi pe Prudence cum îşi înşiră intenţiile. Prudence, draga mea, ţi-ai pierdut minţile? Te-ai vinde pentru o guinee?

— Da, răspunse ea supărată, ridicându-şi bărbia,

provocându-i pe ceilalţi să o contrazică.

— Nu ar trebui totuşi să aspiri la cel puţin o coroană, draga mea? Ce o să spună o guinee despre familia ta? Cred – şi trebuie să fii de acord – că o guinee nu este de ajuns pentru trupul *şi* sufletul tău.

— Mamă! ţipă Prudence. De ce îi permiţi să mă necăjească?

Nemulţumită de răspunsul indiferent a lui Lady Beckington, porni valvârtej către ieşire, trântind mai multe uşi în drumul ei. Surorile Cabot erau la fel de apropiate ca orice alte surori, şi nici măcar sentimentele rănite ale lui Prudence nu o puteau ţine departe de dorinţa de a le vedea pe surorile mai mari pregătindu-se pentru seară. Honor şi Grace erau printre cele mai elegante făpturi, fiind întotdeauna îmbrăcate în pas cu moda – şi asta pentru că tatăl lor vitreg era un om generos şi indulgent cu gusturile lor în ceea ce priveşte alegerea de materiale şi mătăsuri.

În toiul pregătirilor, în seara evenimentului, multe rochii fură considerate prea simple, prea vechi sau prea strâmte.

În cele din urmă, Honor, cea mai mare, de douăzeci şi unu de ani, îşi alese o rochie de un albastru-deschis, care i se potrivea minunat cu părul negru şi ochii albaştri. Grace îşi alese o rochie de un auriu-închis, cu filigran de argint, care părea să atragă lumina şi să strălucească atunci când păşea. Honor spuse că era rochia perfectă pentru a pune în evidenţă părul blond şi ochii căprui ai lui Grace. Când coborâră în foaier, fratele lor vitreg, Augustine, care trebuia să le însoţească, întrucât contele şi soţia lui refuzaseră invitaţia, preocupaţi de lupta contelui cu tuberculoza, miji ochii, holbându-se la ele. Apoi, se ridică, vorbindu-le pe un ton dramatic:

— Cu siguranţă, nu intenţionaţi să ieşiţi aşa.

— Aşa cum? îl întrebă Honor.

Augustine trase puternic aer în piept, umflându-şi obrajii, aşa cum făcea de obicei când se simţea ruşinat.

— *Aşa,* zise el în cele din urmă, evitând să le privească piepturile.

— Te referi la părul nostru? îl tachină Honor.

— Nu.

— Să fie rujul meu de vină? Nu-ţi place?

— Nu, nu mă refer la ruj.

— Atunci, sigur sunt perlele tale, zise Grace, făcându-i cu ochiul surorii sale.

Augustine se înroşi ca un rac.

— Ştiţi foarte bine la ce mă refer! Cred că rochiile voastre dezvăluie prea mult! Gata, am spus-o!

— Aşa e moda la Paris, îi explică Grace, în timp ce valetul îi aşeza pelerina pe umeri.

— Nu ştiu dacă a mai rămas vreo modă la Paris, că am impresia că tot Parisul s-a mutat la etaj, la noi în casă. Şi nu ştiu cum de ştii ce e la modă la Paris dat fiind că Marea Britanie e în război cu Franţa.

— Bărbaţii sunt în război, Augustine. Femeile nu, ripostă Grace, sărutându-l suav pe obraz. Nu vrei ca noi să fim în pas cu moda?

— Păi, da, eu…

— Bine, atunci, am rezolvat-o, interveni Honor veselă, prinzându-l de braţ pe fratele ei. Plecăm?

Şi, aşa cum se întâmpla de obicei, Augustine fu copleşit de surorile lui vitrege. Trase cu putere de jachetă, forţând-o să coboare peste burta care-i crescuse cam mult, bombănind că nu-l interesa dacă ele voiau să iasă atât de provocator, însă le permisese să-l conducă afară din casă.

*

Salonul Clarendons era atât de aglomerat, încât cu greu te puteai mişca, însă toate privirile erau aţintite asupra surorilor Cabot.

— Aşa cum se întâmplă mereu, spuse domnişoara Tamryn Collins, prietena lui Grace, toţi bărbaţii sunt vrăjiţi de surorile Cabot.

— Ce amuzantă eşti! replică Grace. Pot să pun pariu că singurii domni care sunt vrăjiţi sunt cei forţaţi de familiile lor să facă o ofertă unei debutante care aduce cu ea o

zestre generoasă.

— Cred că subestimezi puterea unui decolteu frumos, răspunse sec Tamryn

Grace râse, dar Tamryn avea dreptate.

Honor şi Grace, de douăzeci şi douăzeci şi unu de ani, îşi făcuseră debutul în societate de mai bine de un an. Până acum, ar fi trebuit să primească şi să accepte o ofertă de căsătorie, că doar ăsta era scopul debutului, nu? Însă Honor şi Grace erau femei frumoase, care descoperiseră rapid că le plăcea mult prea mult vânătoarea ca să renunţe la ea pentru căsătorie. Nu să fie ele cele care vânează, ci să fie vânate. Şi erau deosebit de râvnite. Nu era niciun secret că atrăgătoarele surori Cabot erau o pereche de vis pentru orice domn – plăcute ochiului şi isteţe, susţinute de averea contelui de Beckington.

— Oh, nu, zise Honor, prinzând-o pe Grace de braţ. Grace, trebuie să vorbeşti cu el.

— Cu cine? întrebă Tamryn, aşezându-se lângă Grace şi cercetând mulţimea.

— Cu domnul Jett! şopti zgomotos Honor. Vine spre noi!

— Spre tine, vrei să spui, comentă Grace şi o prinse de mână pe Tamryn. Noi trebuie să fugim, Tamryn, dacă nu vrem să fim blocate pentru tot restul serii într-o conversaţie plictisitoare. Să ai o seară frumoasă, Honor!

— *Grace!* exclamă Honor, dar Grace şi Tamryn deja fugiseră, râzând şi şuşotind în voie, lăsând-o pe Honor să se bucure singură de atenţia arzătoare a domnului Jett.

Tamryn se desprinse ca să meargă spre un prieten pentru a schimba câteva cuvinte, iar Grace îşi croi drum către sala de bal.

Grace dansă, melodie după melodie, nefiind lipsită de parteneri, însă, când îl văzu pe odiosul domn Redmond aruncându-i un zâmbet slinos şi pornind în direcţia ei, se simţi uşurată să dea peste Lord Amherst, care păşi în faţa ei, făcând o plecăciune elegantă.

— Vino repede! îi spuse el, întinzându-i mâna. Vreau să te salvez de Redmond.

— Eroul meu! îi răspunse Grace, râzând şi permiţându-i să o conducă pe ringul de dans.

Lui Grace îi plăcea de Lord Amherst. La fel ca tuturor debutantelor. Era frumos şi întotdeauna îi zâmbea călduros. Avea darul de a vrăji şi, de fapt, pentru asta era cunoscut; fermeca orice femeie cu flirtul lui deschis, năstruşnic şi provocator. De aceea îi plăcea lui Grace – căreia flirtul şi provocările năstruşnice nu-i erau străine.

El făcu o plecăciune la începutul dansului şi apoi se apropie de ea.

— Am încercat toată noaptea să mă apropii de tine, luptându-mă cu această mulţime.

— Ce? Nu erau şi alte partenere de dans pentru tine?

— Domnişoară Cabot, mă necăjeşti încontinuu, fără milă. Ştii că nu există femeie în această încăpere care să se poată compara cu dumneata.

— Nici măcar una? întrebă ea, în timp ce se ridicară pe vârfuri, apoi coborâră, învârtindu-se ca mai apoi să ajungă din nou faţă-n faţă.

— Nici măcar una, spuse el, făcându-i cu ochiul.

— Milord, sunteţi regele complimentelor.

— Mă poţi condamna? O femeie atât de frumoasă şi aşa isteaţă ca dumneata nu merită altceva decât să fie flatată încontinuu. Drept să spun, inima mea e înnebunită după dumneata.

Grace chicoti auzindu-l.

— Mărturiseşte – ai zis acelaşi lucru tuturor fetelor prezente la această serată.

— Domnişoară Cabot, mă răneşti. Nu am spus acest lucru tuturor femeilor întâlnite în această seară, comentă el, apoi făcu o pauză şi adăugă: Doar celor frumoase.

Grace râse. Se rotiră spre dreapta, apoi se reîntâlniră faţă în faţă în timp ce-şi croiau drum către capătul şirului de dansatori.

— Doamne, bombăni Amherst dintr-odată.

Se uita undeva peste umărul lui Grace. Când ea întoarse privirea, îl văzu pe fratele lui Amherst, Lord Merryton. Era surprins să-l vadă aici. Nu existaseră nicicând

doi fraţi mai diferiţi. Amherst ieşea mereu în societate, pe când Merryton venea rar în oraş. Amherst era mereu vioi, cu zâmbetul pe buze, iar fratele lui părea visător, cu gândurile prinse-n altă parte, şi posac.

Asta părea să facă şi acum, stând cu spatele sprijinit de perete şi cu mâinile la spate. Avea păr negru, creţ şi o mină întunecată. Grace se întoarse către Amherst.

— Nu cred că fratele tău se distrează.

— Nu, admise el. Nu-i place în societate cum îmi place mie.

— Nu-i place în societate? Grace râse. Ce altceva există în zilele în care ploaia nu se mai termină, aşa cum se întâmplă acum?

— Da, păi, el nu e de acord, în general, cu prea multă veselie. Şi cu balurile cu atât mai puţin. Nu le vede sau nu le înţelege scopul.

Grace nu putea să-şi creadă urechilor. Să consideri că balurile nu sunt de folos... asta era ceva ce chiar nu putea să înţeleagă, ceva atât de şocant, încât se simţi tentată să-l mai privească o dată, mai bine, pe straniul conte de Merryton. Amherst râse.

— Nu o să găseşti niciun răspuns acolo, domnişoară Cabot. Îi place şi şi-a perfecţionat abilitatea de a nu-şi arăta sentimentele adevărate. Decenţă în toate cele.

Grace îi zâmbi partenerului ei.

— Nu se poate spune acelaşi lucru despre tine, milord.

— Cu siguranţă, nu. Aş vrea ca toată lumea să ştie despre sentimentele mele de afecţiune faţă de cea mai frumoasă fată dintre fetele Cabot. De fapt, cred că o să o anunţ. Când ajungem la capătul liniei, pregăteşte-te pentru un şir de declaraţii.

Grace râse auzindu-i tachinările. Uită de Merryton după dans. Până la urmă, erau atât de mulţi domni, atât de multe dansuri şi atâtea oportunităţi de *flirt.* Uită aproape de tot de el, până optsprezece luni mai târziu, când norocul i se schimbă şi soarta îi reaminti cât de dezagreabil era Lord Merryton.

Capitolul 1

Primăvara anului 1812

Surorile Franklin din Bath, Anglia – una văduvă, cealaltă fată bătrână – aveau un magazin mic de ceaiuri în apropiere de băi şi de mănăstire. Era plăcerea lor să servească ceai şi produse de patiserie proaspete locuitorilor şi vizitatorilor orăşelului lor frumos. Îi cunoşteau pe mai toţi după nume. Locuiau deasupra magazinului şi îşi deschideau uşile zilnic. Surorile considerau că apropierea de mănăstire le determina să îşi asume ideea de rugăciune într-o manieră mai oficială, aşa că în fiecare seară la ora şase fix închideau magazinul. Toţi cei ai locului le cunoşteau acest ritual într-atât de bine, încât se spunea că până şi paznicul mănăstirii potrivise toate ceasurile după ele. După ce-şi spuneau rugăciunile, surorile se întorceau la magazin, aprindeau câteva lumânări şi serveau o cană de ceai sau de supă, pălăvrăgind despre ziua pe care tocmai o avuseseră şi despre ce se întâmplase. La ocazii speciale, precum serile în care cânta corul la biserică, iar preotul Cumberhill le însoţea până la magazin, puneau şi un pic de coniac în ceai.

Grace Cabot depindea de rutina surorilor. O rutină despre care avea încredere că trecea nedetectată de majoritatea oamenilor la modă din Bath, întrucât aceştia nu aveau obiceiul de a se prezenta la rugăciunile de seară. Ea ştia asta pentru că şi ea făcea parte din acea categorie de oameni şi, mai ales, pentru că avea obiceiul de a lua parte la toate seratele posibile, seară după seară, la un loc cu toţi ceilalţi. Dacă soarta nu ar fi făcut să se întâlnească cu vechea ei prietenă, Diana Mortimer, care trăia în apropiere

de mănăstire, nici ea nu ar fi ştiut despre rutina surorilor. Dar se întâlnise cu Diana, şi ea îi povestise despre asta. Tot ea îi spusese despre faimoasa soprană de origine rusă care urma să cânte la mănăstire.

— Este una dintre preferatele prinţului de Wales, zise Diana. Şi ştii prea bine că asta înseamnă că nu o să fie niciun scaun liber la concert.

Acesta fu momentul în care Grace găsi planul perfect pentru a-l ademeni pe Lord Amherst în capcana ei. Risca totul ca să-şi pună planul în aplicare în seara în care soprana rusoaică avea să cânte. Totul se baza pe apariţia surorilor Franklin în cel mai precis şi inoportun moment posibil.

Grace nu crezuse niciodată despre ea că ar fi deranjant de mândră de realizările ei, dar această întâlnire cu Lord Amherst, în această seară, necesitase foarte multă viclenie pentru a fi stabilită. Venise la Bath acum o lună, după ce auzise că bărbatul venea aici pentru băi, cu singurul scop de a-l convinge că era sinceră cu privire la preţuirea pe care i-o purta, însă în acelaşi timp nu voia să pară prea doritoare sau disponibilă. Grace îşi făcuse debutul în societate la vârsta de optsprezece ani, şi, în cei trei ani de atunci, învăţase multe în cele mai elegante saloane ale Londrei şi ştia cum să aţâţe un domn, în special unul ca Amherst. Şi totuşi, Amherst o surprinsese. În ciuda reputaţiei lui de cuceritor şi fluşturatic, în ciuda faptului că-şi declarase de mai multe ori afecţiunea faţă de ea, nu fusese convins să iniţieze o întâlnire privată cu Grace.

Grace nu-i anticipase reticenţa când îşi concepuse planul. Cu fiecare prilej în care se întâlniseră în Londra, Amherst fusese grijuliu şi înclinat – unii ar spune chiar dornic – să-i facă pe plac şi să o farmece. Fusese foarte direct şi deschis cu afecţiunea pe care i-o purta, iar Grace era sigură că tocmai sentimentele urmau să aibă rolul esenţial în acceptarea acelei întâlniri clandestine. Într-adevăr, când Grace ajunsese în Bath şi îşi făcuse cunoscută apariţia prin diverse saloane, Lord Amherst nu ezitase să-i şoptească la ureche, la o serată dată la reşedinţa Wickers.

Şi nici nu ezitase să se plimbe cu ea în parcul de lângă Royal Crescent sau să o ţină de mână în timpul plimbării. Însă o refuzase în mod categoric prima dată când îi sugerase să se vadă în privat. Se întreba dacă nu cumva îi ghicise motivele sau dacă o suspectase, dar renunţă la astfel de idei – fusese mult prea inteligentă pentru asta. Faptul că crescuse cu trei surori şi un frate vitreg îi oferise mediul perfect pentru a se îndeletnici cu arta înşelătoriei. Şi totuşi, poate nu fusese suficient de şireată. În intimitatea camerei pe care o luase în casa prietenei dragi a mamei sale, verişoara

Beatrice, se gândi îndelung la ceea ce avea de făcut. Într-o seară, o lovi în final inspiraţia – nimeni nu putea să reziste unui secret. Nici măcar Amherst. Îi transmisese că avea ceva foarte important să-i spună, ceva ce nu-şi permitea să mai audă şi altcineva.

Grace avusese dreptate – Amherst cedase şi fusese de acord să se vadă cu ea. Oricine altcineva ar fi presupus că Grace îşi dorea să-l seducă pe Amherst pentru propria ei plăcere. Nimic nu era mai departe de adevăr.

Toată această şaradă devenise necesară pentru că tatăl ei vitreg, contele de Beckington, murise recent. Grace, mama ei, Lady Beckington, şi surorile Honor, Prudence şi Mercy, fuseseră dependente de el. *Complet.* Acum, fratele ei, Augustine, era noul conte şi, cu fiecare zi care trecea cu mama ei sub acoperişul acestuia, creştea pericolul ca teribilul secret al mamei ei să fie descoperit: Lady Beckington înnebunea. Acest secret le putea distruge viaţa surorilor Cabot, căci, dacă se răspândea în lumea bună zvonul că Lady Beckington înnebunea şi că cele patru fete ale sale necăsătorite aveau acum doar o zestre modestă, nimeni nu le-ar mai fi vrut. Nimeni. Niciun domn din înalta societate londoneză nu ar fi riscat să introducă nebunia în arborele genealogic al familiei, mai ales fără impulsul oferit de o zestre generoasă. Mai important era că Grace avea două surori mai mici, care nici măcar nu apucaseră să-şi facă debutul. Nu ar fi avut nicio şansă să-şi găsească o pereche bună.

Ea şi Honor se îngrijoraseră săptămâni bune cu privire la asta, şi, deşi lui Grace nu-i plăcea că se ajunsese la asta, că trebuia să conspire pentru ceva imoral, îşi dădea seama că nu exista o altă soluţie viabilă şi rapidă. Trebuia să se căsătorească cu Amherst înainte ca secretele lor să fie descoperite.

Totul era pregătit. Micuţul magazin de ceaiuri se închisese fix la ora şase. Se adunase multă lume la mănăstire în această seară, pentru a o asculta pe soprana rusoaică. Grace ştia că surorile Franklin aveau să se întoarcă de la spectacol însoţite de preotul Cumberhill. Chiar le pândise de dincolo de stradă, ochind magazinul de ceaiuri, observându-le pe surorile Franklin pornind la şase fix către mănăstire. Apoi, ea însăşi testase uşa. Era deschisă. Întotdeauna era deschisă – mănăstirea era la doar câţiva paşi de magazin.

În această seară, viaţa lui Grace avea să se schimbe pentru totdeauna. Avea să treacă printr-un scandal odios, avea să devină o paria în rândul celor din înalta societate… Era pregătită pentru asta – cel puţin, surorile ei urmau să aibă tot ce le trebuia.

*

În timpul spectacolului, surprinse privirea sclipitoare a lui Amherst. Aşa cum plănuiseră, ea se ridică dintr-odată şi ieşi cu paşi repezi din mănăstire înainte ca melodia să se termine. Ştia că Amherst avea să o urmeze, fără a bănui că surorile Franklin şi preotul aveau să fie în spatele lui. Începuse să plouă încet şi mărunt, iar asta o îngrijora pe Grace. Câteva secunde prea devreme, câteva secunde prea târziu, şi totul putea fi distrus. Îşi trase gluga peste cap şi se grăbi să traverseze curtea mănăstirii pentru a ajunge la magazinul de ceaiuri. Îşi simţi inima cât un purice, conştientizând că avea cu adevărat de gând să facă o asemenea nemernicie – până în acest moment nu fusese decât un plan –, şi suspină disperată. Nu fusese niciodată în viaţa ei atât de disperată.

În faţa uşii de la magazin, trase gluga de pe cap, privind de jur-împrejur, înainte de a deschide uşa. Nu era nimeni – toată lumea era la mănăstire, ascultând ultimele acorduri ale corului. Grace întinse mâna spre clanţă şi apăsă. Simţi cum o cuprinde panica văzând că uşa nu se deschide – dar se izbi cu umărul şi o deschise făcând atâta zgomot, încât se aştepta ca tot oraşul Bath să apară acolo şi să o acuze de hoţie. Grace se strecură în interior, lăsând uşa întredeschisă, astfel încât Amherst să ştie că era deschisă. Făcu o pauză, ascultând, urmărind orice mişcare pentru a vedea dacă fusese văzută. Nu putea să audă nimic din cauza propriilor bătăi ale inimii.

Încăperea era foarte întunecată; cărbunii din şemineu ardeau aşa mocnit, încât abia îşi putea vedea mâinile în faţa ei. O lovi un nou val de panică – nu luase în calcul întunericul. Cum avea să o găsească Amherst? Îi era prea teamă să deschidă gura şi să rostească vreun cuvânt. Avea să stea lângă uşă şi să-l atingă când intra. Grace începu să pipăie piesele de mobilier din jurul ei. Fusese în acest magazinaş de atâtea ori, încât ştia că se aflau două mese micuţe lângă uşă şi un birou în dreapta. Bâjbâi încet în faţă şi găsi spatele scaunului de la birou. Numai bine, ştia pe unde era faţă de uşă. Grace îşi scoase pelerina şi o aruncă pe undeva prin apropiere, apoi îşi netezi neliniştită părul. Îi tremurau mâinile; strânse pumnii, îşi încrucişă braţele şi aşteptă. Se auzea zgomotul unui ceas undeva, şi, cu fiecare secundă punctată de orologiu, inima îi bătea şi mai tare.

Auzi zgomotul paşilor lui Amherst în timp ce păşea prin curtea mănăstirii. Păşea repede, cu un scop clar, şi dintr-odată Grace simţi cum i se taie răsuflarea. Trase hulpav aer în piept şi îşi încordă auzul. Îl auzi pe Amherst oprindu-se în faţa uşii şi înghiţi un scâncet de panică. Părea că şi el se mişca dintr-o parte în alta, iar Grace îşi imagină că Amherst începea să aibă îndoieli. Se îndepărtă uşor de uşă, iar ea suspină încet.

Dar se întoarse aproape în aceeaşi clipă. Tăcere. Grace nu se putea opri din tremurat. De ce nu deschidea uşa?

Când o deschise împingând-o larg, un val de aer rece, umed lovi chipul lui Grace. Respira aşa superficial, încât credea că avea să leşine; strânse atât de tare braţele, încât nu conştientiză că unghiile îi sfâşiau pielea. Amherst se opri precaut în pragul uşii. Părea mai înalt decât îl vedea ea de obicei, însă Grace puse asta pe seama luminii difuze de afară, care-l încadra atât de poetic în prag. Întoarse capul într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să o audă. Emoţiile aveau să o stranguleze.

— Aici, rosti ea în cele din urmă.

El întoarse brusc capul. Într-un moment de panică, Grace se aruncă în braţele lui. Se aşteptase ca el să spună ceva, dar el încremeni, ca şi cum ea l-ar fi speriat. Ea îşi trecu braţele pe după gâtul lui, iar el o prinse de mijloc, suspinând uşor, şi făcând un pas în spate pentru a se echilibra. Cumva, Grace îi găsi gura în întuneric. Era mult mai moale decât îşi imaginase. Era bogată, umedă şi caldă şi...

Dintr-odată, el îi devora buzele. Cu foame. Grace nu se aşteptase la un sărut atât de pătrunzător. Nu putea să spună exact la ce se aşteptase, dar cu siguranţă nu la *asta.* Îşi simţea sângele fierbinte, arzând-o toată. Fierbea, şi îi plăcea acest sentiment. El o penetră cu limba, iar ea fu zguduită de senzaţia aceea. Se simţea straniu de liberă şi anonimă în acel întuneric, ca şi cum era o altă persoană acolo, nu ea. Nu mai era o debutantă care trebuia să păstreze decenţa. Sărutul lui o incita uimitor de mult, iar Grace se lăsă purtată de val, lipindu-se şi mai tare de el, fără a se mai gândi la reputaţia ei, simţindu-i mădularul excitat...

Dintr-odată, o ridică de mijloc, iar Grace scânci surprinsă. El se ciocni de un scaun de la birou, care căzu apoi pe podea. El o aşeză pe birou, iar ceva de acolo o înţepa în spate, însă lui Grace nu-i păsa – limba lui îi dezmierda gura, înnebunind-o. Îi muşcă buzele şi i le supse, iar Grace înţelese acum de ce Amherst căpătase o reputaţie de cuceritor. Sărutul lui era cel mai incitant lucru care i se întâmplase vreodată.

Se lăsa purtată pe un drum extrem de senzual. Se simţea înfrigurată, înfierbântată, înnebunită de fiecare atingere a limbii lui, de fiecare muşcătură a buzelor. Dintr-odată, el se mişcă, iar gura lui ajunse în decolteul ei, în timp ce degetele lui apăsau pe materialul rochiei. Grace se gândi că trebuia să-l oprească înainte ca acest joc să ajungă prea departe, dar mâna lui găsi piciorul ei, pe sub fustă! Iar degetele lui trasau o cărare arzătoare pe pielea ei. „Opreşte-l! Opreşte-l acum!” Îşi dorise să fie descoperită într-o îmbrăţişare arzătoare, *nu* făcând dragoste. Unde, Doamne, iartă-mă, erau surorile Franklin?

Grace nu putea vorbi – de fapt, *nu voia* să spună ceva. Prefera să închidă ochii şi să se bucure de extraordinarele senzaţii. Lăsă capul pe spate şi îşi permise să fie purtată de valurile dorinţei lui carnale. Degetele lui îi strângeau partea de sus a coapsei, făcând-o să geamă, conştientă de senzaţia ademenitoare a mâinii unui bărbat între picioarele ei. Îşi afundă degetele în părul lui, iar buzele lui îi împresurară sfârcul întărit prin rochie. Nu-i venea să creadă că reuşise! Avea să fie fericită cu el, mai ales dacă asta o aştepta de acum încolo.

El îi eliberă sânul, smulgând puternic materialul rochiei. Îl luă în gură, sugându-l, iar senzaţia i se păru atât de incitantă, de şocantă, de arzătoare, că-i făcea măruntaiele să fiarbă. Amherst gemu lângă sânul ei, un sunet de dorinţă gutural, animalic ce răsună prin corpul lui Grace. Când mâna lui se mişcă mai adânc între coapsele ei, Grace ridică fără ruşine piciorul. Degetele lui alunecară printre faldurile ei. Ea suspină, arcuindu-se pe birou. Nu se recunoştea.

— Nu eram sigură că o să vii, îi şopti ea la ureche.

Ezitarea lui fu atât de scurtă, încât ea nu era sigură că nu i se păruse. El nu zise însă nimic, ci doar trecu la celălalt sân şi îşi lipi din nou de ea mădularul, lucru care o alarmă şi bucură în acelaşi timp.

Nu simţise niciodată dorinţa unui bărbat şi nici nu o văzuse. I se părea misterios şi tare aşa cum îl simţea lipit de piciorul ei, şi gândul la cum ar fi să îl simtă în interiorul

ei îi trezi fiori pe şira spinării, copleşindu-i simţurile şi făcând-o să se înfioare.

Totul începu să se cufunde în ceaţă. Grace uită de înşelătoria ei şi chiar şi de locul în care se afla. Uită de toate în afară de modul în care el o făcea să se simtă, de modul în care trupul ei răspundea, dorindu-şi mai mult, *tânjind* după mai mult. Aşa că, în momentul în care lumina unui felinar învălui camera, ea ţipă speriată. Amherst se roti, întinzând pelerina pentru a o acoperi pe Grace, care încerca disperată să se acopere.

— Milord! strigă preotul Cumberhill alarmat, dar reţinut. Doamne, Dumnezeule! Ce aţi făcut?

Grace încercă înnebunită să-şi aducă aminte rolul ei în această şaradă.

— Vă rog, zise ea.

Vă rog ce? Se uită în jos şi îşi dădu seama că Amherst îi distrusese corsajul. Ţinea materialul cu mâna şi se uita înnebunită după pelerina ei.

— Milord, aşa ceva nu se poate! strigă preotul. Aţi profitat cu cruzime de această fată!

— Tânără domniţă, sunteţi bine? întrebă una dintre surori, şi dintr-odată lumina se revărsa asupra lui Grace.

Le auzi pe surorile Franklin strigând la unison, şocate de cum arăta. Grace îşi văzu pelerina şi se aplecă către ea.

— Domnişoară Cabot! strigă una dintre ele. Vino, draga mea, lasă-mă să te ajut, continuă, iar Grace îi simţi mâinile pe umeri şi simţi cum trase de pelerină pentru a o aşeza în jurul gâtului ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Merryton, nu aş fi crezut niciodată că eşti capabil de viol! O să chem autorităţile!

Viol! *Merryton?* Inima lui Grace se opri şi apoi porni din nou îndurerată. Nu, nu, nu, nu, nu – Merryton? Cum putuse face o asemenea greşeală înfiorătoare?

Era imposibil, iar Grace se roti pentru a-l privi pe bărbatul care o înnebunise de dorinţă…

Îşi simţi inima nimicită. I se făcu rău şi crezu că avea să leşine. *Nu* îl prinsese pe şarmantul şi cuceritorul Lord

Amherst într-o situaţie compromiţătoare, aşa cum planificase. Se aruncase în braţele fratelui său, Lord Merryton, cel mai dezagreabil om din Anglia. Trebuia să repare asta.

— Nu m-a rănit! strigă ea, panicată.

Era dornică să se sacrifice ca să-şi salveze surorile, dar asta era de-a dreptul înspăimântător. Nu putea permite una ca asta. Pur şi simplu, nu! Unde naiba era Amherst?

— Domnişoară, nu vorbiţi, o avertiză preotul. Nu o să-l las să vă intimideze!

Ochii verzi plini de răceală ai lui Merryton o străfulgerară pe Grace. Avea chipul întunecat şi părea tulburat. Ea simţi un val neplăcut de fiori reci.

— Îmi asum toată responsabilitatea, zise el scurt.

— Aşa şi trebuie! îi zise preotul tăios şi înaintă, ridicând felinarul pentru a o vedea pe Grace.

Grace îşi duse mâna la corsaj şi abia atunci îşi dădu seama că o şuviţă răvăşită de păr îi atârna pe umăr.

— Dumnezeule! zise preotul, cu voce stinsă, privind oripilat. Îl privi cu groază pe Merryton. Aşa ceva nu se poate! Ai distrus-o pe fata asta, ai distrus-o iremediabil, iar pentru asta va trebui să plăteşti! Doamnelor, vă rog, aveţi grijă să o duceţi la adăpost, zise el. Luaţi-o de aici şi trimiteţi-l de îndată pe domnul Botham la mine, adăugă el, referindu-se la judecătorul local.

Una dintre doamne trase gluga peste capul lui Grace.

— Nu a fost nicio crimă, încercă ea din nou. A fost vina mea…

— Linişte! zise preotul uimit.

Surorile îi făcură semn să tacă, înconjurând-o, obligând-o să se îndrepte către uşă. Grace se împletici, cu respiraţia întretăiată şi slabă. Ce greşeală îngrozitoare! Făcuse ceva cu totul grotesc! Mai îngrozitor de atât nu se putea! Simţea că-i venea să vomite şi se îndoia că avea să se poată abţine. Se întreba dacă şi Amherst s-ar fi simţit la fel de neajutorat ca ea, în acel moment, dacă ar fi venit, dacă planul ei ar fi funcţionat.

— Oh, draga de tine! Liniştеşte-te, domnişoară Cabot.

Preotul o să se asigure că bărbatul acesta va fi judecat pentru ce a făcut.

— Nu a comis nicio crimă! strigă neajutorată Grace. Eu i-am făcut asta! L-am ademenit!

— Draga mea, este firesc ca tu să vrei să-ţi asumi responsabilitatea pentru indiscreţia ta, dar nu e cazul... îi zise una dintre doamne. El te-a folosit!

Asta nu avea niciun sens pentru Grace, dar femeile o trăgeau afară, către curtea mănăstirii, unde mulţi oameni îşi făceau apariţia.

Câteva capete se întoarseră în direcţia lui Grace – nu vedeai prea des două femei trăgând de o a treia – şi lumea începu să vorbească în jurul lor.

— Grăbeşte-te, Agnes! şuieră una din surori, iar Grace se împletici încercând să ţină pasul cu ele.

Nu avea să-şi aducă aminte cum fusese adusă la reşedinţa de pe Royal Crescent a verişoarei Beatrice. Îşi amintea doar vag că fusese acolo în clipa când veniră nişte domni să-i pună întrebări despre ce se întâmplase cu adevărat în acel întunecat magazin de ceaiuri. Grace încercă disperată să le explice că era vina ei, dar, când fu presată să ofere un motiv pentru care ar face aşa ceva, nu le putu spune adevărul. Bărbaţii presupuseră că motivul pentru care nu putea oferi explicaţii era pentru că minţea. Minţea, îi explicară ei, pentru că se temea de Merryton.

Grace *se temea* într-adevăr de Merryton. Nu auzise niciodată ceva de bine despre el. Se ştia că era rece, distant şi plin de dispreţ.

Dar nu merita ce-i făcuse ea.

Capitolul 2

„Unul, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt”.

Erau exact opt paşi de la camera unde se lua micul dejun la bibliotecă şi opt fâşii de tapet în cameră. Jeffrey ştia asta pentru că număra în fiecare zi în momentele în

care stătea în casa lui din Bath, câteodată chiar de mai multe ori pe zi. Şi totuşi, acum, nu era întru totul sigur de numărul de paşi, nu în această dimineaţă, la atât de scurt timp după căderea lui spectaculoasă. Tot mergea dintr-o parte în alta, numărând paşii. Trebuia să o facă; trebuia să numere până era sigur sută la sută, până când avea să-şi şteargă din minte imaginea trupului lui aruncându-se cu foame asupra acelei femei.

Acea imagine – nedorită, neinvitată, creată din greşeală în creierul lui – era nouă pentru el. În general, gândurile vulgare şi lascive care-l bântuiau zilnic implicau două femei care îşi ofereau reciproc plăcere cu degetele şi cu limba. Nu ştia de ce avea aceste gânduri, ci doar îşi amintea că începuse să experimenteze asta de la vârsta de şaptesprezece ani. Începuse să acţioneze pentru a-şi îndeplini dorinţele când făcuse douăzeci şi unu de ani, căutând tot felul de partenere care erau dispuse să performeze pentru el şi cu el. Dar, în societate, Jeffrey învăţase să ascundă acele imagini întunecate în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii. Întotdeauna cuviincios, întotdeauna un model de bună creştere, exact cum îl învăţase tatăl său să fie. Când Jeffrey se străduia să înăbuşe acele imagini, reuşea. Se întâmpla să aibă astfel de gânduri doar când era foarte obosit sau când simţea că-l apăsa prea tare presiunea titlului. Titlul de Lord Merryton şi alte două titluri mai mici erau o povară destul de greu de cărat. Era capul unei familii mari, cu proprietăţi impresionante. Era Jeffrey Donovan, bărbatul pe care toată lumea îl credea mai presus de scandal şi incapabil de un comportament imoral, la fel ca tatăl lui.

Dar adevărul era că Jeffrey nu era deloc aşa. Pur şi simplu, găsise o metodă prin care să se abţină.

Asta până noaptea trecută.

Şi acum, o nouă imagine monstruoasă refuza să-i părăsească gândurile şi nu putea să o alunge. La naiba, nici nu-i ştia numele! Cabot, aşa spusese doamna Franklin. Jeffrey nu ştia niciun Cabot. Nu ştia nimic despre ea decât că avea gust de miere şi piele de mătase.

„Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt”.

Opt. Opt. Opt.

Acest lucru, această obsesie demonică pentru cifra opt îl invadase pe Jeffrey cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu îşi mai amintea cum de se întâmplase. Când împlinise şaisprezece ani, iar tatăl lui decedase şi el devenise conte, responsabil de numele şi de renumele impecabil al acesteia, nevoit să aibă o conduită ireproşabilă, cifra opt îşi făcuse loc în inima şi în mintea lui. La fel ca imaginile destrăbălate de care nu putea scăpa, Jeffrey nu înţelegea de ce sau cum se întâmplase. Se considera nebun, realmente nebun, mai ales că cifra opt era vitală pentru el, dar în acelaşi timp o tortură de nedescris.

Necesitatea de a face referire la cifra opt în viaţa de zi cu zi apăruse când Jeffrey se culcase cu o femeie pentru prima dată. Câţi ani avea atunci, optsprezece? Se lăsase sedus de o femeie mai în vârstă. Îi arătase ce-şi dorea trupul lui folosindu-se de mâinile şi de gura ei, lucruri pe care nu le conştientizase şi nu şi le imaginase. Acele lucruri nu erau în concordanţă cu ceea ce însemna poziţia lui de lord, şi nu-şi putuse domoli jena decât numărând.

Însă imaginile reveniseră, teribile şi îngrozitor de apăsătoare, mult mai puternice decât şi-ar fi imaginat vreodată. Iar al optulea demon îl strânse de gât, aproape sufocându-l, obligându-l să pornească pe un drum alunecos – să aibă gânduri rele, care nu puteau fi îndepărtate decât cu cifra opt. Acum, la treizeci de ani, Jeffrey ştia că decăderea însemna să se lase pradă gândurilor haotice, să fie obsedat de trupurile femeilor şi de sexualitatea lor şi de cifra opt. Învăţase să controleze acea foame, să o ţină ascunsă. Foarte rar făcea greşeli.

Rar.

Şi totuşi, făcuse una colosală noaptea trecută. Şi doar fratele lui era de vină. John Donovan, vicontele Amherst, era otrava existenţei lui Jeffrey. Se părea că John nu se ferea să facă toate greşelile posibile. Trecuse fără ruşine şi regret dintr-un scandal într-altul. De când devenise major,

adunase la jocurile de noroc datorii pe care nu le putea plăti, obligându-l pe Jeffrey să se descurce cu ele. Nu se putea hotărî la o femeie pe care să o ceară în căsătorie, dar îi plăcea să se distreze cu orice debutantă care îi ieşea în cale, creând scandal în Londra şi chiar într-unele dintre cele mai bune familii din înalta societate.

John era motivul pentru care Jeffrey se afla în Bath. Auzise că John era acolo şi venise să discute cu el. Şi asta şi pentru că auzise diverse de la sora lui, Sylvia.

Sylvia era la casa ei, din apropiere de graniţa cu Scoţia, şi avea doi copii. Jeffrey nu o mai văzuse de ceva timp, căci copiii erau prea mici pentru a călători, dar ţineau legătura prin scrisori. În ultima dintre ele, îi scrisese că John adunase noi datorii la jocuri şi că era îndatorat la mai mulţi domni din Londra, inclusiv faţă de un viconte foarte influent.

Veştile îl enervaseră pe Jeffrey. Nu doar o dată, îl rugase pe John să-şi găsească ceva de făcut, orice altceva ce l-ar fi putut ţine departe de probleme şi de ruină. I-ar fi plăcut ca John să accepte să lucreze pe o navă. Ar fi fost foarte încântat să aranjeze asta. Trebuia doar să-l facă pe John să vadă beneficiile, să-l facă să înţeleagă că trebuia să plece din Anglia şi să scape de toate viciile de acolo pentru a-şi putea pune ordine în viaţă. Să se liniştească alături de o femeie care să-i ofere moştenitori şi să se şi îngrijească de ei, pentru numele lui Dumnezeu.

Iar apoi, noaptea trecută, când John cedase insistenţelor prietenului lui, doctorul Linford, de a-i însoţi pe el şi soţia lui pentru a o asculta pe soprana rusoaică, o văzuse pe tânăra femeie cu părul bălai ieşind în timpul concertului din mănăstire şi pe John ieşind după ea, imediat după. Înnebunise de furie. Fratele lui urmărea o femeie în văzul lumii, oferind încă un subiect de scandal şi de bârfă.

Jeffrey ieşise în curtea mănăstirii, căutându-l pe fratele lui. Nu îl zărise nicăieri, aşa că dăduse să se întoarcă în mănăstire, când observase o mişcare, o umbră undeva în întunericul de dincolo de geamul magazinului cu ceaiuri.

Atunci, observase că uşa era uşor întredeschisă.

Jeffrey numărase optzeci de paşi până la uşă. În magazin era beznă şi nu putu auzi niciun zgomot. Dar fusese sigur că nu exista alt loc în care ar putea fi fratele lui. Se aşteptase să îşi găsească fratele acolo cu vreo femeie, iar mintea i se umpluse cu acele imagini teribile. Putea vedea picioarele depărtate ale femeii şi pe fratele lui penetrând-o. Îşi lovise coapsa de opt ori în încercarea de a scăpa de acele imagini, dar fără folos.

În momentul în care intrase în acea cameră şi-i simţise buzele peste ale lui, fusese pierdut.

Ce-i făcuse acelei tinere!

Jeffrey închise ochii, încercând să şi-o şteargă din minte – rochia ei ruptă, părul bălai răvăşit şi căzut pe umeri, ochii ei căprui larg deschişi, uimiţi –, însă nu reuşi. O făcuse. Demonul din el se năpustise asupra acelei tinere. Avea un gust atât de bun şi de dulce şi o piele atât de fină, de ademenitoare, încât nu fusese capabil să se oprească. Fusese mult prea dur cu ea, îi făcuse un rău de nedescris.

Gemu şi îşi apăsă tâmplele cu pumnii. Ştia că era în stare de multe lucruri, dar niciodată nu se crezuse în stare să rănească o femeie, indiferent de circumstanţe. Când avea gânduri imorale, se ţinea departe de lume, retrăgându-se la reşedinţa lui de la ţară, Blackwood. Acum, nu ştia unde să se ducă pentru a scăpa de acele gânduri care-l torturau.

— Milord.

Jeffrey tresări auzindu-l pe valetul său, Tobias.

— Da?

— Domnul Botham, părintele Cumberhill, domnul Davis şi doctorul Linford sunt aici.

Jeffrey trase aer în piept. Poate ei aveau să fie salvarea lui. Poate aveau să-l ducă în cine ştie ce închisoare.

— Trimite-i înăuntru, zise el şi se ridică, lovindu-şi în tăcere coapsa de opt ori.

Încă o dată. Din nou.

Părintele Cumberhill abia dacă se putea uita la el când intră, iar Jeffrey nu-l învinovăţi pentru asta. Domnul

Botham, magistratul, părea doar şocat. Domnul Davis, primarul, îl studia curios, de parcă ar fi analizat o cicatrice pe faţa lui.

Dr. Linford îl privea cu un strop de compasiune. Era singura persoană din lume căruia Jeffrey îi povestise despre gândurile lui periculoase.

— Domnilor, zise el, făcându-le semn să se aşeze. Tobias, adu ceai, te rog.

— Nu cred că este necesar, milord, începu domnul Botham. Nu am de gând să lungesc toată tărăşenia asta mai mult decât este necesar. Am mers la domnişoara Cabot şi am discutat cu ea îndelung. Nu s-a întors împotriva ta şi insistă că toată vina este a ei.

Jeffrey se întrebă dacă ea încerca să îl protejeze pe John. Sau poate era doar prostesc de sinceră?

— Însă a fost de acord, aşa cum a fost şi soţul verişoarei ei, domnul Frederick Brumley, că, din cauza întâmplărilor teribile, singura opţiune este să te acuze de viol…

Jeffrey simţi cum i se strânge stomacul. Era un conte puternic, dar nici el nu putea să scape de o asemenea acuzaţie.

— Sau, reluă domnul Botham privind ţintă la covor, să se căsătorească cu tine pentru a evita un scandal teribil pentru amândoi.

Jeffrey înghiţi în sec. Numără butonii de la jacheta lui Botham. Erau doar şase. *Şase.*

— I-am spus că a se căsători cu o brută înseamnă o viaţă de chin, interveni tăios preotul Cumberhill.

Jeffrey nu vorbi. În mintea lui musteau deja imagini cu trupul ei, cu picioarele larg depărtate şi cu mădularul lui afundându-se în ea.

— I-am spus, confirmă domnul Botham, aruncându-i o privire cu subînţeles preotului, dar a insistat să-şi asume acest risc decât să-ţi mânjească numele şi pe al familiei ei.

Jeffrey nu voia să se căsătorească cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! Nu voia să aibă de-a face cu ea! Şi totuşi, nu exista altă opţiune.

— Cine… cine e familia ei?

Observă schimbul de priviri dintre bărbaţi, dezgustul dat de faptul că el nici măcar nu ştia al cui nume pătase.

— Este sora vitregă a contelui de Beckington.

„Dumnezeule!” Jeffrey încercă să-şi aducă aminte de Beckington, dar nu reuşi. Nici nu conta. Omul era un conte. Dacă nu ar fi luat-o pe sora lui de soţie, cu siguranţă avea să fie spânzurat pentru viol; ceea ce pe bună dreptate ar fi făcut şi Jeffrey în locul lui. Îşi ridică bărbia.

— Sunt conte, zise el ferm. Am datoria de a produce un moştenitor legitim. Îl privi pe doctorul Linford. Ai examinat-o?

— Ca să văd dacă a fost rănită, da, zise el. Nu pare rănită.

Nu la asta se referise Jeffrey.

— Mă refer dacă este virgină, zise el direct.

Preotul scoase un sunet de disperare sau dezgust, iar Davis părea oripilat.

— Vorbim despre domnişoara Grace Cabot, zise Davis. Este fata vitregă a răposatului conte de Beckington şi sora vitregă a noului conte. Vine dintr-o familie foarte bună, milord.

Jeffrey îşi încleştă şi îşi descleştă pumnii de opt ori.

— Asta e minunat, dar ştiţi foarte bine că o creştere bună nu înseamnă şi o feciorie intactă.

Doctorul Linford şi domnul Botham priviră în podea; preotul îşi acoperi faţa cu mâinile. Erau îngroziţi de el, da, dar Jeffrey observă că niciunul dintre ei nu-l contrazise.

— M-a asigurat că este… intactă, zise Linford tăios.

Domnul Davis îşi drese glasul.

— Să presupunem atunci că va avea loc o nuntă?

Jeffrey ezită. Se gândi la Mary Gastineau, fata lui Lord Wicking, verişoara de-a doua. Mary era cea de-a doua fiică a celui de-al doilea Lord Wicking şi era cea de-a doua femeie pe care o curtase serios.

O curta pe domnişoara Gastineau de doi ani, pregătind-o pentru stilul lui de viaţă şi obişnuind-o cu nevoia lui de perfecţiune. Deşi Mary Gastineau nu stârnea

nimic în el, Jeffrey credea că ea putea să fie soţia de care avea el nevoie. Nu-şi imagina trupul ei gol şi pe el posedând-o. Femeia nu făcea greşeli şi părea extrem de potrivită pentru a merge pe marginea prăpastiei cu el. Şi totuşi, amânase să-i ceară mâna cât de mult putuse. De dragul simetriei, îşi zicea el. De frică, urla conştiinţa la el. Cu toate acestea, Jeffrey se pregătise să facă propunerea în acest sezon.

— Milord, zise Botham cu voce stinsă, trezindu-l pe Jeffrey din reverie. Dacă nu spuneţi da, o să vă acuzăm de viol. Nu vom ignora ce i-aţi făcut acelei sărmane tinere, acelui suflet inocent.

Inocentă. Fără experienţă, poate, dar inocentă cu siguranţă nu.

Jeffrey ridică privirea şi dădu peste patru perechi de ochi. Se hotărâseră – aveau să-l acuze dacă nu avea să rezolve problema foarte reală pe care le-o cauzase.

— Da, o să mă însor cu ea.

Nimeni nu spuse nimic; cei trei bărbaţi se uitară la preot, care era cel mai supărat din cauza celor întâmplate. Se ridică – era cu mult mai mic de înălţime decât era Jeffrey. Avea o expresie sumbră, ca şi cum ar fi fost nemulţumit de decizia lui. Dar preotul Cumberhill era un om perspicace şi ştia că nu avea cum să meargă împotriva unui conte atât de puternic precum contele de Merryton. Strânse din dinţi şi îl privi pe Jeffrey.

— O să faci nunta numaidecât?

— Nu doar că o să fac asta numaidecât, dar o să mă retrag de îndată cu această femeie la Blackwood.

— Atunci, ne-am înţeles, zise preotul rece.

*

Verişoara Beatrice nu mai era la fel din noaptea în care surorile Franklin o aduseseră pe Grace în acea stare. Ca toată lumea, Beatrice presupuse că Grace trecuse printr-o traumă. Plânse în timp ce o ajută pe Grace să se dezbrace.

— Mama ta nu o să mă ierte! se văită ea.

Mama ei, dacă ar fi fost în toate minţile, nu ar fi iertat-o niciodată pe Grace pentru ceea ce făcuse. Grace nu avea să se ierte pe sine. Da, suferise o traumă mare, dar nu fizică. Trauma era dată de adevărul brutal că-l prinsese în escrocheria ei pe bărbatul greşit. Mai mult, acum, că făcuse asta, Grace înţelese cât de îngrozitoare şi de deplorabilă era toată situaţia. Oare ar fi fost diferit dacă în locul lui era Amherst? Oare acesta nu s-ar fi uitat la ea cu aceeaşi ură pe care o văzuse în ochii lui Merryton? De ce crezuse că acest plan blestemat avea să funcţioneze?

Honor avusese dreptate când Grace îi împărtăşise planurile ei, înainte de a porni spre Bath – era ridicol, imposibil. Oare de ce asta fusese singura dată când Honor avusese dreptate? Nu putuse avea dreptate când deciseseră că era perfect normal ca două femei tinere să călărească pe Rotten. Row? Nu putuse avea dreptate când deciseseră că mătasea corai la care Grace râvnise era cea mai bună culoare pentru ea? Nu, trebuia să aibă dreptate cu asta.

Verişoara Beatrice mergea dintr-o parte în alta în faţa lui Grace, frecându-şi mâinile. Grace nu o văzuse niciodată pe Beatrice aşa, însă nici nu mai fusese în situaţia de a-l aştepta pe contele de Merryton să vină la reşedinţa ei cu autorităţile. Trebuiau să ajungă pe la opt, adică peste câteva minute. Fapta fusese făcută, aranjamentul acceptat, iar acum Grace avea să se căsătorească cu el.

Ce altceva putea să facă? Era distrusă. Irevocabil. Se simţea teribil de mânioasă pe ea însăşi, dezamăgită şi îngrijorată cu privire la ceea ce o aştepta. Nu-şi salvase familia într-un mod miraculos, aşa cum îşi imaginase. Ah, da, eroina care se sacrificase pentru a-şi salva surorile dragi de la ruină! De fapt, nimic nu se schimbase! Singurul lucru nou era că Grace avea să poarte ruşinea acestui scandal ridicol – şi nu în compania fermecătorului Lord Amherst, aşa cum plănuise, ci alături de dezagreabilul Lord Merryton.

— Mama ta o să fie *foarte* dezamăgită, zise Beatrice.

De tine, de mine… Grace, aşa ceva nu se cade! De ce ai refuzat să-i trimitem mesaj de îndată? De ce nu ai cerut ajutorul şi sprijinul fratelui tău vitreg?

Grace nu avea cum să o facă pe Beatrice să înţeleagă.

— Un mesager nu avea cum să ajungă în timp util, şi, aşa cum ţi-am explicat, nu am vrut să stric nunta fratelui meu vitreg. A aşteptat atât de mult! Iar tatăl meu vitreg a murit de numai o lună! Îţi poţi imagina ce ar fi însemnat să adaug acest scandal la toate întâmplările pe care le-a îndurat familia asta? Gândeşte-te la surorile mele, care nu şi-au făcut încă debutul. Nu, verişoară, nu există altă cale decât aceea de a-mi asuma responsabilitatea pentru indiscreţia mea, aşa cum a spus şi domnul Brumley.

— Oh, domnul Brumley! se vaită Beatrice, referindu-se la soţul ei. El nu înţelege lucrurile acestea Grace. Acei bărbaţi te-au împins în acest aranjament ştiind foarte bine că nu ai avut parte şi de alte sfaturi.

Bineînţeles că Beatrice era îndreptăţită să creadă aşa ceva dat fiind că Grace nu-i spusese adevărul despre motivul real pentru care făcuse ce făcuse. Dar Beatrice nu-şi văzuse prietena, pe Lady Beckington, de ceva timp, mai ales că se retrăsese pentru iarnă la Bath şi nu mai venise în oraş pentru acest sezon. Beatrice nu avea de unde să ştie că prietena ei veche înnebunise aproape complet şi că abia îşi recunoştea propriile fete în unele zile. Faptul că ascundea aceste veşti faţă de Beatrice era ceva ce Grace putea să adauge la lista lungă de lucruri odioase pe care le făcuse. Dar până când una din ele – Grace sau sora ei Honor – nu avea să fie măritată, până când nu reuşeau să le asigure un loc surorilor mai mici şi mamei lor nebune, Grace nu putea să spună nimănui nimic.

Timpul era un element important când Grace îşi asumase misiunea nefericită de a pune mâna pe un soţ. Fratele ei, Augustine Devereaux, noul conte de Beckington, urma să se însoare cu Monica Hargrove în mai puţin de o lună. Monica era inamica lui Honor, iar ea şi mama ei ştiau despre problemele mentale ale lui Lady Beckington. Deja începuseră să vorbească despre un conac în Ţara Galilor

pentru fetele Cabot.

Ţara Galilor! *Ţara Galilor!* Era cât de departe de înalta societate le putea Monica trimite pe toate. Departe de orice posibilităţi pentru Prudence şi Mary. Era intolerabil şi, cum Honor deja eşuase cu propriul ei plan de a le salva prin încercarea penibilă de a-l face pe un domn să o seducă pe Monica, Grace simţea că toată responsabilitatea îi revenea ei. Aşa că venise în Bath – să-l ademenească pe Lord Amherst. Reputaţia lui de crai era legendară, dar în acelaşi timp era blând şi chiar amuzant, iar Grace se gândise că, dacă tot avea să facă asta, de ce să nu fie Lord Amherst cel ales? Se gândise că, după şocul iniţial şi după scandal, poate chiar aveau să fie fericiţi.

„Copil fără minte”, se gândi urmărind-o pe Beatrice foindu-se prin cameră. Ea şi Honor se gândiseră îndelung că acum, în calitate de fete tinere fără averi mari care să le rezolve probleme, nu aveau altă opţiune decât să se folosească de modul în care arătau şi de viclenie pentru a-şi schimba cursul vieţii. Din păcate, viclenia le lipsea. Planurile lor erau… nebuneşti.

Acum, înţelegea asta. Acum, înţelegea cât de naivă şi stupidă fusese.

Întrebarea care o ardea, care o ţinuse trează în ultimele două nopţi era de ce nu venise Amherst. Cum, dintre toţi oamenii, *Merryton* fusese cel care apăruse acolo? De fiecare dată când se gândea la asta, pe Grace o apuca tremurul. Momentele petrecute cu Merryton la adăpostul întunericului fuseseră cele mai incitante pe care le trăise vreodată. Trezise ceva sălbatic în ea, ceva care părea sortit să o consume. Dar, în clipa în care Grace înţelesese că acele pasiuni fuseseră trezite de el, se simţise dezgustată şi intimidată. Doar gândul la asta o făcea să se cutremure. Umilinţă. Repulsie. Toate îi făceau capul să îi vuiască.

— Oh, draga de tine, te temi, îi zise Beatrice şi se grăbi să o mângâie pe Grace pe braţele goale. Aş vrea să-ţi pot spune că putem îndrepta situaţia asta, draga mea, dar nu pot. Nu pot să fac nimic, cred că vezi şi înţelegi asta.

— Ştiu, îmi e clar ca lumina zilei, scumpă verişoară.

Nimeni nu mă poate ajuta acum.

— Te rog lasă-mă să trimit după Beckington!

Se tot certaseră pe acest subiect în ultimele zile.

— Nu pot! exclamă Grace. Nu înţelegi? Nu se mai poate face nimic în această situaţie. Nu pot să scap de asta, verişoară – niciodată! Nu o să mă ia nimeni după cele întâmplate. Fără îndoială, deja s-a răspândit vorba şi sunt ruinată. Şi nici nu am apucat să mă gândesc la ce consecinţe va avea asta asupra lui. Mă voi căsători astăzi. Nu mai este nimic de zis.

Cel puţin, presupunea că nunta urma să aibă loc astăzi, că toate cele necesare fuseseră rezolvate. După căderea ei spectaculoasă în dizgraţie, lui Grace nu-i păsa de negocierile care avuseseră loc pentru căsătoria ei cu Merryton. Domnul Brumley se ocupase de asta în numele ei, emanând constant un aer ameninţător de nemulţumire. Grace înţelesese că se stabilise ca Beatrice să ofere ca zestre zecii mii de lire pentru ea – bani pe care Grace îşi amintea că îi pusese mama ei deoparte –, aşteptându-se ca noul conte de Beckington să plătească suma pentru a evita un scandal mai mare. Sarcina lui Grace era să-i trimită o scrisoare fratelui ei vitreg prin care să ceară zestrea.

Asta era scrisoarea uşor de scris. Grace îşi imagina că Augustine urma să se bucure că ea avea să se căsătorească – nu în acest mod, bineînţeles, dar ca idee – şi că avea să-i dea banii de zestre pe care mama lui Grace îi adusese în căsnicie.

Scrisoarea către Honor era mai greu de scris. Grace se chinui mai bine de jumătate de zi să o scrie, imaginându-şi groaza surorii ei când avea să citească despre ce se întâmplase, precum şi suma pe care familia ei trebuia să o plătească acum. Poate că cel mai greu lucru de admis era faptul că Honor avusese dreptate. Honor o avertizase pe Grace că planul nu avea să funcţioneze, dar aceasta fusese mult prea încăpăţânată, susţinând că planul ei era net superior celui al lui Honor. Fusese sigură că flirtul şi atitudinea jucăuşă a lui Amherst faţă de ea erau dovezi clare ale afecţiunii pe care i-o purta şi că, până la urmă,

după toate cele, avea să o accepte.

Mai rău era că Grace se gândise că era tare deşteaptă punând la cale această escrocherie. „Ce fraieră! O bleagă blestemată, naivă şi pierdută!” Până la urmă, ea îşi aşternuse drumul către pierzanie, nu? Iar acum era singură, aruncată în valurile mării învolburate fără vestă de salvare. Ce nu ar fi dat să audă acum sfaturile nesolicitate ale lui Honor! Să o audă pe Prudence cântând la pian sau pe Mercy cu poveştile ei înfricoşătoare de groază despre mumii. Ce nu ar fi dat să stea la picioarele mamei ei, cu capul în poala acesteia, şi să simtă mâna ei caldă mângâind-o pe creştet, aşa cum făcea când era mică.

Ziua judecăţii venise. Grace avea să se mărite cu un om anost, fără umor. Doamne, dar nu se putea să fie mai nepotrivit pentru Grace, mai ales dacă se trezea în fiecare zi cu acea poftă. Grace nu auzise nimic din partea lui Merryton în zilele de după dezastru, nici măcar un cuvânt blând sau aspru. Nu că se aştepta la aşa ceva. Ce ar fi avut să-i spună? „Draga mea domnişoară Cabot, îţi mulţumesc pentru că mi-ai distrus viaţa”. Nu, nu se aştepta la nimic. Încerca să-şi alunge gândurile înfiorătoare aranjându-şi sistematic lucrurile în cufăr. Îşi împăturise ciorapii în pătrate mici şi rochiile în pătrate mai mari. Astăzi, se îmbrăcase pentru nuntă, însă nu-i păsa aproape deloc că încălca tradiţia prin faptul că-şi scosese hainele de doliu. Nu era negrul prea macabru în ciuda acestei zile care îi părea atât de sobră? Oare rochia argintie nu era prea veselă pentru un eveniment atât de insuportabil? Alesese rochia de un albastru pal despre care Mercy spusese cândva că se potrivea cu ochii căprui ai lui Grace şi cu nuanţele de alamă din părul ei. Era răpusă, dar nu arăta de parcă tocmai se târâse afară dintr-un mormânt pentru a se căsători.

Grace adăugă o cămăşuţă cu guler, în aşa fel încât nicio bucăţică de piele să nu fie vizibilă pentru viitorul ei soţ. Ştia că era absurd să mimeze modestia acum, dar pur şi simplu asta i se părea potrivit, îşi strânse părul într-un coc, la baza gâtului şi îşi puse un colier din perle. Fusese un dar de la mama ei cu ocazia împlinirii vârstei de

şaisprezece ani şi o făcea să o simtă aproape. Un ciocănit slab în uşă îi semnală că venise timpul.

— Oh, draga mea. Cred că e timpul, îi zise Beatrice agitată.

Măcar un lucru era bun pe ziua de astăzi – avea să scape de privirea înlăcrimată a lui Beatrice. Dacă exista ceva ce nu putea să suporte era înclinaţia verişoarei ei de a scrâşni din dinţi înlăcrimată. Prea mult efort şi timp investite în plâns! Grace nu avea să plângă. Ea crease toată această harababură, şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea să înfrunte consecinţele cu capul sus. Şi, dacă nu reuşea asta, avea oricum să plângă în privat.

Deschise uşa şi dădu peste valetul lui Brumley.

— Trebuie să iau cufărul dumneavoastră, domnişoară, zise el.

Grace îi făcu semn către el; nu putea să vorbească. În timp ce valetul şi slujitorul îi cărau cufărul la parter, Grace îşi puse o pelerină şi îşi ridică boneta. Se întoarse către Beatrice şi zâmbi.

— Mulţumesc, verişoară, pentru tot.

Beatrice avea ochii plini de lacrimi.

— Cât de frumos arăţi, draga mea. Mi-aş dori ca mama ta să fie aici să te vadă.

Grace îi zâmbi tristă.

— Eu nu.

— Şşştt, zise Beatrice. Nici măcar această zi nu-ţi poate lua frumuseţea. Eşti fata mamei tale, o frumuseţe rară. Omul acela este foarte norocos, dacă mă întrebi pe mine.

Lui Grace aproape că-i veni să râdă.

Era atât de norocos că viaţa îi fusese distrusă. Beatrice o îmbrăţişă pe Grace.

— Eu şi domnul Brumley o să fim acolo în calitate de martori, bineînţeles.

Grace îi zâmbi slab. Nu-i mai păsa cine o vedea acum. Nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să se mărite şi că apoi avea să fie dusă la reşedinţa Blackwood, care suna la fel de întunecat şi de rece ca restul zilelor care o

aşteptau. Îşi tot imagina că, atunci când scandalul avea să se domolească şi să fie dat uitării, avea să fugă departe de el, de societate, supravieţuind prin iscusinţa ei în sălbăticie.

— Oh! Aproape că am uitat! A ajuns o scrisoare pentru tine în această dimineaţă! îi spuse Beatrice.

— O scrisoare? întrebă Grace, înseninându-se.

Beatrice scoase scrisoarea din buzunar şi i-o întinse. Grace recunoscu de îndată scrisul lui Honor.

— E de la Honor! exclamă Grace. Cum de a primit scrisoarea mea atât de repede? Am trimis-o abia ieri.

— Asta a venit aseară, îi zise Beatrice. A ajuns înainte de cea trimisă de tine.

Încântarea lui Grace păli instant. Nu avea să fie nicio cale de scăpare, nicio promisiune de ajutor. Vârî scrisoarea în gentuţă.

— Fruntea sus, draga mea, spuse Beatrice, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri şi începând să meargă la pas cu ea. Am auzit că Blackwood este o reşedinţă foarte mare, cu foarte multe încăperi. Poate, după ce se liniştesc lucrurile, o să ajungă să-ţi placă.

Grace era sigură că nu avea să-i placă vreodată. În foaier, Grace îşi aşeză boneta pe cap, o împinse peste ochi, în aşa fel încât să nu vadă niciun chip fericit şi îl urmă pe lacheu către o trăsură mică.

— Eu şi domnul Brumley vom fi în urma ta, draga mea! strigă verişoara Beatrice după ce Grace urcă şi flutură din batistă de parcă ar fi plecat în vacanţă.

În trăsură, Grace scoase scrisoarea lui Honor şi rupse sigiliul.

Dragă Grace,

Mă rog ca această scrisoare să te găsească bine. Trebuie să mă ierţi, draga mea, pentru că mi-am încălcat promisiunea de a-ţi scrie des. Am fost foarte ocupată în Londra. Mama nu se simte mai bine, ci, dimpotrivă, pare că se închide în lumea ei tot mai mult cu fiecare săptămână. Este dificil să o ţinem calmă. Hannah a primit o tinctură de

la o femeie din Covent Garden, lucru cu care eu nu am fost de acord. Pare că o ajută pe mama în momentele în care este foarte agitată, şi totuşi nu-mi pasă de asta, căci nu ştim ce conţine.

Prudence şi Mercy sunt bine. Au fost foarte încântate când au primit invitaţia de a cina la Lady Chatham. Le-a invitat pe toate fetele care nu şi-au făcut debutul. Cred că vrea să vadă care vor fi debutantele sezonului următor, ca să aibă timp să-şi ţeasă intrigile înaintea tuturor. Am şi nişte veşti bune, şi sper să nu fii supărată pe mine. Eu şi Easton ne-am căsătorit! Îmi pare rău că nu te-am putut anunţa la timp, căci mi-ar fi plăcut enorm să o am pe sora mea iubită alături. Cu toate acestea, din cauza unui posibil scandal, a trebuit să ne grăbim.

Grace icni.

— Nu pot să cred! zise ea. Când?

Ne-am căsătorit acum două săptămâni, la insistenţele lui Augustine. Stăm la reşedinţa Easton din Audley Street, dar trebuie să te informez că dragul meu soţ este sărac lipit pământului, dat fiind că şi-a pierdut barca, şi insistă să ne mutăm într-o locuinţă mai modestă. Mi-a dat cuvântul că va exista un loc pentru fetele Cabot, oriunde vom ajunge. Când te întorci din Bath, trebuie să ni te alături! Nu suport să nu te am alături, şi cu siguranţă ţi-ai dat seama până acum că planul tău este o nebunie. Vino acasă, Grace, te rog! Ne este dor de tine, şi avem nevoie disperată de tine. Ştiu că nu o să-ţi pese prea tare de aceste veşti, dar eu îl iubesc cu adevărat pe Easton şi nu aş putea fi mai fericită nici măcar dacă el era vreun rege.

În scrisoare mai spunea şi cât de teribil de fericită era cu domnul Easton şi că s-ar putea să ajungă la urechile ei nişte vorbe despre ce se întâmplase într-o sală de jocuri din Southwark, dar Honor ar prefera să-i explice în persoană, dat fiind că era mult prea complicat de scris. Lui Grace nu-i păsa de ceea ce făcuse Honor, nici de faptul că era săracă

şi împăcată cu asta. Dacă Grace ar fi ştiut acum două săptămâni că scandalul ajunsese în familia Cabot şi că nu mai exista vreo şansă pentru a-l evita, nu ar mai fi pus niciodată în mişcare planul ei nebunesc. O apăsa gândul că Honor ar fi putut să o scape de această soartă.

— Oh! strigă Grace şi lovi banca din faţa ei.

Gestul nu o ajută. Şi se părea că îşi rănise şi unul dintre degetele de la picioare.

Capitolul 3

Trăsura începu să încetinească, iar Grace se aplecă, privind afară prin fereastra mică. Ajunseseră la o clădire simplă, dar mai pe deal putea vedea o capelă micuţă, în apropierea unui câmp pe care păşteau oi. Când trăsura se opri, valetul lui Brumley deschise uşa şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

Ea coborî şi cercetă împrejurimile.

— Unde suntem? întrebă ea, ridicând ochii către clădire.

— La oficiul magistratului, domnişoară, îi zise el şi închise portiera trăsurii.

Uşa de la clădire se deschise şi un domn masiv ieşi.

— Pe aici, vă rog, zise el, făcându-i semn lui Grace.

Grace ascunse scrisoarea lui Honor în geantă, îşi săltă uşor fustele şi pomi pe drumul pietros către uşă. Bărbatul o conduse într-un birou mic şi întunecat şi îi făcu semn cu mâna către o bancă din lemn de lângă perete.

— Vă rog să luaţi loc, domnişoară. Va veni cineva se va ia când e timpul.

— Ce să…

Bărbatul deja închisese uşa.

Grace privi de jur-împrejur şi se aşeză fără tragere de inimă. Câteva minute mai târziu, ţâşni în picioare când uşa se deschise larg.

Merryton ieşi. Părea surprins să o vadă; încă purta

pelerină – la fel ca ea – şi ghete murdărite de cât călărise. Se întreba de unde venise. Ochii lui verzi o analizară din cap până în picioare. Grace simţi fiori pe şira spinării; se gândi la magazinul de ceaiuri şi la ce se petrecuse la adăpostul întunericului, la senzaţia trupului lui peste al ei, la buzele lui moi, dar poruncitoare. Privi în jos, neştiind ce să facă într-o asemenea situaţie şi temându-se că el avea să citească amintirea aceea în ochii ei.

De ce nu *vorbea*?

Abia dacă mai putea suporta liniştea; ridică privirea. Omul pe care-l dezonorase o privea, cu ochii întunecaţi şi sfârtecători. Nu înţelegea pe deplin ce îi transmiteau ochii lui, dar simţi intensitatea lor şi duse involuntar mâna la gât. El îşi împreună mâinile la spate. Dar nu îi vorbi.

— Numele meu este Grace, zise ea, vocea răsunând cu ecou. Grace Cabot.

În momentul în care spuse asta, conştientiză cât de absurdă era. De parcă el nu s-ar fi obosit să afle cu cine se căsătorea. Dar ea nu avea să ştie ce gândea Merryton. El nu schiţă niciun gest.

Inima lui Grace începu să bată puternic. Dintr-odată îşi imagină cum el o ia pe sus şi o trânteşte pe biroul aglomerat. Oare nu asta spunea privirea lui?

— Eu, ah, îmi dau seama că nu am făcut cunoştinţă aşa cum trebuie, continuă ea, tuşind nervos pentru a-şi drege glasul. Mi-aş dori să ştiu cum să… să-mi cer scuze aşa cum trebuie, zise ea nesigură.

El ridică dintr-o sprânceană, ceea ce ea presupuse că însemna că nu îl impresiona efortul ei de a-şi cere scuze.

— Nu ştiu cum să încep să-mi cer iertare, milord, se corectă ea, încercând să-i transmită regretul ei sincer. Dar chiar îmi pare rău pentru ce am făcut.

Tot nu-i vorbea. Avea ochi pătrunzători, şi ea se întreba dacă el putea vedea cât se simţea de inconfortabil şi cât de nesigură era. Nu voia ca el să vadă asta – ştia că a-şi arăta slăbiciunea în faţa acestui bărbat era ca şi cum ar fi scuturat o bucată de carne în faţa unui leu. Încercă să-i zâmbească.

— Deci… iată-ne, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri şi aşezându-se înapoi. Cum să vă spun?

El aproape că păru surprins de întrebare.

— Milord, zise el, de parcă ar fi fost evident. Scuză-mă, adăugă şi se întoarse, pelerina fluturând în spatele lui. Ieşi din încăperea mică, închizând uşa ferm în urmă şi lăsând-o pe Grace în acel spaţiu întunecat, zgâindu-se la locul în care tocmai stătuse el.

Grace trase adânc aer în piept, înţelegând abia acum câtă nevoie avea de asta, şi apoi se prăbuşi pe banca din lemn.

— Milord? repetă ea către uşa închisă. Aşa trebuie să-ţi spun? Milord?

Oare avea să o urască întotdeauna? Oare avea să-i vorbească vreodată? Simţi cum mintea şi inima îi goniră în acelaşi ritm timp de câteva minute. Sau ore – cine ştie? Aşteptarea părea interminabilă, şi ea nu se mişcă de pe bancă. O dureau picioarele şi capul. Îşi dorea să tragă cineva draperiile ca să intre mai multă lumină, dar totul era la fel de şters şi de întunecat ca starea ei. Nu se simţea în măsură să le tragă ea.

Din când în când, Grace scotea scrisoarea de la Honor, o netezea şi o citea din nou, dar cuvintele surorii ei o umpleau de o dorinţă nebună de a înfige un pix în biroul din lemn masiv din faţa ei sau de a-l lovi cu picioarele până se rupea. Cât de diferită ar fi fost această zi dacă ar fi ştiut! Cât de diferită ar fi fost *viaţa* ei dacă Honor i-ar fi scris mai devreme!

Grace aproape că suspină de uşurare când uşa se deschise larg, iar Merryton intră. Stătea la uşă, cu un pumn strâns în lateral, lovind uşor în cadru. „Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt”. Lăsă mâna.

— E timpul, domnişoară Cabot, zise el simplu.

— Da, a venit, spuse ea resemnată.

În timpul în care se ridică de pe bancă, Grace îşi văzu viaţa trecând prin faţa ochilor. O copilărie privilegiată, trei surori pe care le iubea mai presus de orice, o mamă elegantă şi sofisticată. O viaţă în centrul elitei din

societatea londoneză. Merryton, observă ea, lovi cadrul de încă opt ori. Grace puse scrisoarea lui Honor în geantă, încercă să-i evite ochii verzi mistuitori. El avea maxilarul încleştat şi o expresie rece.

Sentimentul era reciproc, presupuse ea şi înghiţi nodul de emoţie care o gâtuia.

Merryton se uită către ceasul din lemn.

— Haide! îi zise de parcă ar fi fost o servitoare.

— Vin cât de repede mă pot forţa să o fac.

— Ar fi bine să te poţi forţa mai repede.

Abia dacă-l privi în timp ce trecu pe lângă el, fiind foarte atentă să nu-l atingă. Ieşi din acea cameră şi tresări auzind zgomotul scos de uşa trântită în spatele ei. Îşi împreună mâinile în faţă şi începu să meargă lângă el, conştientă de prezenţa lui impunătoare şi masivă comparativ cu a ei. O cuprinseră noi valuri de fiori, iar Grace nu putea spune sincer dacă era din cauza fricii, a repulsiei sau – dacă era sinceră cu ea – a excitării. Oricât de îndureratăera de această nuntă, acea noapte din magazinul de ceaiuri era încă vie în mintea ei. Cum naiba reuşise să facă o asemenea harababură din viaţa ei într-un timp atât de scurt? Avea să-i scrie lui Honor de îndată ce îşi spuneau jurămintele şi avea să o implore să vină. Asta dacă avea să i se permită să trimită scrisori. Grace nu ştia la ce să se aştepte.

Merryton se opri lângă o nouă uşă. Şi, în timp ce aşteptau, lovi cadrul cu pumnul. Grace privi în faţă şi se rugă să aibă curaj. Uşa se deschise, şi un preot îi aştepta de partea cealaltă. Avea aceeaşi înălţime ca Grace, iar privirea lui plină de dispreţ o cercetă din cap până în picioare.

— Pe aici, milord, îi zise lui Merryton şi îi făcu semn lui Grace către uşa principală a biroului.

Merryton ridică mâna, indicând că Grace ar trebui să treacă în faţa lui. Ea îl urmă pe preot afară din încăpere şi înainte, pe drumul către micuţa capelă. Îl putea auzi pe Merryton mergând în urma ei, dar nu-l putea vedea. Se uită în urmă, peste umăr, către el. Privirea lui o întâlni pe a ei.

De ce nu-i vorbea? Cel puţin, ar fi putut să-i spună că

era atât de supărat pe ea încât nu avea să-i vorbească vreodată. Merita măcar aşa o explicaţie. Grace încetini pasul astfel încât el să fie forţat să meargă lângă ea. Îl privi cu coada ochiului, gândindu-se ce ar putea spune pentru a reduce din tensiunea acestei situaţii blestemate.

— Poate că, zise ea cu prudenţă, acest aranjament... nu o să fie atât de rău pe cât s-ar crede.

Îl privi cu speranţă. Citi ceva întunecat în ochii lui.

— Mă refer că sunt momente când e mai bine să cauţi speranţă decât vină, explică ea.

Oh, cât de ridicol suna asta! Probabil aşa credea şi el, întrucât nu-i răspunse. Grace începea să creadă că tăcerea lui avea să fie cel mai rău lucru – că nu avea să îi vorbească vreodată. Verişoara Beatrice şi soţul ei insuportabil îi aşteptau în interiorul capelei, iar Beatrice părea gata să izbucnească din nou în lacrimi. Grace spera din tot sufletul să nu facă asta. Nu era nimeni din partea lui Merryton, observă ea. Nici măcar Amherst. Inima îi bătea cu putere pe măsură ce înainta către altar. Nu se simţise niciodată atât de singură – ar fi putut la fel de bine să o trimită la spânzurătoare.

Preotul îi vorbi în şoaptă lui Merryton, ca şi cum Grace nici măcar nu era acolo. Anunţă că aveau să înceapă. Trase aer în piept şi îşi fixă privirea asupra lui Grace.

— Ne-am adunat astăzi aici, în ochii Domnului, zise el, de parcă Grace nu ar fi fost conştientă că Dumnezeu îi privea. De parcă avea nevoie să-i readucă cineva aminte. De parcă nu era conştientă de cât de mult îşi dezamăgise creatorul. Îşi lipi palmele umede de fustă. Se simţea uşor ameţită în vreme ce conştientiza cu adevărat greutatea celor petrecute şi îşi aţinti privirea asupra vitraliilor de deasupra capului preotului, care-l reprezentau pe Iisus pe cruce. Fără să vrea, gândurile îi alunecară către îndatoririle pe care le avea în calitate de soţie a acestui bărbat. Deveni conştientă de prezenţa lui Merryton când acesta se mişcă lângă ea, simţi căldura mâinii lui când el îi ridică forţat palma – practic ridicând-o atunci când Grace nu dădu curs instrucţiunilor preotului. Acesta începu să citească

responsabilităţile unui cuplu căsătorit, printre care şi fidelitatea şi onoare. Observă că Merryton miji ochii pe măsură ce preotul vorbea.

— Milord, zise vicarul, cu voce caldă şi blândă, o iei pe această femeie...

Începu să turuie îndatoririle faţă de ea. Să-i fie alături din această zi înainte. Să o cinstească şi să o preţuiască, să-i fie alături la bine şi la rău...

Acum, asta chiar era amuzant. Nu era nici urmă de cinstire şi preţuire la acest altar. Faptul că el trebuia să jure aşa ceva era atât de absurd, încât Grace se simţi uşor isterică, neputându-şi controla zâmbetul care începu să-i apară pe buze. Când vicarul continuă, Merryton o privi curios, apoi se încruntă către ea. Fără îndoială, nimic nu i se părea amuzant şi, în ciuda încercărilor de a-şi ascunde zâmbetul isteric, Grace nu reuşi. Cu cât vicarul vorbea mai mult, cu atât totul i se părea mai absurd, iar râsetul creştea în interiorul lui Grace ca o furtună, ameninţând să se reverse pe domnul care stătea în faţa ei. Îşi muşcă buza, dar nu putea să-şi şteargă rânjetul de pe buze.

— Da, zise Merryton scurt.

Grace nici nu observă că întrebarea se terminase.

— Domnişoară Cabot, zise vicarul, îl iei pe Jeffrey Thomas Creighton Donovan drept soţ, să-l ai şi să-l preţuieşti din această zi înainte, la bine şi la rău, la bogăţie şi la sărăcie, la boală şi la sănătate, pentru a-l iubi, a-l cinsti şi a-l asculta până când moartea vă va despărţi? întrebă el repede, cu ochii în cartea pe care o ţinea.

Oh, Doamne! Până când moartea avea să îi despartă părea un timp *groaznic* de lung. Grace se gândi la fantezia ei de a scăpa, de a fugi departe. Avea de gând să facă asta cu mult înainte ca moartea să-i despartă. Ceea ce o făcea să se întrebe...

Merryton o strânse de mână. Ezitarea ei îi făcu atât pe vicar, cât şi pe Merryton să-i arunce priviri reci şi tăioase.

— Oh, da, zise ea repede, privindu-l pe preot. Da, îl iau.

Vocea ei era surprinzător de puternică, la cât de

agitată se simţea. Îl privi pe Merryton. Expresia lui era fie devoratoare, fie foarte înfierbântată – îi era greu să îşi dea seama. Ridică din nou privirea spre vitralii, rugându-se pentru înţelepciune, îngăduinţă şi speranţă. Vicarul le reaminti amândurora că depuseseră aceste jurăminte în prezenţa lui Dumnezeu.

— Vă declar soţ şi soţie, zise el.

În momentul în care rosti acele cuvinte, Merryton îi eliberă mâna.

— Vă rog, milord, să semnaţi în registrul parohiei, spuse preotul, cu mâna pe cotul lui Merryton, îndrumându-l către registru.

Grace nu se mişcă de la locul ei de lângă altar, simţindu-se confuză. Vicarul făcu o pauză şi privi în spate.

— Doamnă Donovan! zise el, de parcă ar fi vorbit cu un copil răzgâiat, întinzându-i un toc.

Asta era, soarta îi era pecetluită. Dacă i se adresa cu „doamnă Donovan”, era clar că era căsătorită. Grace semnă în registru, mâna ei tremurând când scrise mai jos de semnătura lui fermă. *Merryton,* aşa scrisese. Verişoara Beatrice semnă în calitate de martor, ştergându-şi lacrimile de pe obraz. Soţul ei semnă lângă ea şi, după ce lăsă tocul, îl privi pe Merryton.

— Aveţi compasiunea mea, milord.

Grace icni, nevenindu-i să creadă, şi se holbă la Brumley, dar era atât de insignifiantă pentru el, încât nici măcar nu privi în direcţia ei. Merryton se uită însă. Întoarse acea privire întunecată şi rece către ea.

— Vino, îi zise simplu.

Se răsuci pe călcâie, plecând din capelă, cu pelerina fluturând în urma lui. Nici măcar nu şi-o scosese.

Un bocet se auzi de undeva din spatele ei, iar, în clipa următoare, mâinile lui Beatrice o trăgeau pe Grace, întorcând-o, cuibărind-o la pieptul ei.

— Biata de tine, şopti ea. Lasă-mă să-i scriu mamei tale! O să-ţi ofere confort alinările ei.

Grace fu obligată să o împingă pe Beatrice pentru a respira.

— I-am trimis deja o scrisoare, minţi ea.

— Da, ai dreptate, aşa ai făcut, zise Beatrice, cuprinzându-i faţa lui Grace între palme. Fii curajoasă, fata mea! Nu te ajută să plângi când tu însăţi ai făcut asta.

Grace clipi. Îi zâmbi scurt şi râse cu amărăciune.

— Nu, bineînţeles că nu, fu de acord.

— Lady Merryton, o strigă Merryton din uşă.

Grace avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că vorbea cu ea. Se desprinse din mâinile lui Beatrice şi porni înainte. Încă putea auzi lamentările lui Beatrice în timp ce se îndrepta către razele de soare ce se revărsau prin uşa deschisă. Soarele vesel şi luminos, de parcă era cea mai minunată zi posibilă.

Grace ieşi în lumina soarelui şi ridică gluga pelerinei ei. La capătul dealului, Merryton stătea lângă o trăsură neagră trasă de patru cai. Lipsei de ornamente te inducea în eroare. Grace ştia că era una dintre trăsurile noi şi scumpe. Singurul semn că trăsura îi aparţinea unui om de rang înalt era mănunchiul de pene roşii vizibil de o parte şi de alta a caprei vizitiului. Patru vizitii în uniformă aşteptau, iar ea putu să observe cum cufărul ei era prins în spate. Cu un semn scurt din cap, Merryton comandă deschiderea uşii de la trăsură şi aşezarea scării pentru urcare. O privi pe Grace. Ea trase are în piept şi nu expiră până nu se văzu urcată. Şi, chiar şi când expiră, abia dacă ieşi ceva aer din ea, totul părând a fi absorbit de neliniştea ei. Merryton întinse mâna pentru a o ajuta să urce. Ea ezită, dar apoi aşează mâna într-a lui. El nu o privi în timp ce o sprijini. Când ea se aşeză, el făcu un pas în spate.

— Doamne ajută, doamnă!

— Aşteaptă… Poftim? zise ea, repezindu-se în faţă, oprindu-se în uşa deschisă a trăsurii. Nu vii?

— Eu o să călăresc.

— Dar eu…

Ea ce? Ce putea să spună? Că voia ca el să meargă cu ea? Nu, nu voia asta. Ore bune de tăcere glacială erau mai îngrozitoare decât să stea singură în ziua nunţii. Înainte ca Grace să-şi dea seama de ceea ce voia să spună, el închise uşa. Ea se aşeză la fereastră, trăgând perdeaua. Trebuia să-şi întindă gâtul pentru a-l putea vedea, dar îl zări mergând către un cal pe care îl ţinea un băiat. Urcă în şa cu lejeritate. Arăta ca un rege pe cal, puternic şi musculos, cu umerii laţi şi cu privirea pătrunzătoare. Se întoarse să vorbească cu vizitiul şi apoi porni galopând departe de capelă, de parcă era urmărit de diavol.

Câteva momente mai târziu, trăsura porni, aruncând-o pe Grace pe bancheta de piele. Ea privi la tavanul acoperit de mătase. Gata. Era căsătorită cu el, până la moarte, iar el o detesta. Îşi muşcă buza de jos pentru a-şi opri lacrimile. Era de acord cu verişoara Beatrice – nu avea rost să plângă când ea singură îşi făcuse asta.

Nu avea să plângă, drăcia naibii, *nu* avea să facă asta.

Capitolul 4

În scurt timp, casele deveniră tot mai îndepărtate, şi în curând nu se mai vedea altceva în afară de păduri întrerupte ocazional de pajişti presărate de oi sau de vaci – şi chiar de câţiva porci, la un moment dat. Din când în când, zărea pe deasupra copacilor fum de la câte un conac, dar acesta era singurul semn că mai existau şi alţi oameni pe aici. Îi era foame; se întreba dacă era acceptabil să-l roage pe vizitiu să oprească în vreun sătuc ca să-i permită să mănânce, să se odihnească şi să se spele înainte de a ajunge la reşedinţa Blackwood. Reciti scrisoarea lui Honor în încercarea de a-şi mai domoli disconfortul, dar cuvintele fericite şi frumos înşiruite ale surorii ei îi sporiră neliniştea. Grace lăsă scrisoarea, îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu spatele de perne, închise ochii şi îşi imagină viaţa care o aştepta la capătul acestui drum. Zdruncinăturile constante

ale trăsurii o făceau să îşi simtă trupul şi pleoapele grele; Grace se simţea copleşită de oboseală, dar nu-şi amintea să se fi întins pe banchetă. Dintr-odată, trăsura trecu peste un dâmb, iar Grace se lovi cu capul de margine, trezindu-se.

— Auuu, zise ea, schimonosindu-se şi ducând o mână la cap.

Se ridică şi trase perdelele. Cerul era întunecat şi tocmai trecuseră pe lângă nişte stânci. Drumul coti, şi intrară din nou în pădure. Trăsura încetini şi o luă spre nord, afundându-se în pădurea deasă. Copacii erau atât de deşi, că nu permiteau luminii să treacă – *black wood*[1], într-adevăr.

Trăsura încetini. Trecură printr-o poartă mare de piatră, atât de înaltă, încât, din locul în care Grace privea, prin acea fereastră mică, nu se vedea capătul. Înăuntru, copacii fuseseră răriţi, şi o lumină cenuşie scălda gazonul. Grace suspină încet când văzu casa – era destul de mare, cel puţin la fel de mare ca Longmeadow, moşia Beckington unde îşi petrecuse tinereţea. Însă Longmeadow era luminos şi vesel, pe când casa Blackwood era întunecată şi apăsătoare. Zidurile erau gri, iar ferestrele – ochiuri negre. Hornurile erau acoperite de funingine şi nicăieri nu se vedea vreo pată de culoare, în afara iederii verzi care acoperea unul dintre colţurile casei.

Casa era o reflexie a stăpânului ei – mohorât, întunecat şi prevestitor de rău, singura culoare de pe chipul său fiind dată de acei ochi verzi pătrunzători. Pe măsură ce trăsura înainta, servitorii reşedinţei apăreau pe uşă, aşezându-se în ordinea rangului lor. Erau cincisprezece în total, cu majordomul şi menajera în frunte. Trăsura se opri, iar portiera se deschise. Scăriţa fu pusă. Vizitiul întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Grace înghiţi în sec de frică şi ieşi. Servitorii priveau înainte, dar mai multe perechi de ochi alunecară spre ea. Îşi dădu jos gluga de pe cap şi privi în jur după Merryton. Venea pe alee, lovindu-şi piciorul

1 În limba engleză, în original, *black wood* înseamnă „pădure neagră"; joc de cuvinte cu referire la moşia lui. (n.red.)

cu mâna. De opt ori. Făcu o pauză. Din nou de opt ori.

— Domnule Cox, doamnă Garland, v-o prezint pe Lady Merryton, zise el direct.

O spuse într-un mod atât de simplu, încât cineva ar fi putut să presupună cu uşurinţă că trimisese din timp vestea despre căsătoria lui. Dar Grace înţelese că nu făcuse asta când văzu expresia de pe chipurile celor doi servitori care încremeniră şi apoi auzi valurile de şuşoteli dintre ceilalţi servitori. Nimeni nu ştia.

— Milady, zise doamna Garland, revenindu-şi prima din şoc şi făcând o mică plecăciune.

Îl privi pe domnul Cox pentru îndrumare, dar majordomul înalt şi slab încă nu-şi revenise. Nu că i-ar fi păsat lui Merryton, care o privi pe Grace, strânse din dinţi şi porni spre intrare, încă lovindu-şi piciorul. De opt ori.

— Ah…

Grace privi peste umăr. Vizitiii îi scoteau cufărul. Se întoarse către grupul de servitori.

— Bună ziua, zise ea, forţându-se să zâmbească şi înclinând din cap. Cred că asta e o surpriză pentru toţi.

Se auzi un murmur, toată lumea fiind de acord cu această afirmaţie. Foşnete dintr-o parte în alta.

— Da, păi… am vrut să fie o… surpriză, zise ea ezitând, căutând orice mijloc prin care să-şi îmbuneze sosirea în calitate de femeie decăzută.

— Sunteţi bine-venită, milady, zise Cox, revenindu-şi în cele din urmă din şoc. Înghionti două servitoare şi înaintă repede, făcând o plecăciune în faţa lui Grace, apoi îi făcu semn să-l urmeze în casă. Dacă îmi permiteţi, aş dori să vă arăt casa. Doamnă Garland, poţi să te asiguri, te rog, că sunt pregătite camerele doamnei? Faceţi loc, zise el, iar servitorii se aşezară imediat în două şiruri, făcându-i loc lui Grace să treacă.

Ea le zâmbi şi înălţă capul de parcă ar fi intrat în camera de relaxare a lui Lady Chatham, făcu un semn cu capul şi murmură un bun găsit către servitori în timp ce trecea pe lângă ei. Intră în foaierul reşedinţei Blackwood. Se aşteptase la ceva grandios, şi, deşi casa era cu

siguranţă mare – cu podele de marmură, scări de urcare largi, cu coloane greceşti –, nu existau tablourile şi armura care, din experienţa lui Grace, erau omniprezente la intrarea într-o casă grandioasă. Foaierul acesta era gol, de parcă proprietarul se mutase aici recent. Domnul Cox o conduse pe holurile lungi, arătându-i saloane mici şi mari, saloane mai formale, sala pentru micul dejun, mai multe încăperi de servit cina şi o cameră mare în care ar fi încăput cu uşurinţă şaizeci de persoane. Erau şi o sală de bal şi atât de multe camere pentru invitaţi, încât Grace le pierdu numărul. Casa era magnific construită, dar sobră ca decor. Nu existau tablouri pe pereţi, nu erau însemne cu familia sau cu istoria familiei, nicio etalare a arborelui genealogic. Erau doar vaze identice cu flori identice – trandafiri – tăiate la aceeaşi înălţime.

În salonul principal, Grace se opri înaintea şemineului masiv şi privi către oglinda care era aşezată deasupra lui.

— Am observat că nu sunt tablouri, îi zise ea lui Cox.

— Nu, milady. Excelenţa Sa preferă ca toate ramele să fie uniforme, şi, dacă nu pot fi uniforme, preferă să nu fie.

— Poftim? zise Grace, uitându-se peste umăr către majordom.

Deşi părul lui Cox era rar, bărbatul era neaşteptat de tânăr pentru poziţia pe care o avea.

— Excelenţa Sa preferă uniformitatea, repetă el.

Ce naiba însemna asta? Privi către oglindă, singurul obiect din cameră care înfrumuseţa pereţii. Mai mult, erau patru scaune în faţa şemineului, două aşezate în faţa celorlalte două, toate la exact aceeaşi distanţă unul de altul. Cât de ciudat!

— Să vă prezint camerele domniei voastre?

— Te rog, zise Grace.

Era încântată să vadă că încăperile ei erau orientate spre sud şi vest, ceea ce însemna că urma să aibă parte de lumina soarelui, care putea să mai alunge din întunecimea acestei case. Camerele erau decorate cu gust, vopsite într-un roz pal, cu perdele albe şi draperii brodate. Podeaua de

lemn fusese acoperită cu un covor gros. Totul părea foarte primitor. Doar că, din nou, nu era nimic pe pereţi pentru a înveseli camera.

— Aveţi nevoie de ceva? întrebă Cox.

— Da, zise ea, ducându-şi mâinile la burtă. Sunt înfometată. Aţi putea să-mi daţi ceva de mâncare?

Domnul Cox o privi ciudat de stânjenit de cererea ei.

— Îmi cer scuze, milady, dar cina este servită la ora opt fix.

Se uită la ceasul din cameră. Era cinci fără un sfert.

— Adică, vrei să spui că nu pot să mănânc nimic până la ora opt?

Cox înghiţi în sec, iar obrajii i se înroşiră.

— Excelenţa Sa preferă ca mâncarea să fie servită la acea oră. Micul dejun este servit la ora opt, iar prânzul – la ora douăsprezece; ceaiul – la patru.

Grace îl privi pe majordom, gândindu-se că acesta avea să zâmbească şi să-i spună că era o glumă, dar asta nu se întâmplă. Cox stătea, aşteptând indicaţiile ei.

— Nu se poate face o excepţie astăzi? întrebă ea.

— Dacă Excelenţa Sa este de acord, bineînţeles.

Însă nu se mişcă, ceea ce-i dădu lui Grace de înţeles că ea era cea care trebuia să ceară asta. Dacă aşa stăteau lucrurile, prefera să moară de foame.

— Dar baie pot să fac? întrebă ea. Sau... este şi pentru asta un anume moment potrivit?

— Nu, milady. O să cer să fie totul pregătit numaidecât.

Domnul Cox încuviinţă scurt şi ieşi repede din cameră. După ce plecă, Grace lăsă gentuţa să-i cadă pe podea. Nu era sigură ce avea să facă – stomacul îi chiorăia de foame şi era obosită. O baie avea să o ajute, şi apoi avea să numere minutele până la cină şi până la momentul în care avea să i se permită să mănânce ceva. După asta, păi... orice se întâmpla după aceea... nu se putea gândi la asta fără să i se facă rău.

Dar se simţea şi un pic intrigată.

Până la urmă, nu toate momentele din magazinul de

ceaiuri fuseseră îngrozitoare.

*

Camera privată a lui Jeffrey era situată la primul etaj, orientată către intrarea în reşedinţa Blackwood. Avea o lungime de douăzeci şi patru de paşi şi o lăţime de şaisprezece. Dormitorul principal, pe care domnul Cox îl aducea des în discuţie în speranţa că el avea să îl ocupe la un moment dat, era în colţul de sud al primului etaj. Avea doi pereţi numai din sticlă, cu câte trei ferestre fiecare, prin care se vedeau peisajele mai pitoreşti ale proprietăţii. Avea treizeci şi unu de paşi în lungime şi douăzeci şi trei în lăţime.

Domnul Cox credea că Jeffrey nu voia să doarmă unde murise tatăl lui, iar Jeffrey era mulţumit să-l lase să creadă asta. De fapt, îi plăcea aici, în confortul oferit de opt. Îl mulţumea, îl liniştea.

Până astăzi. Această cameră era insuportabil de aproape de cele ale noii doamne Merryton. Se refugiase în camerele lui când veniseră din Bath, turnându-şi o porţie generoasă de whisky şi scoţându-şi cizmele. Se aşezase pe scaunul din faţa şemineului, îşi proptise capul şi închisese ochii, cu mintea oscilând în jurul gândului că se căsătorise cu o femeie pe care nu o ştia.

Cum stătea în tăcere, îi auzi pe servitori pe hol.

— Ai grijă, Willie, să nu faci zgomot, zise un servitor pe un ton dur către un altul. Ţi-am zis să iei câte o găleată în fiecare mână. Dacă doamna Garland vede că ai făcut dâre de apă pe jos, o să te trimită la grajduri.

Jeffrey deschise încet ochii. Îşi dădu seama că ei cărau găleţi cu apă ca Lady Merryton să se spele. Înghiţi restul de whisky, strânse din dinţi şi închise din nou ochii. Încercă din toate puterile să nu-şi imagineze trupul ei gol alunecând în apa caldă şi sânii ei plutind deasupra. Dar, cu cât încerca mai mult să alunge imaginile, cu atât mai în forţă veneau. Putea să vadă apa cum îi dezmiardă zona intimă, aşa cum îşi dorea el să facă. O văzu ridicând unul din picioarele lungi

şi subţiri deasupra apei, curăţându-l cu mâinile, apoi mâinile i se mutară la sâni, după care îşi sprijini capul şi mâinile îi alunecară către zona intimă, acolo unde voia să fie şi mâinile lui…

Jeffrey tresări.

Se ridică şi se duse către ferestre. Deschise una, scoase capul şi trase aer în piept. Trebuia să se controleze – pe el şi gândurile lui murdare. Trebuia să înveţe să trăiască de acum cu acea femeie în casă – acea femeie înşelătoare şi *frumoasă.*

Se retrase de la fereastră şi îşi înşfăcă ghetele. Numără încet până la opt, apoi se lovi peste picior. Şi iar, peste celălalt. Ieşi din camerele lui, mergând către bibliotecă, lovindu-se cu pumnul în încercarea inutilă de a-şi domoli gândurile. Rămase acolo, îngropându-şi gândurile într-o avalanşă de treburi. Revăzu documente de plată, cercetă registre, îşi scrise corespondenţa. La şapte şi zece, domnul Cox intră.

— Vă veţi îmbrăca pentru cină, milord?

— Nu, zise Jeffrey, fără a ridica privirea.

Răspunsul lui îl nedumeri pe Cox, căci Jeffrey nu era genul care să sară peste obiceiurile deja bine împământenite.

— Sunt multe de făcut, zise el vag şi privi la documentele din faţa lui. Te rog să o informezi pe Excelenţa Sa unde şi când vom cina.

— Prea bine, milord.

Jeffrey privi pierdut pagina din faţa lui până când Cox ieşi şi numără paşii majordomului. Şase. Doar şase. Totul în jurul lui era în dezechilibru, iar Jeffrey nu ştia cum să repare asta. Nu putea să evite prezenţa feminină din această casă. Deja simţea cum se insinua prin pereţi, înconjurându-l precum aerul. Îşi petrecuse majoritatea vieţii de adult construind atent limitele din jurul lui, aşa că nu ştia ce să facă dacă aceste limite aveau să fie încălcate. Cu siguranţă, nu ştia ce să facă acum, aşa că nu se opri din lucrat, umplându-şi până la ora cinei mintea cu cifre şi cu problemele date de administrarea unei proprietăţi largi.

Oricât de mult i-ar fi plăcut să mănânce singur, în camerele lui, nevoia de ordine şi obişnuinţa erau mai puternice. Înaintă pe hol – şaisprezece paşi – către sala în care se servea cina. Intră, iar femeia, *soţia* lui, era la bufet.

Prezenţa lui o făcu să tresară, aşa că se întoarse, lovindu-se de bufet şi făcând farfuriile să se ciocnească una de alta. Duse repede mâinile peste farfurii şi îi zâmbi cu subînţeles. Avea mâini subţiri şi elegante, observă el. Degete lungi, ascuţite. Privi în jos, alungând din minte imaginea acelor degete strecurându-se în diverse zone ale trupului.

— Bună seara, milord, zise ea pe cât de vesel se putea dată fiind acea zi.

Vocea ei părea melodioasă.

— Bună seara, Lady Merryton.

— Ah… Grace, zise ea, de parcă el nu şi-ar fi amintit, de parcă nu ar fi semnat în registrul de căsătorii, unde numele ei era scris în clar, pentru eternitate: Grace Elizabeth Diana Cabot. Douăzeci şi patru de litere.

— Te rog să mă ierţi dacă nu simt deocamdată familiaritatea de a-ţi vorbi folosind numele mic.

Credea că menţiunea asta era de ajutor. Nu-i putea zice pur şi simplu că anumite lucruri trebuiau să se întâmple înainte ca el să-i spună pe numele mic – nici nu ştia dacă avea să poată face asta –, dar nu-i putea vorbi de parcă se cunoşteau. De parcă el ar fi curtat-o şi i-ar fi cerut permisiunea să-i spună pe nume, să i se adreseze mai familiar. În mod clar, explicaţia lui nu avu efectul dorit; o văzu înghiţind în sec, apoi strângând din buze şi încuviinţând politicos. Aparent, renunţase la orice pretenţie de a-l jeli pe tatăl ei vitreg, dat fiind că era îmbrăcată cu o rochie strălucitoare aurie cu broderii şi cristale. Cristalele absorbeau lumina şi străluceau. Rochia îi îmbrăţişa trupul mic şi îi evidenţia sânii, cerurile să-l ajute, care erau ca două movile cremoase, ce păreau gata să sară din decolteul ei în orice moment. Părul ei blond era prins într-un coc simplu, la ceafă. Bijuterii asortate cu cele care îi străluceau la gât îi atârnau de urechi.

Era, într-un cuvânt, *superbă.*

Jeffrey îi făcu semn spre un scaun; un servitor se repezi să-i ţină scaunul.

Ea se aşeză cu eleganţă, cu mâinile în poală, privind ţintă înainte. Jeffrey îi admira gâtul lung, şuviţele rebele care îi ieşiseră din coc. Grace trase aer în piept, şi sânii ei se ridicară, apoi coborâră când expiră fără zgomot.

Jeffrey stătea îngândurat în capul mesei, pregătit pentru ceea ce părea să fie o seară dificilă. Încercă să nu se uite la această străină, la această frumuseţe, soţia lui. Să o privească însemna să îşi imagineze cum o revendică şi cum îi stăpâneşte trupul. Era dreptul lui, dar Jeffrey nu putea suporta asta. Se temea de lucrurile pe care putea să le facă, se temea că avea să piardă controlul, că avea, Doamne fereşte, să o rănească. Una era să fie în compania femeilor care îi împărtăşeau apetitul sau care puteau fi convinse să-l accepte contra unei sume generoase de bani, şi alta era ca obiectul poftei lui să fie vaginul unei debutante; lovi cu arătătorul de opt ori în masă, cât putu de detaşat.

— Putem să servim, milord? întrebă Cox din spatele lui.

„Da, serveşte! Să se termine ziua asta odată!”

— Da, te rog, răspunse el, sprijinindu-se pe spătar, cu pumnii pe coapse şi maxilarul încleştat.

Totul fusese aranjat perfect – paharul cu apă la patru centimetri de farfurie, iar cel cu vin la patru centimetri spre dreapta. Porţelanurile, cumpărate de la un aristocrat francez cam disperat, aveau o floare de crin în mijloc. Vârful florii era îndreptat către centrul paharului cu apă. Jeffrey nu se uită la marginea farfuriei, unde era o amestecătură teribilă de verdeaţă şi crini mai mici care nu avea niciun sens şi care-l deranja.

— Ai o casă frumoasă, zise ea, vocea ei dulce ajungând şi trecând prin Jeffrey; el riscă şi o privi.

Primul lucru pe care-l observase cu adevărat la ea – prima dată când o văzuse în lumină, în acel birou când merseseră să se căsătorească – erau ochii ei. Erau căprui-

verzui, mai mult verzi decât maro, şi îi reaminteau de culorile unei veri târzii. Avea genele şatene şi lungi şi sprâncene dese şi arcuite. Fusese fermecat de frumuseţea ei, pe care nu apucase să o remarce în acea seară în magazinul de ceaiuri.

În seara asta observă că degetul ei lovea uşor în paharul umplut cu vin. Îl trăsese mai aproape de ea, iar acest lucru îl neliniştea.

— Mulţumesc, zise el şi privi în altă parte.

— Întotdeauna ai locuit aici?

Drăcia naibii, conversaţia nu putea fi evitată. Se întoarse către ea, cercetând-o. Avea un colier de chihlimbar în jurul gâtului, şi deja se imagina scoţându-i-l, trecându-şi mâinile peste umerii ei, bijuteriile alunecându-i în decolteu, urmate de degetele lui. Imaginea fu inexplicabil şi inevitabil urmată de o imagine cu el cuprinzându-i un sân cu gura şi urcând către vârf, limba jucându-se pe sfârcul întărit. Vorbea. Ea îi vorbea, constată el. Jeffrey apăsă cu tocul pantofului în podea, încercând să se liniştească.

— Poftim?

— Întrebam dacă familia ta e de mult la reşedinţa Blackwood.

— De generaţii, îi răspunse el. Acesta a fost locul Merryton de când familia noastră a primit titlul. Eu sunt al cincilea conte.

Avea buzele pline, într-o nuanţă superbă de corai.

— Locuieşti singur aici?

El se foi pe scaun.

— În majoritatea timpului.

Ea părea că voia să întrebe mai multe, dar, slavă Domnului, servirea mesei puse punct conversaţiei pentru moment. Când Cox le umplu farfuriile cu miel şi cartofi şi le turnă vin, Jeffrey le făcu lui şi lacheului semn să iasă. Ridică furculiţa şi începu să mănânce. Era conştient că soţia lui plimba mâncarea prin farfurie de parcă nu ar fi fost înfometată, dar îşi bău vinul cu mai mult entuziasm. Când termină, el puse şervetul lângă farfurie, pe masă. Observă că ea abia mâncase.

— Nu îţi place mâncarea?

— Ce? Nu, e foarte bună.

Atunci, de ce nu mâncase? Privi către bufet. Opt sertare, patru şi patru.

— Dacă îmi permiţi, zise ea. Aş vrea să spun că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Îi cerea scuze. El nu ştia ce credea ea că putea rezolva cerându-şi scuze din nou.

— Magazinul de ceaiuri, continuă ea, simţind nevoia să îi explice la ce se referea.

De parcă se mai întâmplase şi altceva între ei, de parcă mai făcuse vreo gafă catastrofală în viaţa ei.

El nu voia să se gândească la acea noapte şi la cum îşi pierduse controlul.

— Nu este necesar.

— Dar eu…

— Doamnă, după cum am spus, nu este necesar, îi zise el şi se foi din nou pe scaun. Trebuia să te vezi cu Amherst. M-ai confundat cu el. Amândoi am făcut o greşeală teribilă, care ne-a legat iremediabil, pentru eternitate. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Ai terminat de mâncat?

Ea ridică din sprâncene, încruntându-se.

— Da.

— Atunci, te rog să mă scuzi.

El se ridică. Soţia lui părea surprinsă. Dădu să se ridice şi ea, iar gentlemanul din Jeffrey, cultivat în el de mic, se grăbi să-i ţină scaunul. Ea se îndreptă, la doar câţiva centimetri de el. Clipi. Ochii ei străluceau în lumina lumânării. Jeffrey simţi cum îl cuprinde un val de căldură. Simţea nevoia insuportabilă să o ia de mână, să-i sărute buzele cărnoase şi moi, să-şi coboare gura spre pieptul ei şi să-şi strecoare mâna între picioarele ei… Făcu un pas în spate şi o plecăciune scurtă.

— Nu o să vin în această noapte la tine, Lady Merryton. Duse mâinile la spate ca ea să nu vadă că strânsese pumnii, încercând să-şi controleze dorinţa. O să-ţi permit să te instalezi confortabil la reşedinţa Blackwood.

Ea făcu ochii mari. Se înroşi într-un mod ademenitor, privind în jur, pe parcă era în căutare de ceva. O ieşire, probabil.

— Poţi să-l întrebi pe domnul Cox despre vreo cameristă disponibilă.

Asta o făcu să se uite la el, dar acum nu mai era uimită, ci iritată, îşi încrucişă mâinile şi îşi lăsă capul într-o parte, iar Jeffrey nu se putu abţine să nu-i admire gâtul.

— Sunt curioasă dacă eşti la fel de poruncitor cu toată lumea sau dacă ai adoptat acest comportament doar de dragul meu. Pentru că, dacă vrei să mă pedepseşti, nu trebuie să te oboseşti. Mă pedepsesc în fiecare moment al fiecărei zile.

Îndrăzneala ei îl surprinse. Nu o pedepsea. El era mai vinovat decât ea.

— Înţeleg că eşti supărat. Şi eu aş fi în locul tău. Mi-am cerut scuze…

— Nu este nevoie să-ţi mai ceri scuze, zise el brusc.

Ea miji ochii.

— Bine, pentru că nu mai am de gând să fac asta. Până la urmă, nu sunt prea multe moduri în care cineva poate cere iertare, iar eu cred că le-am epuizat. Dar suntem în situaţia în care suntem, milord, şi trebuie să găsim o cale prin care să îndurăm totul.

Jeffrey era luat prin surprindere. Trăise o viaţă solitară – cei mai mulţi oameni se fereau de el. Şi cu siguranţă nu-l provocau.

— Îmi cer iertare, doamnă, dacă nu am fost suficient de vorbăreţ pentru dumneata. Mă plictiseşte pălăvrăgeala şi nu mă pricep la ea.

— Da, asta mi-ai demonstrat, milord. Dar eu nu consider că e simplă pălăvrăgeală. Încercam să te cunosc.

Replica ei îl făcea să se simtă inconfortabil. Se întreba ce ar fi spus şi ar fi gândit ea dacă ar fi ştiut că era prinsă într-o căsătorie cu un om nebun.

— Sincer, nu vreau să fiu cunoscut, zise el direct. Noapte bună!

Se întoarse să iasă. Dar, când ajunse la uşă, o auzi

spunând ceva pe un ton jos. Făcu o pauză şi o privi din nou.

— Poftim?

— Am zis noapte bună, milord, spuse ea cu o veselie prefăcută.

Arăta superb stând acolo, îmbujorată şi cu mânia lucindu-i în ochi. Imaginile reveneau la el... imagini cu acei ochi plini de pasiune... El se întoarse şi porni pe coridor. Coti spre stânga. Şaisprezece paşi către coridorul principal, apoi treizeci şi doi către foaier, ceea ce însemna că trebuie să meargă cu paşi mai mici. În foaier, începu să numere din nou, urcând treptele. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru a alunga acele imagini cu soţia lui dezmierdându-şi trupul gol în timp ce el privea.

Capitolul 5

Grace încuie uşa de la camera ei. Zăbovi în faţa ei, cu braţele încrucişate, privind-o. Se întrebă dacă să pună un scaun sprijinit de uşă pentru a se asigura că el nu avea să intre. Nu avea de gând să-i mai permită acelui bărbat afurisit să o atingă, aşa cum nu avea de gând să-şi mănânce propriii pantofi. De fapt, în anumite circumstanţe, ar putea fi convinsă să-şi mănânce pantofii. Cercetă uşa şi şi-l imagină doborând-o, intrând cu forţa. Îi spusese că nu avea să vină la ea... dar avusese o privire atât de înfometată, încât Grace nu-l crezuse. Credea că era un truc. Nu, nu, era ridicolă. Îi spusese că nu avea să vină. Iar dacă acel bărbat zicea ceva... era dureros de adevărat.

— Mă plictiseşte pălăvrăgeala şi nu mă pricep la ea, îl imită ea. Sincer, nu vreau să fiu cunoscut, continuă Grace, dându-şi ochii peste cap.

Ce om mizerabil! Iar ea, o femeie obişnuită cu bărbaţi înnebuniţi după ea şi cu înalta societate, era căsătorită cu el.

— Oh! exclamă ea şi ridică mâinile frustrată către tavan.

Da, încuietoarea era de ajuns, iar dacă el avea să vină la uşă, îl putea lovi cu vătraiul. Grace nu era genul de femeie care să se gândească la violenţă, dar deja făcuse asta de mai multe ori pe parcursul acestei zile, atât de exasperată era de întreaga situaţie.

— Vino la uşa *mea,* domnule, şi vezi ce te aşteaptă, bombăni ea.

Se îndepărtă de uşă, aşteptând să vadă mânerul mişcându-se în orice moment, şi se lovi de pat. Se aşeză cu mâinile pe genunchi şi trase aer în piept neliniştită. Ce era cu el? Era cunoscut ca fiind un om rece, distant, preocupat mai mult de locul lui în societate şi de respectarea regulilor decât de propria familie. Dar era mai mult de atât. Era ceva foarte diferit la el, semnele unei lupte interne, de parcă el s-ar fi străduit să se izoleze de restul lumii. Nu doar că abia îi adresa câteva cuvinte, ci abia dacă se putea uita. Părea să îi vină foarte greu să se uite în ochii ei. Şi totuşi, când se uita, avea o privire atât de intensă, atât de flămândă, că o înspăimânta chiar şi acum.

— Îţi imaginezi lucruri, zise ea obosită.

O fi fost el distant, dar era un conte, un gentleman. Spusese că nu intenţiona să vină la ea în seara asta şi avea să se ţină de cuvânt. Grace suspină din pricina epuizării date de îngrijorare şi se ridică. Forţase o căsătorie cu acest bărbat şi nu putea evita patul matrimonial. O parte din ea era dezgustată de el, de răceala lui, dar o alta se înfierbânta de fiecare dată când se gândea la modul în care se întâlniseră. „Trebuia să te vezi cu Amherst. M-ai încurcat cu el”. De unde ştia el ce făcuse? Şi, dacă ştia, de ce o sărutase aşa în acea seară? Grace se tot gândea la asta în vreme ce întinse mâna să se descheie la rochie, dar tresări auzind un ciocănit la uşă. Suspină şi sări în picioare, alergând la şemineu să se înarmeze.

— Cine e?

— Hattie Crump, doamnă. M-a trimis doamna Garland să vă ajut.

Grace se simţi uşurată, dar şi copleşită de moleşeală. Trase aer în piept pentru a-şi reveni, lăsă vătraiul şi porni

către uşă.

Deschise uşa şi dădu cu ochii de o femeie micuţă, cu părul roşu, strâns într-un coc. Purta o rochie austeră, de un albastru-închis, cu un guler alb, la fel ca toate servitoarele pe care le văzuse Grace astăzi. Avea nişte pete vineţii mari sub ochi, de parcă nu mai dormise de ani buni. Hattie Crump făcu o reverenţă.

— Doamna Garland a spus să vă ajut până când o să angajaţi o cameristă.

Instinctul primar a lui Grace fu să o trimită de acolo, dar era recunoscătoare pentru orice fel de companie, oricine în afară de acel bărbat odios, aşa că o trase pe femeie înăuntru.

— Mulţumesc.

— Cum vă pot ajuta?

— Ah… Grace privi prin cameră. Cufărul meu. Poţi să mă ajuţi cu lucrurile mele?

— Bine, zise Hattie şi porni repede către dulap.

Grace o urmări. Stătea în uşă, jucându-se nervoasă cu manşeta, în timp ce Hattie începu să-i scoată rochiile şi lenjeria, deschizând uşile de la dulap şi aşezând totul ordonat în interior.

— Eşti de mult la reşedinţa Blackwood? o întrebă Grace

— Da, doamnă, aproape toată viaţa. La fel ca mama, înaintea mea.

Hattie părea să fie de o seamă cu Merryton.

— Atunci, presupun că-l cunoşti de mult pe Excelenţa Sa, zise Grace, urmărind-o pe femeie şi căutând măcar un semn de repulsie.

— Oh, da. E un pic mai tânăr decât mine. Era un băiat deosebit, întotdeauna avea o vorbă bună pentru servitori.

Grace crezu că ea se gândea la Amherst.

— Mă referam la Lord Merryton.

Hattie ridică privirea, surprinsă.

— Da, Lord Merryton.

Grace se albi – Merryton amabil?

Dintr-odată, voia să ştie mai multe, să se înarmeze

contra diavolului.

— E o casă frumoasă, continuă ea, ferindu-se de privirea lui Hattie. Cam departe de oraş însă. Presupun că Excelenţa Sa e plecat mult, nu-i aşa?

— Nu, doamnă. Lord Amherst dă rar pe aici, dar Merryton stă aici aproape tot anul. Mai puţin când merge la Bath. Familia se duce în vacanţă acolo, la băi.

După cum se temea, avea să fie întemniţată în această sălbăticie, departe de mama şi de surorile ei, mergând doar ocazional la Bath. Grace se duse către fereastră. Încercă să privească afară, dar nu se vedea decât întunericul ca smoala.

— Probabil sunt mulţi arendaşi, zise ea obosită.

— Presupun, doamnă. Băncile bisericii sunt pline în fiecare sâmbătă, asta ştiu sigur.

În oglindă, Grace o văzu pe Hattie ridicând rochia ei neagră şi privind-o încurcată. Grace se gândi că poate era mai bine să o cunoască pe femeia asta înainte de a-i spune că se căsătorise cât timp era în doliu. Să facă o impresie bună înainte.

— E vreun oraş prin apropiere? întrebă ea.

— Da, Ashton Down. La vreo trei kilometri prin pădure.

Grace nu-şi imagina că ar putea face măcar un pas prin acele păduri întunecate.

— Poate că o să fac o plimbare pe acolo mâine, zise ea, surprinzându-se.

Se părea că îşi putea imagina o plimbare pe acolo dacă asta însemna că avea să scape de această casă mohorâtă şi de stăpânul ei morocănos. Hattie termină de aranjat hainele, închise uşile dulapului şi se întoarse.

— Doamna Garland m-a rugat să vă întreb dacă aveţi nevoie de mine dimineaţa, zise ea.

— Nu, mulţumesc. Mă descurc singură, zise Grace zâmbind.

— Prea bine. Oricum domnul Cox o să vă aducă o cameristă. Excelenţa Sa a zis că trebuie să aveţi una.

— De ce nu poţi să fii tu? o întrebă pe Hattie.

Săraca femeie părea atât de şocată, că Grace aproape că izbucni în râs.

— Eu? zise Hattie, uitându-se prin cameră. Nu sunt cameristă, doamnă. Eu fac curăţenie.

— Nu e mare lucru, Hattie. E chiar foarte simplu. Mă ajuţi să-mi închei hainele şi să-mi prind părul. Lucruri de genul ăsta.

— Eu... eu nu ştiu, doamnă, spuse Hattie, înroşindu-se.

— O să vorbesc cu domnul Cox, replică Grace încrezătoare.

Nu avea să lase stânjeneala lui Hattie să o descurajeze. Îi plăcea de acea femeie micuţă. Şi cu siguranţă nu voia o femeie din sat care să fie la fel de speriată de reşedinţa Blackwood pe cât era ea însăşi. Avea nevoie de cineva care înţelegea această casă şi pe stăpânul ei. Grace puse mâna peste umerii femeii şi o strânse uşor.

— O să fie bine, o să vezi. Mă pricep să-i fac pe domni să vadă lucrurile din punctul meu de vedere.

Zâmbi şi se gândi că tocmai asta o adusese în situaţia de faţă: iniţiativa ei de a convinge un domn să o întâlnească în întuneric. După plecarea lui Hattie, Grace încuie uşa din nou, se schimbă în haine de noapte şi îşi termină rutina de seară, apoi se urcă în patul generos. Nu putea dormi; fiecare sunet, fiecare suspin era Merryton venind să-şi ceară drepturile conjugale. Închise ochii, încercând să nu şi-l imagineze stând deasupra ei, cu o expresie rece pe chip şi cu ochii închişi. Încercă să nu-şi imagineze numărul de nopţi triste şi singure care aveau să o copleşească în casa asta, fără lumea bună, fără oameni cu care să vorbească sau care să-i dea sfaturi.

„În ce încurcături te-ai băgat, Grace Elizabeth! Mulţumesc, dar sunt perfect conştientă”, îşi răspunse ea în tăcere.

*

Se trezi în dimineaţa următoare atât de obosită, de

parcă nu ar fi dormit deloc.

Renunţase să se mai îmbrace de doliu – părea ridicol având în vedere ce se întâmplase. Şi nu era ca şi cum cineva din înalta societate avea să o vadă aici. Erau lucruri mult mai bune despre care se putea bârfi acum, nu? Se îmbrăcă într-o rochie maro cu guler înalt şi mâneci lungi, o culoare sobră pentru o dispoziţie pe măsură. Se uită la ceas – se părea că inconştient ochii ei găseau ceasul la fiecare sfert de oră. Era prea devreme pentru micul dejun, prea devreme pentru o plimbare. Grace decisese să-i scrie lui Honor. Intră în salonul de lângă dormitorul ei, unde fotoliile şi canapeaua erau tapiţate cu acelaşi material. Lângă o fereastră lungă era biroul de scris pe care Grace îl văzuse în ziua anterioară. Deschise sertarele, găsi hârtie şi toc şi se aşeză.

Draga mea doamnă Easton, presupun că această scrisoare te găseşte bine. Ai reuşit să mă şochezi, probabil la fel de mult pe cât te-am şocat şi eu. Vreau să cred ai găsit fericirea în nebunia ta, pentru că eu în a mea am găsit numai nefericire. Excelenţa Sa este distant şi sobru şi nu-i place deloc conversaţia. Am ajuns la reşedinţa Blackwood, unde totul e cenuşiu. Nu există oameni din înalta societate şi nimeni cu care aş putea să discut. Camerista îmi spune că Excelenţa Sa, contele, pleacă foarte rar din acest loc, iar eu mă tem că nu o să mai văd vreodată faţa mamei şi a surorilor mele. Nu m-am simţit niciodată atât de tristă, prostuţă şi singură ca acum. Am nevoie de sfaturile tale, Honor. Spune-mi cum să îndur asta.

Fără să-şi dea seama, Grace umplu două pagini, pe o parte şi pe cealaltă. Le împături, puse sigiliu şi scrise adresa pe ele. Apoi, le aşeză în buzunar pentru a i le da domnului Cox. Se uită la ceas şi văzu că era timpul pentru micul dejun. Începu să coboare, cu nelinişte în suflet. Cox era pe culoarul de la etajul principal. Făcu o plecăciune când o văzu.

— Să vă conduc către sala de mic dejun?

— Dacă eşti drăguţ, zise Grace.

Îl urmă într-o nouă direcţie, trecând de mai mulţi pereţi goi şi de mai multe spaţii goale. El deschise uşa către o cameră şi apoi se dădu la o parte ca să-i permită să intre.

Camera era mică, iar draperiile – trase, dezvăluind o zi însorită. La o masă mică din centrul camerei, ea văzu un singur scaun, o vază cu nişte trandafiri şi o cană de ceai. Nu era nici urmă de Merryton, niciun indiciu că altcineva în afară de ea avea să mănânce aici. Îl privi pe domnul Cox.

— Unde este Excelenţa Sa?

— Nu a luat micul dejun în dimineaţa asta. Ceai?

— Îmi torn eu, mulţumesc, zise Grace, uşor iritată că Merryton nici măcar nu se sinchisise să o salute.

— Clopoţelul este aici, zise Cox, apoi ieşi.

Grace privi către bufet, umplut cu suficientă mâncare cât să hrănească patru oameni. Înaintă către fereastră şi privi afară. Încăperea avea vedere către grădină. Gardurile vii fuseseră plantate în serii de câte patru, iar în centrul fiecăruia erau trandafiri în floare. În mijlocul grădinii era o fântână mare. Dincolo de grădină, se zărea un lac mic, aleea către el fiind mărginită cu şi mai mulţi trandafiri. Se servi cu nişte pâine prăjită şi cu ouă, însă, în ciuda faptului că abia mâncase în ultimele douăzeci şi patru de ore, nici măcar aceste înghiţituri nu intrau. Asta o exaspera pe Grace. Întotdeauna avusese un apetit sănătos. *Nu* avea să trăiască aşa – refuza asta. O lovi un gând iscat de un val de determinare. Nu avea să umble dintr-o cameră în alta căutându-şi ceva care să îi ocupe timpul. Merryton putea să o deteste cât voia, dar ea nu avea de gând să devină o străină în propria viaţă, în ciuda celor întâmplate. Ce îi spusese mama ei cândva? Omul este fericit când învaţă să facă faţă vieţii. Bineînţeles că mama ei se referea atunci la o ceartă dintre Grace şi Prudence, al cărei motiv nu şi-l mai amintea nimeni. Dar ideea era că fiecare om este responsabil de fericirea lui. Iar Grace avea să-şi facă propria fericire, pentru că refuza să trăiască altfel. Nu mai avea să se plângă de asta. Nu mai avea să trăiască cu teamă.

Când Cox se întoarse să ia vasele pentru a le spăla –

pâinea prăjită şi ouăle încă erau pe farfurie, iar ceaiul era doar pe jumătate băut. Grace se ridică.

— Domnule Cox, aş vrea ca Hattie să fie camerista mea, dacă nu te deranjează.

Domnul Cox se holbă la ea; duse mâinile sub farfurie, ca şi cum s-ar fi temut să nu spargă porţelanul la auzul veştii.

— Dar Hattie e o slujitoare, milady. V-ar trebui o adevărată cameristă, aş zice.

— Nu-mi pot imagina că există o asemenea persoană în Ashton Down. Hattie e inteligentă şi familiarizată cu reşedinţa Blackwood, şi o prefer pe ea.

Îl văzu pe domnul Cox înghiţind în sec.

— O să discut cu Excelenţa Sa.

— Oh, e aici? întrebă ea, uitându-se spre uşă.

— Nu, milady. Este plecat astăzi.

Merryton plecase şi o lăsase aici? Singură? La o zi după ce se căsătorise cu el? Grace nu-şi imagina de ce asta ar fi trebuit să o surprindă, dar i se păru un pic nepoliticos.

— Prea bine, zise ea, ridicând bărbia. Atunci, presupun că o să-mi petrec ziua obişnuindu-mă cu casa. E în regulă pentru dumneata, domnule Cox?

— Pentru mine? întrebă el neliniştit. Da, bineînţeles, milady, orice doriţi.

— Asta îmi doresc, zise ea. A, şi aş aprecia dacă te-ai putea ocupa să trimiţi această scrisoare, zise ea şi scoase din buzunar scrisoarea pe care i-o scrisese lui Honor.

— Mai este şi altceva, milady? întrebă Cox.

Da. Ar fi vrut să reia ultimele două săptămâni şi să facă toate lucrurile diferit, dar asta nu depindea de abilităţile lui Cox, aşa că-i spusese că nu, îi zâmbi cu bunăvoinţă şi ieşi. Porni pe coridorul principal spre foaier, unde se opri şi privi în jurul ei. Zăbovi cu privirea asupra vazelor de cristal pline cu trandafiri. Vazele erau aşezate pe suporturi în formă de semilună. Erau patru, două câte două, fiecare aşezată ca o copie fidelă a celeilalte de-a lungul foaierului, toate identice. Fiecare vază cu opt trandafiri.

Grace puse absentă degetul pe unul dintre trandafiri.

Era uşor ofilit, iar ea presupuse că fusese tăiat şi lăsat fără apă prea mult timp. Luă vaza, scoase trandafirul şi îl duse la nas. Puse vaza înapoi şi îşi continuă drumul, luând trandafirul după ea, hotărâtă să se cerceteze în continuare.

*

Jeffrey observă că una dintre vazele de cristal din foaier nu era la locul ei imediat ce se întoarse la Blackwood, târziu în acea după-amiază. Fusese împinsă neglijent către perete. Abia se abţinu să nu-i spună ceva lui Cox, care tocmai îi lua pelerina, mănuşile şi pălăria, precum şi biciul de călărie. Nu voia să vorbească, temându-se că fiecare cuvânt rostit i-ar putea trăda boala. Se chinuia să ascundă aceste lucruri de toată lumea, deşi credea că eşuase lamentabil faţă de domnul Cox şi faţă de doamna Garland.

— Dacă-mi permiteţi, milord, zise Cox, cu braţele pline de lucrurile lui Jeffrey.

Acesta îşi mută privirea de la vaza jignitoare la majordom.

— Lady Merryton a cerut ca Hattie Crump să-i fie cameristă.

Hattie, micuţă, cu părul roşu-închis, era o femeie simplă, cu un chip care lui Jeffrey îi amintea de o gâscă. Nu îşi dorea să fie atât de necruţător, dar, când era vorba despre femei, era spre binele sănătăţii lui să fie atent la chipurile lor. Hattie era la reşedinţa Blackwood din copilărie, şi o cunoştea dintotdeauna. Era singura căreia îi permitea să-i îngrijească biroul şi camerele private. Hattie era foarte eficientă în ceea ce făcea, şi, mai mult, atât de simplă încât nu-i stârnea imaginaţia.

— I-am spus Excelenţei Sale că nu este potrivită, dar mi-a zis că o preferă pe Hattie decât pe oricine altcineva din sat.

Imaginea lui Lady Merryton stând întinsă şi goală în baie în timp ce Hattie îi pieptăna părul bălai îl lovi pe neaşteptate.

— O să mă gândesc, zise el, dând să plece. Se opri

lângă vază şi o îndreptă. Lipseşte un trandafir, domnule Cox, zise el, cu spatele către bătrân, apoi îşi continuă drumul.

Ştia că domnul Cox avea să se grăbească să îndrepte situaţia, certându-l pe sărmanul servitor care nu numărase bine. Se îmbrăcă pentru cină, aşa cum îi era obiceiul, pieptănându-se de opt ori, desfăcându-şi şi legându-şi lavaliera de opt ori. Când termină, se privi atent în oglinda aflată deasupra lavoarului, căutând semnele nebuniei, ale obsesiei care nu-i dădeau pace. Dar arăta ca de fiecare dată – plictisit. Fără nicio emoţie. Îşi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă exersând această atitudine, astfel încât nimeni să nu-i pătrundă în gânduri. Chiar şi acum, în ciuda calmului afişat, abia dacă putea suporta gândul că trebuia să se uite la soţia lui, la gâtul ei de lebădă, la părul ei blond, la ochii ei căprui. Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Era puternic şi viril – îşi dorea soţia şi nu avea să lase această boală să-l ţină ostatic.

Ieşi din cameră, mânat de hotărâre. Ea ajunsese în salon înaintea lui, aşa cum fusese şi noaptea trecută. În această seară, se îmbrăcase destul de simplu, într-o rochie maro de zi, cu guler înalt, care nu-i ascundea însă frumuseţea, ci i-o accentua. Acum, nimic nu-i mai distrăgea atenţia de la ochii ei, de la culoarea sublimă a pielii sau de la buzele ei. Ea ţinea un pahar de vin în mână şi făcu o plecăciune când el intră, apoi sorbi o gură în timp ce-l privi curioasă. Nu mai părea atât de neliniştită ca în ziua anterioară. În această seară, părea agitată. Jeffrey strânse puternic mâinile la spate.

— Bună seara, Lady Merryton.

— Bună seara, dar numele meu este Grace.

— Sunt conştient de asta, zise el, uitându-se la paharul ei. Îţi place vinul.

Nu voia să spună nimic cu asta; era doar o observaţie, spusese ceva doar pentru a-şi demonstra că putea să facă conversaţie. Dar imediat văzu – de fapt, intui – faptul aproape imperceptibil că o deranjase şi că ea ridicase foarte uşor bărbia, de parcă ar fi crezut că el nu era de

acord cu acest lucru, când, în realitate, el nu era nici pro, dar nici împotrivă.

— Da, câteodată, îmi place mult mai mult decât în alte ocazii, zise ea, după care bău intenţionat, privindu-l ţintă.

— Milord, cina e servită, anunţă Cox şi aşează un pahar de vin lângă *Jeffrey.*

Jeffrey îl privi imediat pe lacheu. Ewan era un bărbat tânăr, frumos, după părerea lui Jeffrey – nu că ar fi fost el în măsură să aprecieze asta. Ewan se mişcă imediat să o ajute pe Lady Merryton să se aşeze, întinzându-i mână acoperită de mănuşa albă pentru a o sprijini. Jeffrey o privi punând mâna peste palma lui Ewan, şi dintr-odată se gândi la ea, la mâna lui pe pielea ei, pe sânii ei. Acea imagine îl îngrozi în timp ce el se aşeză şi domnul Cox le umplu farfuriile. Jeffrey răsuflă uşurat când Cox termină şi îi făcu semn lui Ewan, apoi ieşiră amândoi în tăcere. Ridică furculiţa. La fel şi soţia lui. Mâncă un pic din friptura de vită, conştient de liniştea din încăpere.

— Am înţeles că ai cerut ca Hattie să-ţi fie cameristă, zise el.

Ea îl privi cu precauţie.

— Da. Îmi place de ea şi cred că mi se potriveşte.

— Chiar de e aşa, nu pot să permit asta.

— Poftim? zise ea, lăsând furculiţa jos. De ce nu?

Jeffrey intenţionase să sugereze că nu-i pasă de cheltuieli şi că poate ea ar putea să scrie cuiva din familia ei şi să ceară o recomandare. Nu se aşteptase să se certe şi, sincer, nici nu ştia să se certe.

Ce era să spună? Adevărul? Că exista riscul să fie înlocuită cu vreo fătucă ademenitoare, iar el nu avea să se mai gândească la altceva decât la trupul ei, la cum avea să o aplece peste lavoar şi să o posede iar şi iar… înghiţi în sec şi privi către farfurie.

— E menajeră, zise el, nu cameristă.

I se păru o explicaţie evidentă. Dar soţia lui nu era satisfăcută, în mod evident. Se foise pe scaun, astfel că acum era îndreptată direct către el.

— De ce au impresia bărbaţii că pentru a fi cameristă ai nevoie de cine ştie ce talente misterioase? Asta nu e adevărat, să ştii… Hattie e perfect capabilă să mă ajute să mă îmbrac şi dezbrac. Am încredere că a mai văzut corsete şi că se pricepe la aranjat lenjerii.

Jeffrey ridică paharul şi sorbi o gură zdravănă.

— Nu vreau o altă cameristă. Îmi place Hattie.

Putea să vadă focul din privirea soţiei lui, dar nu o putea ajuta cu asta. Voia – avea *nevoie* – ca Hattie să fie doar a lui. Când el nu vorbi, ea scoase sunete de exasperare.

— Mi se pare un lucru atât de mărunt, continuă ea.

— Îmi cer scuze, dar tu eşti obişnuită să te cerţi? o întrebă el.

Soţia lui clipi. Apoi, zâmbi în mod neaşteptat. Zâmbetul îi luminã faţa şi ochii, iar Jeffrey fu surprinzător de mişcat.

— Nici nu-ţi poţi imagina *cât* de obişnuită sunt să mă cert, Excelenţă, zise ea veselă. Am trei surori şi un frate vitreg. Ne certăm cam pentru orice.

— Înţeleg, zise el.

Acum, începu să râdă, un râs care trezi fiori pe şira spinării lui Jeffrey.

— Oh, sunt destul de sigură că nu înţelegi deloc, continuă ea şi ridică furculiţa. Cred că ai fi foarte şocat de toate certurile la care am asistat la cină. Odată, sora mea mai tânără, Mercy – are treisprezece ani – a apărut la masă purtând rochia nouă a surorii mele Pru, rochie care tocmai venise de la croitoreasă. Prudence a fost foarte supărată, iar sora mea Honor a încercat să o pedepsească pe Mercy pentru gestul ei. Dar, în mijlocul certei, Mercy, abilă şi inteligentă, a deturnat subiectul de la ea şi rochie către faptul că o văzuse pe Honor în Hyde Park în compania lui Lord Rowley. Grace zâmbi larg. Nu le cunoşti pe surorile mele, aşa că, poate, îţi este dificil să înţelegi ce discuţii au avut loc la masă în acea seară, dar te asigur că au fost îngrozitoare. Aşadar, milord, da, sunt obişnuită cu cearta.

Părea mulţumită de ea din motive misterioase pe care

Jeffrey nu le înţelegea deloc. Nici măcar nu era sigur despre ce vorbea acum şi se chinuia să-şi găsească locul în această ceartă, discuţie, ce naiba era ce se întâmpla la această masă.

— În ciuda înclinaţiei tale pentru ceartă, nu o poţi avea pe Hattie drept cameristă, zise el. Poţi alege orice altă femeie din ţinut, dar nu pe ea.

Ea îşi pierdu brusc veselia.

— Ah, zise ea, încuviinţând. Înţeleg.

— Înţelegi? Judecând după tonul vocii tale, crezi că ai descoperit ceva. Nu este nimic de descoperit în afară de faptul că eu decid care e rolul servitorilor.

— Bineînţeles, zise ea înţelegătoare şi îşi îndreptă atenţia asupra farfuriei. Dar înţeleg şi că bărbaţii de rangul tău caută… confortul.

Îl privi lung, cu sfială.

Asta îl năuci pe Jeffrey – sugera că o păstra pe Hattie în calitate de amantă? Dacă nu ar fi fost atât de surprins, ar fi râs.

— Eşti foarte departe de adevăr, zise el.

— Oh, cred că nu, răspunse ea cu o seriozitate prefăcută ce trăda că nu considera că nu avea dreptate.

Grace tăie o bucată generoasă de friptură şi o vârî în gură. Această femeie, soţia lui, nu era ca orice altă femeie din anturajul lui. Mary Gastineau i s-ar fi potrivit mult mai bine – abia dacă vorbea. Dar ea? Jeffrey nu putea să spună exact cum era ea.

Ea îşi păstră restul remarcilor pentru a lăuda mâncarea, spunând că fusese cea mai bună friptură pe care o mâncase. Mâncă mult şi cu poftă, semn că-i revenise apetitul. Jeffrey îşi termină masa şi începu să numere minutele până când putea să se ridice fără a jigni şi să părăsească încăperea. Când termină, ea se sprijini de spătar şi duse o mână la burtă.

— Mă simt destul de plină.

Era o minune că nu explodase. Jeffrey aşeză pe masă şervetul.

— Dacă ai terminat de mâncat, te poţi retrage.

Soţia lui îşi mută privirea de la masă la el.

— Atunci, o să fac întocmai.

Grace se ridică brusc, prinzând scaunul cu mâna înainte să se răstoarne. Jeffrey se ridică şi el repede. Ea veni în dreptul lui, înclină capul pe spate şi îl privi. Era atât de aproape de el, încât îi putea vedea furtuna din ochi, îi putea mirosi parfumul dulce. Era insuportabil; inima lui începu să bată, iar mintea îi fu asaltată de gândul de a-şi îngropa faţa în părul ei, de a-şi cufunda trupul în căldura ei primitoare, îşi imagină arcuirea spatelui ei în timp ce simţea orgasmul, curbura gâtului pe care l-ar fi lăsat pe spate, în extaz. Strânse pumnul şi se lovi de opt ori în picior.

— Te-ai descurcat admirabil în a-mi transmite dispreţul, şi, sincer nu pot să te judec, zise ea, părând aproape veselă. Apoi, se încruntă. Cu toate acestea, la bine şi la rău, suntem legaţi iremediabil unul de celălalt, iar numele meu este Grace.

Surprins din nou, Jeffrey arcui o sprânceană, fascinat de ea, de la nasul ei mic la pometii înalţi şi pielea fină. Cât de inocentă era, cât de inconştientă de gândurile lui, de modul în care o vedea, cu picioarele întinse larg, cu buzele ei roz strălucind. Dorinţa pulsa acum în el, făcându-l să nu mai judece.

— Noapte bună, îi zise ea iritată şi îl ocoli, pornind către uşă.

— Ai dreptate, îi zise el şi simţi o oarecare plăcere în faptul că o tulburase, judecând după modul în care se întoarse spre el. Suntem legaţi unul de celălalt pentru eternitate, aşa că nu văd de ce să mai amânăm inevitabilul.

Ea păli.

— Prin asta te referi la conversaţie? întrebă ea plină de speranţă.

— Nu, îi zise el apropiindu-se şi uitându-se la gura ei. O să vin la tine în această seară în calitate de soţ, aşa cum am dreptul… *Grace.*

Se chinui să-i rostească numele. Nu fusese capabil să-l spună, să fie atât de familiar cu ea, iar sunetele ieşite păreau dure de pe buzele lui. Îi vorbise cu atâta asprime,

încât părea că voia să o necăjească.

Ea părea cu adevărat îngrozită. Dădu să-i vorbească, iar el era sigur că expresia lui îi trădase gândurile îngrozitoare pe care le avea în acel moment. Ea însă se opri, pur şi simplu încuviinţă din cap şi ieşi.

Jeffrey aşteptă până când nu-i mai auzi paşii, strângând şi deschizând mâna, iar şi iar, cu ochii închişi, încercând să-şi alunge din minte imaginile arzătoare. Trebuia să-şi vină în fire, trebuia *să respire.* Avea să-şi îndrepte atenţia asupra datoriei şi privilegiului său. *Nimic altceva.*

Capitolul 6

Jeffrey aşteptă destul de mult pentru a-i permite ei să se pregătească. Sorbi mai multe înghiţituri de whisky, plimbându-se dintr-o parte în alta. Teama lui era nefondată şi ştia asta, însă nu putea să scape de sub apăsarea ei. Se culcase cu atâtea femei – din fericire pentru el, erau destule femei în lumea asta cărora păreau să le placă bărbaţii fermi şi ciudăţeniile lor sexuale. Însă niciuna dintre ele nu fusese o lady, o inocentă sau o debutantă. Jeffrey îşi scoase haina şi lavaliera, apoi vesta. Îşi scoase cămaşa din pantaloni. Se temea să nu-i facă rău, se temea să nu fie orbit de dorinţă, incapabil să se oprească. Se simţea mizerabil. Dar era ceva ce trebuia făcut. Nu putea să aibă soţie şi să nu facă un copil. Era datoria lui, era ceva aşteptat de la el, ceva necesar. Porni pe hol către camerele ei şi bătu de două ori la uşă. Abia se abţinu să nu bată de încă şase ori. Deschise uşa abrupt. Ea stătea în picioare la capătul patului. Îşi desfăcuse părul, care îi ajungea până la talie, în valuri aurii. Purta o rochie din mătase, iar Jeffrey fu străfulgerat de imaginea trupului ei de sub materialul alunecos – picioare lungi şi subţiri, un petic negru între

picioare, sâni voluptuoşi.

Observă că pieptul i se ridică şi cobora, semn că emoţiile o copleşeau. Jeffrey închise uşa şi o încuie. Nu vorbi la început, convins că vocea avea să-i trădeze dorinţa care urla în el. Cum să se abţină? Îi privi intens corpul, corpul de femeie, sursa tuturor dorinţelor lui nesăbuite şi distrugătoare. Era o femeie frumoasă, chiar extraordinar de frumoasă, iar formele acestei femei, trupul ei îi aparţineau lui şi doar lui.

Trebuia să termine cu asta cât mai repede, căci altfel risca să îşi piardă controlul.

— Scoate-ţi rochia, îi zise el.

— Poftim?

El îi făcu semn către rochie.

— Scoate-o!

Ea nu se mişcă; îşi încrucişă braţele. Era ca un miel la tăiere, asta era. Jeffrey îşi fixă privirea asupra ei, se întinse către unul din capetele şnurului care îi ţinea rochia şi trase de el.

Ea închise ochii pentru câteva clipe, ca şi cum se temea de asta mai mult decât de orice altceva, şi totuşi singurul lucru la care Jeffrey se putea gândi era modul în care genele ei aveau să se închidă în momentele de extaz… Nu. Nu conta cum ajunseseră aici, ea era inocentă, iar el era o bestie. Dintr-odată, o luă brusc de cot şi o întoarse, astfel încât să fie cu spatele la el. Îşi trecu mâna în jurul taliei ei, îşi plecă uşor capul şi îi atinse gâtul cu buzele. Avea pielea atât de moale şi de plăcut mirositoare; dorinţa se strecură în el şi începu să se târască un fir translucid de căldură. Soţia lui încremeni; Jeffrey o strânse mai puternic şi coborî buzele către umărul ei. Muşcă încet pielea încinsă şi simţi noi valuri de căldură emanând din interior şi crescând în intensitate, culcuşindu-i-se în vintre şi făcându-i mădularul să se întărească.

Senzaţiile erau chinuitoare; o întoarse cu faţa către el. Gura lui o întâlni pe a ei. Avea buzele moi, umede, ceea ce-l făcu să-şi aducă aminte de acea noaptea din magazinul de ceaiuri, de modul în care se simţise atunci cu ea în braţe,

de cât de repede se lăsase pradă senzaţiilor, incapabil să se controleze, alunecând în groapa dorinţei şi a foamei carnale. Dorinţa risca să-l înghită cu totul – ea era atât de încinsă, de moale. Jeffrey îi cuprinse faţa între palme şi îşi strecură limba printre buzele ei. Ea începea să fie mai relaxată. El adânci sărutul, trupul lui dorindu-şi mai mult, dorindu-şi tot, iar mintea încercând să riposteze. Când soţia lui începu să-i răspundă la sărut, simţi cum hăţurile controlului începeau să slăbească. Dorinţa ieşea la suprafaţă; voia să-i rupă rochia, să o întindă pe pat, să-i desfacă picioarele şi să o penetreze cu un răcnet animalic. O prinse de un sân şi strânse. Coborî mâna către şoldul ei şi o trase spre mădularul lui. Ea se smuci, dar el o trase înapoi, o făcu să-i simtă excitarea, să simtă ce trezise în acea noaptea în magazinul de ceaiuri.

Ea începu să se zvârcolească. Oare îi făcea rău? Trebuia să se mişte repede, să termine cu toate, înainte să fie amândoi distruşi. Împinse rochia de pe umerii ei goi, dar ea se agăţă de ea, încercând cu disperare să o ţină pe trupul ei gol. Rochia nu avea să-l oprească. Cu o mână în jurul taliei ei, o ridică şi o aşeză pe pat. Se sui pe ea şi o privi în ochi. Era înspăimântată de el sau poate dezgustată, dar dezgustul ei nu se putea compara cu ceea ce simţea el pentru sine. Puse un genunchi între picioarele ei şi le depărtă, apoi se descheie la pantaloni. Soţia lui suspină şi întoarse capul, părul acoperindu-i ochii.

— Stai liniştită, îi zise el.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să liniştească o virgină. Ştia doar cum să incite femeile la pofte. Îi depărtă picioarele şi mai mult. Ea strânse de rochie şi mai tare, abia respirând acum, ca şi cum plămânii ei erau plini cu aer deja. El îşi luă mădularul în mână şi apăsă încet spre sexul ei. Avea carnea atât de caldă, făcându-l să se cutremure de dorinţă. Picioarele ei încordate tremurau în jurul lui.

— Stai liniştită, îi zise din nou. Nu vreau să te rănesc.

Cum să stăpâneşti un inocent? Îşi simţea muşchii încordaţi, încercând să se abţină să se avânte în ea. Împinse vârful mădularului în despicătura ei. Ea suspină;

încordându-se mai tare. Fiecare muşchi din el era încordat, ţinându-i dorinţa în frâu. Împinse din nou, mişcându-i piciorul, încercând să alunece în interiorul ei. Dar, fără ajutor din partea ei, era aproape imposibil. Se mişcă din nou şi îi simţi himenul. Îi spusese doctorului Linford adevărul. Jeffrey se prinse strâns de speteaza patului. Îşi încordă şoldurile şi străpunse bariera ei. Soţia lui icni uşor. El îşi încleştă maxilarul şi alunecă mai adânc, retrăgându-se apoi până la vârf şi penetrând-o din nou încet, astfel încât să nu o rănească şi să nu o sperie. Era o muncă extenuantă, teama de a nu o răni şi ritmul mişcărilor lui făcând ca actul în sine să nu-i ofere nicio plăcere. Dar, când se apropie de final, începu să se mişte mai repede, dorindu-şi ca totul să se termine. Când eliberarea veni, în sfârşit, se retrase repede. Era conştient că ea nu simţise nici urmă de plăcere. Nu ştia cum ar putea bestia din el să ofere plăcere unei asemenea femei. Era dezgustat de sine pentru că nu fusese în stare să o introducă mai cu delicateţe în lumea plăcerilor trupeşti. Poate, în timp, după ce avea să-i ofere un moştenitor, avea, în mod discret, să-şi găsească un bărbat blând care ar putea să o satisfacă. Se ridică şi o văzu răsucindu-se pe o parte, trăgând rochia peste ea. Părul încă îi acoperea faţă, aşa că nu-l vedea. Jeffrey se încheie la pantaloni.

— Ai nevoie de… ceva? întrebă el nesigur.

— Te rog, pleacă, îi răspunse ea.

Se detesta în acel moment. Făcuse tocmai ce nu-şi dorise. O rănise.

Opt bucăţi de sticlă în fereastră. Opt paşi până la garderobă. Şaisprezece grajduri în locul destinat căruţelor, patruzeci şi opt de ore de când era căsătorit. Jeffrey porni către uşă şi o descuie, apoi ieşi, închizând-o în urma lui. Închise ochii şi îşi apăsă tâmplele cu pumnii. Şaizeci şi patru de kilometri până la Londra, opt plăci în baia lui, opt cai în grajd.

*

Era prima dată când Grace plângea de la momentul în care făcuse acea teribilă greşeală în Bath. Plângea cu adevărat, cu lacrimi calde şi mari. Îşi îngropă faţa în pernă ca să nu o audă nimeni, pentru că nu-şi putea imagina umilinţă mai mare decât să fie descoperită suspinând în noaptea în care tocmai devenise soţie. Era oripilată de ceea ce se întâmplase în acest pat. Oripilată.

Dar *nu* rănită.

Lovi cu pumnii în pernă de mai multe ori, frustrată. Experienţa în sine nu fusese deloc aşa cum le şoptise Ellen Pendleton ei şi lui Honor, în acea seară, la petrecere. Ellen insistase că durerea teribilă era însoţită de tandreţe. Grace simţise o împunsătură şi disconfortul cauzat de un obiect străin în interiorul ei, dar nu ar fi numit asta durere. Şi totuşi, fusese lucrul cel mai îngrozitor prin care trecuse. Oare asta o aştepta pentru tot restul vieţii? Oare despre asta le auzise pe femei vorbind şi chicotind toată viaţa? Nu era nimic de chicotit!

Simplul fapt de a-şi aştepta soţul o extenuase. Fusese gentil cu ea la început, iar ea se gândise că poate avea să fie plăcut. Sperase asta când îi simţise sărutul… exotic. Dar, dintr-odată, ceva se schimbase, iar el devenise rece şi distant. Şi, când se avântase în ea, abia dacă o privise.

Grace presupunea că merita acea lipsă de ataşament dat fiind că ea forţase această căsătorie. Şi totuşi, nu mai putea să facă asta vreodată. Nu putea suporta gândul ca el avea să fie tare şi gros în ea, ca mâinile sau gura lui să o atingă, indiferent de cât de incitant i se părea. Aceste acţiuni erau desfrânate. Desfrânarea era ceea ce bărbaţii făceau cu femeile uşoare. Nu cu soţiile. Nu că ar fi avut ea cine ştie ce cunoştinţe despre asta, dar totuşi se aştepta la un pic de afecţiune.

Dar, oare, ce era de aşteptat? Îşi făcuse asta cu mâna ei.

Dormi în reprize toată noaptea. În dimineaţa următoare, în timp ce se privea în oglindă, observându-şi cearcănele, se hotărî că nu, nu aşa avea să fie viaţa ei. Era căsătorită cu un bărbat indiferent, dar *nu* avea să se

transforme în femeia tensionată şi asuprită cu care începea să semene. Nu era sigură cum avea să împiedice asta, dar nu avea să se chircească în fiecare seară în pat şi să plângă până avea să adoarmă.

Se îmbrăcă şi coborî la parter să ia micul dejun, evident de una singură. Nopţi reci cu un străin şi zile singuratice fără nimic de făcut? Nu, nu avea să accepte asta. Era clar că uniunea lor nu era una din dragoste. Dar ea era soţia lui şi avea să-şi asume privilegiile care veneau cu acest lucru. Împinse farfuria.

Lacheul păru descumpănit, neştiind ce să facă.

— Te rog să o iei, îi zise Grace şi se ridică.

Ieşi din cameră hotărâtă să găsească ceva, orice, cu care să-şi ocupe timpul. În foaier se opri, aşa cum făcuse şi în ziua anterioară, şi privi la vazele de cristal aşezate cu precizie la locul lor. Găsi această simetrie perfectă destul de iritantă. Înainte ca mama ei să o ia razna, Grace avea obiceiul de a aduce în casă flori mari şi generoase din seră, pe care le trântea în vaze fără a se gândi la un aranjament anume. Totul arăta precum o fântână de flori ce se revărsa. Grace prefera asta în locul acestei perfecţiuni. Continuă plimbarea, făcând din când în când o pauză pentru a privi în diferite camere, aşa cum făcuse şi în ziua precedentă, dar nu văzu nimic nou, nimic care să o distragă. Trecu mai departe. La capătul holului, văzu că uşa de la biroul lui Merryton era deschisă. Domnul Cox îi arătase cu o zi în urmă uşa şi îi explicase că Merryton nu voia să fie deranjat cât timp lucra. Presupuse că el nu era acolo dat fiind că uşa era deschisă, aşa că grăbi pasul pentru a vârî capul în interior. Dar, când ajunse la uşă şi privi, fu surprinsă să-l vadă pe Merryton aşezat la biroul lui, absorbit de un document. Când o auzi, el tresări şi se ridică. Strânse tocul din mână. Cu putere. Grace îl deranjase din greşeală, dar el nu făcea nimic pentru a o linişti.

Din acest motiv, nici nu avea de gând să plece.

Trecu pragul. Apoi, observă ceva curios: Merryton părea să fie ruşinat. Un bărbat atât de nepăsător ca el nu ar fi trebuit să fie ruşinat, nu? Ea ar fi trebuit să fie ruşinată,

mai ales după seară anterioară, dar trecuse peste asta – nu simţea decât o stare de iritare curgându-i şi pulsându-i prin vene.

— Doamnă?

— Milord, zise ea, venindu-şi în fire.

Privi în jurul ei la decorul auster şi la pereţii goi.

— Acesta este biroul tău?

Observă că el strânse tocul şi mai tare. Privi la rându-i în jur.

— Da, în mod clar.

Totul era impecabil. Totul era aşezat perfect, scaunele de lângă şemineu poziţionate în unghiuri identice. Biroul lui, observă Grace, era de fapt o masă mică de scris, iar pe blat erau aşezate patru tocuri, înşirate ordonat. Ridică absent unul, simţind nevoia de a-şi ţine degetele ocupate. Privirea lui Merryton se duse automat către toc. Îl aşeză pe al lui. Ea îl privi, apoi se uită la tocul pe care-l ţinea. Privirea lui era aţintită asupra ei; ea lăsă tocul jos. Ce făcuse?

— Ai nevoie de ceva în mod special…

— Da, zise ea, este ceva ce îmi doresc cu disperare. Vreau să ştiu ce pot să fac.

El clipi.

— Să faci?

— Da, să fac! spuse ea, apropiindu-se mai mult de biroul lui. Am nevoie de ceva cu care să-mi ocup timpul. Dacă nu, o să umblu pe aici ca o nebună.

El ieşi de după birou.

— Doamnă, fă cum vrei. Tu eşti stăpână aici.

— Simt că sunt stăpână pe nimic altceva decât ore lungi şi goale. Trebuie să fie ceva…

— Poţi să-l întrebi pe domnul Cox, zise el brusc şi îi făcu semn către uşă.

Aştepta ca ea să plece. Luă tocul şi îl mută un pic, astfel încât să fie perfect aliniat cu celelalte. Apoi, duse mâinile la spate.

— Acum, te rog să mă scuzi, am lucruri care îmi necesită atenţia.

Da, dar şi ea avea nevoie de atenţia lui. O privi şi apoi

se uită la uşă. Voia ca ea să plece. Grace nu avea de gând să facă asta, nu aşa. Îşi încrucişă braţele şi îl privi.

— Aşa o să fie de acum?

— Poftim?

— Această căsătorie, zise ea. Atât de formală şi de distantă. Nu există ceva ce am putea să facem împreună, de care să ne bucurăm amândoi?

El o privi uimit, năucit de modul ei direct de a pune întrebări.

— Familia mea este lumea mea. Nu-mi plac oamenii din înalta societate şi nici nu mă simt confortabil printre ei.

— Dacă nu ieşi în lume, de unde ştii? Mie, uneia, îmi plac ieşirile din multe puncte de vedere.

Privirea lui se întunecă. Se aplecă mai mult, astfel că ea îi văzu cu adevărat verdele ochilor.

— Nu mi-ai dat suficient viaţa peste cap? întrebă el pe un ton jos. Judecând după modul în care această căsătorie a avut loc, ai fi zis că o să trăim fericiţi ca un cuplu, uniţi pe vecie, găzduind petreceri pentru a te satisface pe tine? Îţi sugerez să-ţi canalizezi atenţia către lucruri caritabile dacă vrei să îndrepţi din răul făcut.

Grace simţi veninul pe care acele cuvinte îl purtau. Se simţi copleşită de vinovăţie, iar asta o făcea să se simtă furioasă.

— Te rog să mergi să-l vezi pe domnul Cox, zise el scurt. Te rog să mă scuzi.

El părea încordat, dar totuşi în elementul lui. Însă Grace era nervoasă. Se întinse după toc şi, dintr-o întoarcere, îl mută. El încremeni.

— Acesta e un gest copilăresc, zise el.

— La fel cum e şi să crezi că toate lucrurile o să meargă aşa cum vrei tu, i-o trânti ea, răsucindu-se pentru a ieşi. O zi bună, Lord Merryton! strigă ea peste umăr.

— Doamnă.

— *Grace!* se răsti ea şi ieşi.

Capitolul 7

Grace căută peste tot precum un copoi, dar nu găsi nimic de făcut. Casa era întreţinută prea bine, prea eficient; nu era nimic – nimic – lăsat de izbelişte. Aşa că fu nevoită să petreacă încă o zi enervantă zgâindu-se pe ferestre şi încercând să parcurgă cărţile seci din bibliotecă. Nu era nici măcar una de ficţiune.

După-amiază, domnul Cox îi prezentă două fete din sat pe care el le considera potrivite să-i fie cameriste. Ambele fete erau foarte vesele şi dornice să-i facă pe plac. Grace era fericită că putea să discute cu altcineva în afară de domnul Cox, aşa că le întrebă pe fete despre familiile lor şi despre activităţile considerate interesante în Ashton Down. Prelungi conversaţia cât de mult putu, până când una din ele începu să dea din picior de parcă mai avea puţin şi se scăpa pe ea. După ce fetele plecară, domnul Cox intră în salonul verde şi făcu o plecăciune.

— Pot să întreb, doamnă, dacă v-a plăcut vreuna din fete?

Grace se juca absentă cu degetele pe braţul scaunului pe care era aşezată, gândindu-se.

— Sunt fete bune, domnule Cox. Dar o prefer pe Hattie.

Cox, sărmanul om, părea complet uimit de acest lucru.

— Păi, da, atunci… eu… Să vorbesc cu Excelenţa Sa?

— Te rog, îi zise ea zâmbitoare.

Grace se pregăti îndelung pentru cină. Nu conta cu ce avea să se îmbrace, dat fiind că nu avea să o vadă nimeni în afară de el. Alese în final una dintre rochiile ei favorite, cea de un verde pal cu mărgeluţe cusute pe material. Îşi aranjă părul cât de bine putu, prinzându-l cu agrafe cu perlă, şi îşi puse un colier lung de perle la gât. Ajunse în salon înaintea lui şi îi făcu semn lacheului să-i toarne vin pentru că, da, soţule, chiar îi place vinul.

Merryton ajunse după câteva momente, şi, oricât de

supărată era Grace pe el, nu putu să nu observe că arăta splendid îmbrăcat în haine formale. Era un bărbat frumos în ciuda ochilor lui verzi atât de pătrunzători. Era înalt, cu umerii laţi. Ea încercă să şi-l imagineze zâmbind, încercă să-şi imagineze cum ar arăta ochii lui cu bucurie în ei, dar era imposibil. El arăta distant şi stoic, dar ea era aproape convinsă că el nu zâmbea niciodată. El o cercetă cu privirea din cap până în picioare.

— Bună seara, zise ea, făcând o reverenţă aproape insesizabilă, încă ţinându-şi paharul cu vin în mână.

— Bună seara, răspunse el.

El privi către Cox şi încuviinţă, făcând semn că cina putea fi servită. Lacheul înaintă şi îi ţinu scaunul lui Grace. Ea se aşeză suspinând şi puse paharul de vin pe masă; domnul Cox sări imediat din spatele ei şi îl mută astfel încât să fie în oglindă cu al lui Merryton. Acel gest mărunt şi inofensiv o năuci pe Grace. Ea considera foarte obositor faptul că toate lucrurile în această casă aveau locul lor predestinat. Se întinse rapid după pahar pentru a-l muta, iar în graba ei de a avea măcar un pic de imperfecţiune vărsă un strop de vin peste faţa de masă de un alb imaculat. Privirea lui Merryton se concentră pe pată şi apoi pe ea. Grace zâmbi.

— Îmi cer scuze, am vărsat un pic, zise ea.

El privi în altă parte, în timp ce domnul Cox se repezi să acopere pata cu şervetul. Când termină, Grace îi zâmbi şi îi întinse paharul pentru a-l umple. Aproape că putea vedea, nu doar simţi valurile de nemulţumire venite din partea soţului ei, însă îl privi peste umăr, provocându-l în tăcere să-i vorbească, dar el nu spuse nimic. Ea petrecu încă o cină interminabilă urmărindu-l pe el cum mănâncă fără entuziasm, cu degetele lovind ritmic masa. *Poc, poc, poc, poc* – pauză. *Poc, poc, poc, poc* – pauză.

— Cox îmi spune că nu ţi-au plăcut fetele din sat pe care ţi le-a adus, zise el când terminară primul fel de mâncare.

Aşadar, căpcăunul putea vorbi.

— Nu, nu mi-au plăcut. O prefer pe Hattie. Îmi place

de ea.

Privirea lui Merryton se aţinti asupra ei.

— După cum am spus, poţi să iei pe oricine vrei, dar nu pe Hattie.

— Atunci, nu pot să am pe cineva de care să-mi placă, nu?

Expresia lui nu se schimbă, dar se aplecă încet în faţă, aşezându-şi braţul pe masă.

— Tinzi să fii încăpăţânată. Nu cred că pot fi mai clar – Hattie nu o să fie camerista ta. Alege pe altcineva sau nu alege pe nimeni. Pentru mine nu contează.

Grace îl ura. Nu-i mai păsa că ea era vinovată de această căsătorie – îl dispreţuia.

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Tu tinzi să fii inflexibil.

El trase încet aer în piept.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eşti neobrăzată.

— Mulţumesc.

— Nu era un compliment.

— Da, ştiu, zise ea, zâmbindu-i încântată. Apropo, astăzi mi-ai sugerat să repar din răul pe care l-am făcut prin acte caritabile, dar nu văd cum aş putea face asta dacă stau doar între pereţii casei.

Avea o mână pe masă şi o privea cu ochii ageri precum un şoim.

— Poţi să-l întrebi pe vicar, Lady Merryton. El o să fie mai mult decât bucuros să te ajute să-ţi ispăşeşti păcatele.

Oh! Era înnebunitor, pur şi simplu înnebunitor! Ea ridică furculiţa, dar abia dacă mai putea mânca la cât era de nervoasă. Aşa că masa se încheie aşa cum se încheiaseră toate cinele lor de până acum, de când ajunsese la reşedinţa Blackwood – cu Merryton aşteptând nerăbdător ca ea să termine ca să poată pleca. În această seară, după ce el se retrase, Grace lua un felinar şi hoinări de una singură. Plimbarea ei o duse dincolo de biroul lui. Se opri înainte de uşa închisă. Privi pe hol pentru a se asigura că nimeni nu o urmărise şi deschise uşa. Era întuneric, bineînţeles, şi răcoare.

Grace păşi în interior şi văzu patru tocuri aşezate perfect pe birou; trecu cu mâna peste ele, împrăştiindu-le care încotro, şi zâmbi ca pentru sine, după care ieşi din bibliotecă şi închise uşa. Continuă în camera de muzică. O găsise în cursul zilei, ascunsă în partea din spate a casei, aproape de uşile care dădeau în grădină. Era o încăpere primitoare, cu mai multe cărţi de muzică, cu un pian şi o harpă. Grace se aşeză la pian, căutând pierdută note pe portativ pentru a cânta. Prudence era cea care avea înclinaţii spre muzică în familia lor. Când ea cânta, Grace, Mercy şi Honor dansau, repetând dansurile de societate. Bineînţeles că Grace fusese instruită în lumea muzicii, aşa cum se cade pentru fetele bine-crescute, dar nu avea ureche muzicală ca Prudence. Puse mâinile pe clape şi cântă, apoi zâmbi auzind sunetele atât de vesele. Cel puţin, se putea distra cu asta. Poate că în după-amiezile singuratice avea să cânte şi să-şi perfecţioneze abilităţile la pian. Îşi aducea aminte de o piesă, *Autumnal Melody,* şi începu să o cânte. Interpretarea ei era plină de sunete discordante pe care intenţiona să le corecteze. Urechile ei se simţiră uşor agresate, însă, dacă era cineva în acea casă deranjat de acele sunete oribile, nu interveni.

Când se sătură să încerce să exerseze, se întoarse în camerele ei. Cineva făcuse focul şi îi aranjase patul. Făcu o grimasă uitându-se la pat şi înaintă către dulap pentru a se îmbrăca în hainele de noapte. Se sprijini de perne, în aşteptarea soţului ei.

Acesta nu apăru. Oare era vreo regulă legată de cât timp trebuia să aştepte? Oare soţul şi soţia discutau în general despre aceste lucruri, stabilind un loc şi un moment convenabile pentru amândoi? Sau fiecare soţie stătea în patul ei, aşteptând?

Grace aşteptă atât de mult, încât adormi. Se trezi brusc, alarmată de scârţâitul uşii, şi se ridică dintr-odată. Lumânarea arsese; mai erau doar două degete de ceară. Îl putea vedea pe Merryton în prag, cu o mână pe mâner şi cu cealaltă pe cadrul uşii, de parcă nu ştia dacă să intre sau nu. Era îmbrăcat la fel ca noaptea trecută, cu pantaloni şi

cămaşă. Când o văzu că se mişcă, intră şi închise uşa după el. În timp ce el se apropia de pat, ea îi putu vedea ochii strălucind, făcând-o pe Grace să se gândească la demonii despre care îi plăcea lui Mercy să vorbească. Stătea deasupra patului, uitându-se la ea, şi ceva în ochii lui se schimbă. O uimi pe Grace – credea că văzuse o urmă de tandreţe. Apoi, el îi atinse nonşalant faţa cu dosul palmei. O surprinse pe Grace, aşa că ea tratã gestul cu suspiciune, ferindu-se din calea lui. Era atât de neobişnuit, încât nu înţelegea ce făcea el şi ce ar fi trebuit să facă ea în schimb. Îi mângâie obrazul şi îşi fixă privirea asupra ei, apoi, încet şi intenţionat, se aplecă deasupra ei, proptindu-şi mâinile de o parte şi alta a trupului ei. Privirea îi alunecă asupra buzelor ei, şi îşi coborî capul pentru a o săruta. Sărutul lui era tandru, şi avea buzele de catifea, iar asta trimitea flăcări prin Grace – un val de căldură înşelător şi delicios o cuprinse.

Buzele lui erau moi, iar limba lui – aproape ca o şoaptă pe buzele ei. Se mişcă, îi cuprinse bărbia cu o mână şi îi sărută colţul gurii. Ea simţi mii de fiori de plăcere curgând prin ea, înţepându-i pielea. Grace închise ochii şi îşi întoarse uşor capul ca el să o poată săruta pe gât. El trecu la pieptul ei, lăsând un şir lung de sărutări calde pe pielea ei. Plăcerea pe care o trezea în ea o făcea să se simtă uşoară. Mâinile şi gura lui erau incredibil de provocatoare în timp ce se plimbau pe trupul ei, trezind scântei în adâncul ei, scântei care explodau şi ajungeau la suprafaţă. Se mută la unul din sânii ei, cuprinzându-i vârful întărit cu gură, prin cămaşă. Ea suspină încet şi se ridică involuntar spre gura lui. El o necăji cu limba în timp ce mâna lui se juca pe abdomenul ei, pe piciorul ei. Mâna lui – caldă pe pielea ei goală – alunecă pe coapsa ei şi apoi între picioare. Senzaţia degetelor lui pe carnea ei intimă trezi flăcări în trupul ei. Grace putea să simtă umezeala corpului ei, dorinţa urlând şi ridicându-se în ea.

Merryton răsuflă lung. Atingerea lui deveni mai plină de dorinţă. Reveni la sânul ei, trăgând de cămaşa ei până sări un nasture. Cu un icnet, îi luă sfârcul în gură, sugându-l

şi muşcându-l. Ea îşi afundă mâinile în părul lui, ţinându-l aproape de ea în timp ce se pierdea în senzaţia încântătoare a gurii şi a mâinilor lui. Era minunat. Un amestec perfect de sentimente. *Asta* trăise în acea seară în magazinul de ceaiuri.

El îşi scoase mădularul şi se potrivi între picioarele ei. O prinse de talie şi o trase spre el, în aşa fel încât ea era pe spate, apoi se mişcă, frecându-şi mădularul de sexul ei. Grace se apăsă spre el. Ea ridică un picior, pregătită pentru el, dornică – dintr-odată, Merryton îşi trecu braţul pe după spatele ei, o ridică şi o întoarse brutal cu spatele şi, fără să *scoată* un cuvânt îi depărtă picioarele şi o penetră din spate, aproape ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-l vadă. Începu să se mişte în ea, ţinându-şi mâna pe talia ei şi trăgând-o spre el, cu cealaltă mână sprijinindu-se de pat. Se mişca repede, intrând şi ieşind, cu mişcări mai dese şi mai repezi.

Totul era foarte confuz. Trupul lui Grace îi răspundea, dar mintea nu. Ea încercă din nou să se întoarcă, să se ridice, dar el o aşeză la loc. Scoase un sunet animalic în timp ce ejaculă în ea. Se aplecă pe spatele ei, îi sărută gâtul şi se retrase de pe ea. Grace era şocată. Se întoarse pe o parte şi îşi trase cămaşa de noapte în jos. Stătea cu spatele la el. El nu-i vorbi, dar îi mângâie părul. Ea închise ochii, dorindu-şi în tăcere ca el să plece.

— Eşti bine? întrebă el cu voce groasă.

— Bine, zise ea.

— Te-am… rănit?

Era rănită, dar nu în modul la care se referea el.

— Nu, zise ea ferm.

Îl auzi cum se ridică, apoi cum se îmbracă. Aşteptă un moment, presupuse ea, ca Grace să se întoarcă şi să se uite la el. Când nu făcu asta, el îi mângâie părul.

— Noapte bună, Grace, îi zise încet.

Grace! Îi folosea numele acum?

Grace nu mai plânse de această dată. Se rostogoli pe spate după ce el plecă, cu braţele larg deschise, şi privi către tavan.

Se gândi la crimă. Mercy era pasionată de poveşti teribile, iar acum ea îşi imagina cum sora ei mai mică i-ar găsi sfârşitul acestui om. Lui Grace îi plăcu imaginea cu el căzând de pe cal într-o prăpastie. Sau poate o căzătură tragică pe scara cea mare din casă. Sau, şi mai bine, lovitura neaşteptată a unei capre fix între ochii ăia blestemaţi. Dar apoi Grace se gândi la mama ei. Înaintea accidentului care îi cauzase decăderea şi pornise drumul către nebunie – înainte ca mama ei să înceapă să-i rupă broderiile de pe mâneci şi să o strige după numele mătuşii moarte sau să creadă că trăia în anul care tocmai trecuse –, fusese o femeie elegantă, frumoasă. Joan Cabot era un nume respectat la Londra, o femeie deşteaptă, înţeleaptă, considerată una dintre frumuseţile din înalta societate. La niciun an de la moartea tatălui ei, mama lui Grace primise o cerere în căsătorie de la bătrânul conte Beckington. La un moment dat, Grace o întrebase pe mama ei cum de reuşise să-l iubească pe Beckington după ce-l iubise pe tatăl ei. Grace avea doar zece ani atunci, iar Beckington părea antic pentru ea. Dar mama ei râsese veselă şi o îmbrăţişase pe Grace.

— Oh, draga mea! Ai atâtea de învăţat despre lume!

— Dar îl iubeşti, nu? o întrebase Grace.

Nu se putea gândi la ceva mai rău decât să fii căsătorit cu cineva pe care să nu-l iubeşti. Nu-şi putea imagina pe altcineva după tatăl ei.

— Oh, da, draga mea. Dar am avut nevoie de timp şi a trebuit să-l conving că el m-a iubit primul, îi zisese ea şi răsese voioasă în timp ce Hannah, camerista ei de atâţia ani, răsese şi ea.

Grace fusese şocată – ea presupusese că oricine o întâlnea pe mama ei o iubea.

— Nu te-a iubit din prima? întrebase ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Mama ei îi zâmbise şi îi atinsese faţa cu degetele.

— Nu, draga mea, nici nu mă cunoştea. Dar l-am convins să mă dorească pe mine în detrimentul tuturor. Vrei să ştii cum?

Grace încuviinţase.

— Făcându-mă pe mine de dorit în felul în care voia el să fie dorit.

— Faceţi să sune totul atât de uşor, milady, zisese Hannah.

Lui Grace nu i se păruse uşor deloc; îi sunase ilogic. Îi amintea că mama ei râsese de expresia ei.

— Într-o zi, o să înţelegi.

Grace nu era sigură că înţelegea nici acum, dar îi trecu prin minte că poate vedea lucrurile dintr-o perspectivă greşită. Poate că, pentru a transforma această căsnicie îngrozitoare în ceva ce puteau suporta amândoi, Grace trebuia să-l facă pe Merryton să vrea să fie dorit.

— Asta nu e deloc întortocheat, bombăni ea sarcastic ca pentru sine.

Parcă o şi putea auzi pe Honor plângându-se că Grace era adultă acum şi că trebuia să ceară să fie tratată ca atare. Şi, deşi Grace ar fi găsit mult merit în ceea ce Honor ar fi zis dacă ar fi fost aici, ea înţelegea că toată această tărăşenie era vina ei, deci era treaba ei să o repare cumva. Şi, pentru a mia oară în acest an, îşi dori ca mama ei să fie acolo. Îşi dorea cu disperare să o întrebe ce să facă cu acest bărbat ciudat. Dar mama pe care o ştiuse toată viaţa nu mai era, iar în locul ei era o femeie cuprinsă de nebunie care alungase tot ce era real din capul ei.

Grace trebuia să se descurce singură cu asta.

Capitolul 8

Jeffrey fu cuprins de un sentiment teribil de ruşine. O tratase pe soţia lui ca pe un porc, lăsându-se pradă nevoilor carnale. Se temea că fusese prea dur.

Jeffrey închise ochii şi începu să se lovească cu pumnul în picior. Dar nu putea să alunge acele imagini cu ea stând acolo cu ochii închişi, scoţând sunete de plăcere, ademenitoare. Încă îi simţea mirosul, încă îl tortura, un

amestec intoxicant de parfum şi mirosul unei femei incitate, şi nu se putea abţine să nu-şi dezlănţuie dorinţele asupra ei.

Era atât de frumoasă şi era o tentaţie diavolească pentru bestia din el. Astăzi, avea să plece de la reşedinţa Blackwood. Trebuia să pună distanţă între ei, să-şi regăsească echilibrul. Avea să meargă în Ashton Down şi poate avea să scape de imaginile arzătoare care îi mişunau prin creier. Plecă devreme, forţându-şi calul să galopeze. Cu cât se obosea mai mult, cu atât reuşea să se controleze mai bine. Se forţă până când reuşi să respire normal. Până când reuşi să alunge ruşinea din el. Începu să meargă la trap prin oraş, oprindu-se la Three Georges, hanul din Ashton Down.

— Milord Merryton! îi zise Dawson, hangiul, când Jeffrey intră. Bine aţi venit!

— Mulţumesc, răspunse Jeffrey. O bere, te rog.

Se aşeză la o masă lângă fereastră. În faţa lui, pe peretele de la intrare, Dawson agăţase şapte farfurii. Jeffrey întoarse scaunul în aşa fel încât să nu vadă farfuriile şi să se poată uita dincolo de fereastră.

— Bună ziua, milord, îi zise o femeie.

Jeffrey ridică privirea şi o văzu pe Nell, femeia care servea şi care de mai multe ori îşi deschisese picioarele pentru el şi îi permisese să o bată cu biciul pe fundul gol.

— Nu v-am mai văzut de ceva timp, milord, zise ea. Sunteţi bine-venit sus, la fel ca-ntotdeauna.

El încuviinţă. Mereu îl fascinase cu sânii ei mari şi cu şoldurile generoase, dar astăzi nu-l interesa deloc. Mintea lui era fixată pe femeia tânără şi frumoasă cu piele albă şi ochi care îi aminteau de vară.

„Numele meu este Grace”. Era destul de ciudat că nu-i putea spune numele cu voce tare, dar numele ei avea greutate. Se temea că, dacă începea să-i spună numele cu atâta familiaritate, avea să o integreze uşor în lumea lui depravată.

Numele ei avea să se încrucişeze cu gândurile lui murdare, şi atunci nu urma să mai aibă vreo speranţă de

evadare. Masa se mişcă dintr-odată.

— Mă gândeam eu că sunteţi dumneavoastră, milord, îi zise domnul Paulson, unul dintre membrii noi ai nobilimii, care stătea în faţa lui cu pălăria în mână. Era îmbrăcat la modă cu pantaloni gri şi cu o haină albastră dintr-un material fin. Înţeleg că trebuie să vă felicit, zise el, făcând o plecăciune.

— Mulţumesc, răspunse Jeffrey şi îi făcu semn către scaunul de lângă el.

Paulson se aşează, aşezându-şi pălăria pe genunchi.

— Tocmai vin de la Londra, zise el. Nu auzisem despre căsătoria dumneavoastră până ieri. Să fie într-un ceas bun!

Jeffrey zâmbi.

— Pot să întreb unde este încântătoarea Lady Merryton? Aţi adus-o în sat?

— Se odihneşte.

— Nunta e o mare pacoste, nu?

Jeffrey nu înţelegea exact ce voia să spună cu asta, dar încuviinţă scurt. Se gândi la soţia lui şi încercă să nu şi-o mai imagineze spălându-şi trupul probabil plin de vânătăi. Cu siguranţă îi făcuse vânătăi. Amintirea nopţii trecute îi reveni mai în forţă decât înainte, şi acum considera că fusese cu mult mai brutal decât i se păruse în acel moment. O strânsese prea tare, prea cu poftă, era sigur.

— Dacă îmi permiteţi, sunteţi un om foarte norocos, milord, continuă Paulson. Fetele Cabot sunt renumite pentru frumuseţea lor.

Jeffrey nu era la curent cu aceste lucruri şi îi privi curios pe Paulson.

— Se spune că cele mai mici, care nu au ieşit încă în societate, sunt chiar mai frumoase decât cele două mai mari. Păcat că eu sunt căsătorit deja.

Omul râse politicos, dar îl privea pe Jeffrey ca un vultur. Jeffrey nu spuse nimic.

— Trebuie să admit că am fost uşor surprins să aud de căsătoria aceasta, dată fiind aversiunea dumneavoastră faţă de scandal, adăugă Paulson, cam prea degajat.

Jeffrey ştia că avea să vină şi ziua în care cineva avea

să pomenească despre circumstanţele căsătoriei lor, dar nu era pregătit să audă asta în această dimineaţă.

— Urâtă povestea cu sora ei mai mare, nu? Cu jocurile şi cu declaraţia publică faţă de Easton?

Jeffrey îl ştia pe George Easton, bastardul celebru al ducelui de Gloucester. Nu ştia însă că sora soţiei lui se căsătorise cu Easton ca urmare a unui scandal. Iar el se căsătorise într-un mod similar. Dumnezeu să-l ajute, dar viaţa lui se întorsese cu susul în jos, scăpându-i de sub control atât de uşor şi de rapid. Fusese mereu stăpân pe el, nu-şi dorise nimic, nu poftise, şi totul fusese distrus într-o singură seară. Consecinţele indiscreţiei lui erau uimitoare.

Paulson consideră că privirea lui Jeffrey îi confirma spusele.

— Ştiu că sunteţi un om integru, căruia nu-i place să fie implicat în scandaluri, zise Paulson cu voce joasă, de parcă şi-ar fi făcut confidenţe. Dar nu cred că sunteţi cu totul în afara acestuia.

Jeffrey abia dacă îl privi.

— Gata, să lăsăm astea, dumneavoastră şi Lady Merryton trebuie să veniţi la noi la cină, zise el jovial, schimbând subiectul conversaţiei. Lucy a mea o să fie mai mult decât încântată să o cunoască.

— Asemenea, zise Jeffrey şi se ridică. Că tot vorbim despre soţia mea, te rog să mă scuzi domnule Paulson.

Jeffrey aşeză câteva monede pe masă, înclină din cap către Paulson şi ieşi, încercând pe cât posibil să evite să se uite la cele şapte farfurii. Dar nu avea niciun rost – simţea un disconfort în suflet de la acel şapte.

Cum nu găsise nicio uşurare în Ashton Down, se duse să îşi ia calul. Trecu pe lângă un magazin cu haine, şi o pereche de mănuşi superbe îi atrăseseră atenţia în geam. Se opri şi se uită la mănuşi. Erau din piele. Soţiei lui i-ar plăcea nişte mănuşi, nu? Toate femeile îşi doreau lucruri din astea, nu? Intră în magazin, lovindu-se uşor cu capul de clopoţelul de la intrare care anunţa un vizitator. O femeie ieşi din încăperea din spate. Rămase perplexă când îl văzu.

— Oh! Bine aţi venit, milord!

El încuviinţă şi înaintă în magazin. Era înconjurat de tot felul de frivolităţi feminine. Proprietara făcu o reverenţă atât de joasă, încât el văzu fără probleme în decolteul ei. Jeffrey îşi simţea pulsul accelerat şi îşi strânse mâinile la spate.

— Aveţi o pereche de mănuşi în geam, zise el.

Ea privi către fereastră.

— Da. Sunt elveţiene. Superbe, spuse ea, şi se grăbi să i le aducă, întinzându-le în palmă.

Degetele mănuşilor păreau atât de mici în ochii lui Jeffrey.

— Sunt bune pentru o femeie matură?

Ea zâmbi.

— Da, bineînţeles, milord. Pentru cineva cu mâini delicate.

Scoase săculeţul cu bani.

— Le cumpăr.

Femeia strălucea de încântare şi se duse dincolo de tejghea. Se aplecă şi scoase o cutia albă, simplă, pe care o deschise şi o căptuşi cu material alb.

— Pot să vă ofer şi altceva, milord? întrebă ea zâmbitoare în timp ce împacheta mănuşile.

El privi către ochii ei strălucitori. Era o femeie bună, decentă, şi, aşa cum se întâmpla de obicei cu mintea lui dementă, se gândi la ea stând în genunchi, cuprinzându-i mădularul cu gura. Dar apoi se întâmplă ceva ciudat, şi nu mai era femeia asta cea care se uita la el. Era soţia lui. Era Grace.

— Milord?

— Da, zise el privind în jos. Poate puteţi să mă ajutaţi. Am nevoie de o menajeră. Preferabil, o femeie mai în vârstă, spuse oferindu-i femeii monedele pentru mănuşi.

— O menajeră, zise ea, şi degetele ei îi fluturară peste corsaj.

Jeffrey se gândi la sânii soţiei lui. Erau fermi şi dulci, cu vârful întunecat pe pielea ei albă, tari în gura lui.

— Cred că ştiu pe cineva care s-ar potrivi. Julia Barnhill.

Jeffrey o privi.

— A fost îngrijitoarea fostului preot, dar acum, că el a murit, nu are o situaţie tocmai bună.

— Unde o găsesc?

— La casa parohială, milord.

— Mulţumesc, spuse el, punându-şi pălăria pe cap. Vă rog să îi livraţi mănuşile domnului Cox, la reşedinţa Blackwood, zise şi ieşi.

Era o plimbare scurtă până la biserică. Trecu de porţi şi apoi de nişte găini care alergau către el. Un câine începu să latre într-un colţ al curţii, dar Jeffrey nici nu se sinchisi să se uite la el. Când bătu la uşă, aceasta fu deschisă de o femeie, care era cumva prea mare pentru rochia pe care o purta. Corsajul era prea strâns şi rochia prea scurtă. Avea cizmele ponosite şi părul prins într-un coc neglijent. Avea nasul mare şi ochii prea distanţaţi. Şi mai bine era că avea cu vreo douăzeci de ani mai mult decât el. Era perfectă. Femeia îşi şterse mâinile de şorţ.

— Domnule?

— Merryton, zise el, înclinând din cap. Sunt de la reşedinţa Blackwood.

Ochii ei mici şi întunecaţi se măriră.

— Oh, milord, zise femeia, făcând o plecăciune ciudată. Preotul nu e aici. A plecat să-i citească ultima împărtăşanie bătrânului domn Davidson.

Jeffrey încuviinţă din cap şi privi în spatele ei, în prima cameră a casei parohiale. Era curată.

— Dumneata te ocupi de această casă?

— Ce? întrebă ea, uitându-se în spate. Da, milord. Eu, adăugă ea, aşteptându-se la vreo critică din partea lui.

— Înţeleg că situaţia dumitale este dificilă din moment de preotul a murit, spuse el direct. Am nevoie de o menajeră care să facă ordine în camerele mele personale.

Ea îl privi uimită.

— Sunt foarte precis în cerinţele legate de curăţenie şi ordine. Mă aştept ca încăperile mele private să fie curăţate în fiecare zi şi toate lucrurile să fie puse la locul lor. Şi nu-mi place deloc pălăvrăgeala. Eşti capabilă de asta?

— Eu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, dumneata. Plata e generoasă.

Ea îl analiză cu ochii ei cercetători.

— Pot să întreb de ce eu?

Răspunsul era atât de complicat, încât Jeffrey nici nu ştia ce să spună. Ridică din umeri.

— De ce nu dumneata?

Ea îl privi suspicioasă.

— Aţi spus cât e plata, milord?

Jeffrey habar nu avea cu cât era plătită o menajeră.

— Cincisprezece lire pe an pe lângă mâncare şi cazare.

Trebuie să fi fost o sumă bună, că ochii femeii se măriră mai să-i iasă din orbită.

— Când să încep?

— Cât de curând se poate, de îndată ce termini cu obligaţiile dumitale aici. Mulţumesc, domnişoară Barnhill.

Îşi atinse pălăria şi ieşi din curtea bisericii, mulţumit că măcar putea să-i ofere soţiei lui serviciile lui Hattie. Asta părea să fie o consolare mică pe lângă ceea ce-i făcuse, dar măcar era ceva.

Jeffrey se simţea mai stăpân pe el când se întoarse la reşedinţa Blackwood. Intră în foaier şi îi dădu domnului Cox pălăria lui, moment în care auzi nişte sunete venind dinspre camera de muzică. Nu era ceva plăcut, ci sunete distorsionate şi teribile la pian, greşite şi reluate tot greşit. Jeffrey privi către majordom, care părea îndurerat.

— Excelenţa Sa şi-a exprimat dorinţa de a învăţa să cânte la pian, zise Cox. Ne-a spus că nu a mai avut un tutore la pian de mult timp.

Asta era evident. Jeffrey încuviinţă şi porni spre apartamentul lui, dar, în timp ce mergea prin foaier, se opri. Văzu vazele. Vazele lui identice, perfecte, cu trandafiri fuseseră înlocuite cu aranjamente haotice cu flori din seră. Şi vazele nu erau la locul lor. Pulsul lui Jeffrey se înteţi. Îl privi întrebător pe Cox.

— Lady Merryton a făcut aranjamentele astăzi, milord, zise el, parcă cerându-şi scuze.

Jeffrey îşi muşcă limba. Înaintă, urcând repede scările, douăzeci şi patru în total, înghiţind în sec pentru a-şi domoli disconfortul. Dar, indiferent de cât de mult încerca, nu putea să nu se gândească la furtuna care părea să clocotească în foaier. Era atât de deranjat de asta, încât coborî la cină mai repede, astfel încât să se asigure că nu se întâmplase nimic în foaier. Era absurd, ştia că era absurd să creadă că avea să se întâmple ceva din cauza acelor nenorocite de flori din foaier, dar frica era acolo compulsivă, apăsătoare. Găsi aranjamentul haotic aşa cum fusese când intrase. Nu era nimic în neregulă. Jeffrey îşi aştepta soţia în sala de mese. Aceasta ajunse. Îmbrăcată într-o rochie argintie, cu părul prins într-un coc la ceafă. Era în mod clar surprinsă să-l vadă acolo; putea să vadă asta în ochii ei. Se opri în prag şi apoi făcu o reverenţă.

— Doamnă, zise el.

— Mmm, zise ea şi intră, uitându-se la Cox, care era deja pregătit cu paharul ei de vin, oferindu-i-l pe o tavă de argint. Mulţumesc, spuse ea, zâmbindu-i.

Jeffrey îi simţi acel zâmbet plutind prin el ca un peştişor de aur. Aşteptă până când erau aşezaţi pentru a începe conversaţia care îi stătea pe creier.

— Cum a fost ziua ta, Lady Merryton?

Ea ridică ochii surprinsă.

— Plictisitoare.

El ridică din sprâncene.

— Am observat că ai aranjat nişte flori în foaier.

— Da, zise ea, urmărindu-l atent. Sera e plină cu ele. Mi s-a părut drăguţ să văd ceva schimbat.

Schimbat. Haotic. Impulsiv, perturbator, *greşit.* Muşcă din peşte.

— Prefer trandafirii.

Nu se aştepta la *tăcere* din partea ei – nu se aştepta la asta deloc –, şi, când ridică privirea, o văzu pe a ei fixată asupra lui.

— *Eu* prefer varietatea.

Biata mieluşică nu avea nici cea mai mică idee cât de repede avea să fie înfrântă. Ordinea era sacră pentru

Jeffrey, era în sângele lui.

— Apropo, m-am gândit la cererea ta şi o poţi avea pe Hattie de mâine.

Dintr-odată, totul în încăpere părea să se schimbe. Ea icni şi zâmbi cu încântare, iar el aproape că-i simţi căldura şi fericirea îmbăindu-l.

— Pot să o am pe Hattie?

El încuviinţă.

— *Mulţumesc.*

Ea râse şi lăsă uşor capul pe spate, zâmbind, de parcă ar fi câştigat un premiu. Jeffrey îi privi trupul frumos.

— O altă chestiune mi-a fost adusă în atenţie, zise el.

— E vorba despre muzica mea, nu-i aşa? Este clar că îl deranjează pe domnul Cox, şi, da, recunosc, nu am mai exersat de mult. Dar sunt încrezătoare în forţele mele şi că o să-mi recapăt competenţele.

— Cred că asta speră tot personalul de aici, zise el. Dar mă referem la problema care o vizează pe sora ta mai mare.

Asta cu siguranţă îi atrase atenţia.

— Honor? De ce? S-a întâmplat ceva cu ea?

— Înţeleg că s-a căsătorit cu George Easton.

Soţia lui înghiţi în sec. Îşi încrucişă mâinile în poală, asemenea unei şcolăriţe certate. Deci era adevărat.

— Nu ştiam despre scandal, zise el.

— Nu, cred că nu ştiai.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Doamnă, o să fiu foarte clar. Nu voi tolera niciun scandal, nimic care să mânjească numele familiei mele. Ce s-a întâmplat între noi a fost un scandal suficient, nu? Te rog să-mi spui dacă mai sunt şi alte secrete, pentru că nu cred că îţi vor plăcea consecinţele dacă aflu din altă parte.

Ea privi în farfurie.

— Tatăl meu şi-a petrecut o bună parte din viaţă făcând din acest nume unul sinonim cu respectul şi buna-creştere. La naiba, parcă îi vorbea lui John. De câte ori nu-i spusese asta? Este datoria mea, în calitate de fiu şi de conte, să mă asigur că numele nostru rămâne în afara

bârfelor şi a scandalurilor. Înţelegi?

Ea ridică privirea şi se uită ţintă în ochii lui.

— Da, înţeleg. Familia mea are o reputaţie excelentă, de asemenea, milord. Nu trebuie să te îngrijorezi.

El nu-şi putea imagina cât de bună era reputaţia lor dat fiind că ambele fete se căsătoriseră în circumstanţe scandaloase.

— Pentru binele tău, sper să ai dreptate.

— Cred că te referi la binele tău, zise ea. Dacă o să aduci şi mai mult scandal în familiile noastre, eu nu o să te judec.

Jeffrey încremeni. Era un lucru atât de ciudat de spus, iar sentimentul din spatele lui îi era atât de străin, încât îl făcu să se simtă inconfortabil. Toată viaţa fusese judecat pentru acţiunile lui. Tot ce făcea fusese analizat, iniţial de tatăl lui, acum de el şi, presupunea, de societate. O privi din nou, dar ochii i se duseră spre decolteu.

Jeffrey privi în jos şi mai luă câteva îmbucături. Aşa începuse totul. Presiunea de a fi bun, perfect, chiar şi când era tânăr… asta îl făcuse să vrea ce nu era bun şi perfect. După asta tânjea acum. Doar ideea de scandal, şi el se gândea la pielea înmiresmată a soţiei lui, la degetele lui adânc în sexul ei umed. Imagine după imagine, toate alergând în capul lui, teama că avea să-i facă rău crescând odată cu poftele carnale. Voia să dea cu pumnul în perete, să spargă o fereastră. Dar nu făcu asta. Ridică privirea şi se uită la soţia lui.

— Ne retragem?

Ea tresări la auzul sugestiei lui.

— Acum?

— E târziu, zise el şi se ridică, oferindu-i mâna.

Ea privi către mâna lui, apoi puse ambele mâini pe masă şi se ridică. Părea dezgustată. Dezgustată. Nu o putea condamna. Era un om dezgustător, nimeni nu ştia asta mai bine decât el, şi totuşi nu avea nicio putere asupra acestui lucru. În timp ce o conducea pe drumul lung către scări şi în susul lor, cu mâna ei pe braţul lui, ea cu capul plecat, el număra paşii. Ea cu siguranţă înţelesese până

acum cât era de depravat. Înţelegea că nu avea de ales, că trebuia să o supună la asta pentru a avea un moştenitor.

Îşi spuse că era un rău necesar.

În camera ei, închise uşa în spatele lor şi apoi se întoarse la ea. Îi desfăcu atent colierul şi îl puse deoparte. Apoi, se concentră pe nasturii rochiei ei, degetele lui mişcându-se uşor, eliberându-i din găuri. Observă că ea tremura în timp ce-i împinse rochia de pe umeri, pipăind-o. Îi era frică de el. Altfel, ce însemna acel tremur?

Îşi dorea din tot sufletul să fie un bărbat normal, cu pofte normale. Îşi dorea să-i explice că, în mintea lui, era rezonabil să aibă imagini cu ea satisfăcându-se, să şi-o imagineze legată la mâini şi dornică să-i permită să o posede. Rochia căzu la picioarele ei.

Jeffrey trasă cu degetul o linie de la gâtul ei, pe şira spinării şi până la şolduri. Trase de şnurul corsetului şi începu să-l desfacă, rând cu rând, lăsându-l să cadă când fu suficient de larg. Ea încercă să se întoarcă pentru a-l privi, dar el o ţinu acolo, cu spatele la el. Trase aer în piept şi împinse cămaşa de pe umerii ei, urmărind mătasea alunecând pe trupul ei, căzând dincolo de şolduri şi ajungând peste celelalte haine. Ea întoarse capul uşor şi îl privi cu coada ochiului.

Jeffrey îi scoase agrafele din păr şi eliberă şuviţele blonde. Apucă o şuviţă şi o duse spre faţa lui, închizând ochii şi sărutând-o. Împinse părul peste umerii ei şi îi sărută gâtul, apoi se mută la spatele ei, lăsând o dâră de săruturi pe şira spinării ei, mângâind-o până la şolduri. O muşcă uşor de şold şi îi frământă carnea.

Soţia lui tremura. Se prinse cu mâna de stâlpul patului pentru a se pregăti. Mădularul lui Jeffrey era tare, plusând de dorinţă. Şi-o imagina pe podea, înaintea şemineului, cu degetele pe sâni, iar el cu gura pe sexul ei. Strânse din ochi pentru a înăbuşi asemenea imagini, incapabil să mai facă faţă nevoii care îi curgea prin trup. Se ridică din nou, ducându-şi mâna către gâtul ei, apoi încet, dar ferm o aplecă pe pat.

— Nu, zise ea şi încercă să se ridice.

Dar Jeffrey intră între picioarele ei şi îi atinse sexul, vârându-şi degetul în interiorul ei. Era umedă; ea icni când degetul lui o pătrunse, iar el îi simţi trupul tremurând.

— Da, şopti el.

Ce monstru era, ce monstru nenorocit! O penetră încet la început, strângând din dinţi în timp ce corpul ei se deschise pentru el, primindu-l, înghiţindu-l. Intră adânc în profunzimile ei umede, senzaţia fiind cea mai dulce tortură. Voia să o străpungă, să-i simtă trupul încordându-şi să îi simtă eliberarea. Se mişcă atent, cu o mână pe şoldul ei pentru a o ţine aplecată în timp ce o penetra. Dar mintea lui începu să se umple de imagini cu ceea ce îi făcea, cu ceea ce voia să-i facă şi simţi că pierde controlul. Închise ochii, dar nevoia era mult prea puternică – un abis al dorinţelor. O putea auzi suspinând, gemând, şi asta îl alarmă. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi crezut că găsise plăcere în trupul lui. Dar era soţia lui, o femeie tânără şi inocentă, care se jucase cu focul într-un magazin de ceaiuri şi care se arsese. Presupuse că suspina din cauza repulsiei. Se mişcă mai repede, mai tare, căutând cu disperare eliberarea.

Fu explozivă. Se prinse cu mâna de stâlpul patului, încercând să-şi tragă suflul. Când îşi veni în fire, constată că ea încă era aplecată deasupra patului. Jeffrey se retrase şi îi întinse cămaşa. Ea o luă fără să scoată un cuvânt şi o trase peste cap. Nu spuse nimic în timp ce îşi eliberă părul. El se temea că fusese mult prea sălbatic. I se confirmă acest lucru când ea se întoarse. Ochii ei erau plini de furie. Asta îl făcu să tresară; nu ştia ce să zică, cum să-i ceară iertare. Se bătu cu un deget în degetul mare.

— Eşti rănită? se forţă să întrebe.

— Rănită? repetă ea, de parcă asta era evident. Nu sunt *rănită...* Doar pleacă. Te rog.

— Grace…

— Te rog să pleci acum, bine? îi zise ea cu voce joasă şi rece.

El ezită înainte să iasă, făcu o pauză şi privi spre ea.

— Noapte bună, Grace.

Ea nu răspunse. El ieşi din cameră. Erau treizeci şi doi de paşi până în camera lui. Era un animal. Un animal. Opt paşi până la dulap. Era nebun. Patru degete de whisky. Îl sorbi şi închise ochii. Încă patru degete de whisky, pe care le bău ca pe apă, până când lichiorul începu să înece acidul din stomacul lui şi putu din nou să respire.

Capitolul 9

Grace se trezi plină de frustrare fizică şi emoţională, încă gândindu-se la ce se întâmplase noaptea trecută. Detesta faptul că Merryton o făcea întotdeauna să se uite în altă parte. Nu-i plăcea de ea? O găsea urâtă? O găsea revoltătoare?

Era mai rău de atât. Grace simţise că aluneca pe o pantă a plăcerilor, trupul ei dorindu-şi cu disperare eliberarea. Îi plăcuse trupul lui şi ceea ce îi făcuse cu mâinile şi cu gura. Dar apoi el se retrăsese, ceea ce o făcuse să se simtă doar folosită.

Hattie veni la opt şi jumătate să o ajute cu rochia, ţinând în mână o cutie cu o fundă albă.

— Excelenţa Sa a zis să vă dau asta, spuse ea.

— Pentru mine? întrebă Grace nevenindu-i să creadă.

Luă cutia şi trase de una din fundiţe, deschizând ambalajul. Îndepărtă materialul alb care căptuşea cutia şi se uită la mănuşi. Erau elegante, făcute din piele foarte scumpă. Grace ridică mănuşile căutând un bileţel, dar nu găsi nimic.

— Nu e niciun mesaj?

— Nu, doamnă, zise Hattie, aplecându-se să vadă mănuşile. Doar mi-a zis să vi le dau.

Bineînţeles că nu era niciun mesaj. Asta ar fi necesitat un efort. Grace aruncă mănuşile în cutie şi întoarse capul. Nu voia acest cadou.

— Să le… să le dau deoparte? întrebă Hattie nesigură.

— Da, te rog, răspunse Grace cu răceală. Într-un

sertar pe undeva, să nu le văd.

Se întoarse cu spatele la mănuşi şi ieşi din cameră.

Ca de obicei, găsi sala de mese goală, cu excepţia lui Cox, care era acolo gata să servească. Cel puţin, pofta de mâncare îi revenise, aşa că mâncă pe săturate.

— Să nu mă aşteptaţi la prânz, domnule Cox, zise ea după ce termină. Am de gând să fac o plimbare foarte lungă.

Poate până în Londra sau cel puţin până la Bath. Nu era sigură cât de departe avea să ajungă, dar ştia că voia să iasă din această casă întunecată şi tristă.

Ziua de primăvară era frumoasă, cerul era senin, iar soarele lucea în tufişurile de trandafiri şi în apa din fântâni. Gardul viu era tuns, iar trandafirii aranjaţi impecabil. Toţi roşii. Doar roşii. De parcă avea alergie la restul florilor sau la alte culori.

Era o poartă din oţel lângă grădinile perfect aranjate, iar dincolo de asta era o cărare ce ducea până la lac. Grace trecu pe lângă mai mulţi frasini înalţi, mări pasul şi, pe măsură ce se depărta de casă, se simţea mai energică, mai vie. Ridică faţa către soare, îi simţi căldura pe piele şi închise ochii. Dintr-odată, auzi ceva, o tuse, pe cineva dregându-şi vocea; se întoarse către pădure.

Ce era acolo, o poartă?

Da, acum o vedea mai clar. Era şi un gard, observă ea, şi, dacă nu se înşela, şi un acoperiş dincolo de copaci. Înaintă către poartă şi se zgâi în interior. Zări o grădină drăguţă dincolo de poartă, o grădină cu adevărat englezească. Trandafiri şi căldăruşe, hortensii, bujori şi nemţişor. O pisică stătea tolănită pe un ciot de copac, bucurându-se de soare şi privind-o pe Grace.

Cine locuia aici? Căbănuţa arăta minunat, din ce îşi putea da ea seama. Făcu un pas înapoi şi privi în jur. Mai era un ciot lângă ceea ce părea un zid în jurul grădinii. Grace îşi făcu loc printre buruieni şi urcă pe ciot pentru a se uita dincolo de zid. Astfel, putea vedea toată cabana. Partea din faţă era orientată către lac. Erau jardiniere la ferestre, pline cu flori. Două găini ciuguleau pământul într-

un colţ al grădinii şi o dâră de fum se ridica din singurul horn. Căbănuţa era chiar fermecătoare, iar Grace era încântată că descoperise ceva care o înveselea. Dintr-odată, apăru o femeie de undeva din colţul cabanei, cărând un coş cu flori. Suspinând alarmată, Grace se lăsă în jos, speriată că fusese prinsă spionând. Se chirci, ascultând.

— Poţi intra, dar mai bine vino prin faţă. Poarta aceea a fost năpădită de buruieni.

Grace îşi ţinea răsuflarea.

— Da, tu, draga mea, de dincolo de zid, zise femeia, capul ei cenuşiu apărând deodată deasupra lui Grace. Oh, Doamne, ar cam trebui să tai buruienile, nu? E destul de dezordine. Haide încoace, şi o să fac nişte ceai.

Grace se ridică încet, cu obrajii roşii din cauza ruşinii.

— Îmi cer scuze, zise ea spăşită. Treceam pe aici, şi eu… păi, cred că aţi ghicit. M-am urcat pe ciot ca să mă uit la casă. Şi sunt bucuroasă că am făcut asta. Totul e aşa fermecător aici.

Femeia îi zâmbi.

— Mulţumesc.

— Dar nu aş vrea să deranjez, adăugă Grace şi sări de pe ciot. Îmi cer scuze.

— Să deranjezi! strigă femeia. Dar eu aş fi încântată! Intră, Lady Merryton.

Grace icni.

— De unde ştii cum mă cheamă?

Femeia chicoti.

— Îndrăznesc să spun că toată lumea de aici ştie cine eşti, milady. Eu sunt Molly Madigan. Haide prin faţă! zise şi dispăru.

Privind o dată în spate, spre reşedinţa Blackwood, Grace fu convinsă să intre. Se grăbi să ajungă în faţa cabanei. Molly Madigan o aştepta cu poarta deschisă.

— Mulţumesc, zise Grace şi intră.

Molly era cu un cap mai mică decât Grace şi purta un şorţ murdar la brâu, un şal tricotat pe umeri şi o pălărie cu borul lat pe cap. Luă coşul de flori şi înaintă spre intrarea de la cabană.

— E o zi frumoasă pentru o plimbare, zise ea veselă şi fugări mâţa când aceasta se încolăci între picioarele ei.

Grace porni către uşă şi aruncă un ochi înăuntru când pisica trecu pe lângă ea în drumul ei spre ieşire, cu coada ridicată. Văzu o canapea din lemn, cu două scaune tip balansoar, acoperite cu pernuţe. Pe o masă era o singură lampă cu ulei şi sub masă se vedea un coş cu materiale şi instrumente pentru cusut şi tricotat, care părea plin până la refuz.

— Nu trebuie să fii timidă. Intră! îi zise Molly lui Grace.

Grace privi în direcţia vocii. Molly Madigan era în camera următoare, ţinând în mână o tavă cu două căni.

— O să aduc ceainicul. Cred că apa încă e caldă.

Aşează tava pe o masă mică lângă fereastră şi dispăru. Grace îşi scoase boneta în grabă şi se aşeză voioasă pe unul din scaune, încrucişându-şi mâinile în poală. Pe peretele opus ferestrei erau trei desene înrămate cu doi băieţi zâmbind în mod clar, erau fraţi şi o fată mai mică între ei. Toţi copiii păreau să aibă mai puţin de zece ani. Molly Madigan se întoarse cu ceainicul.

— Iată, zise ea şi turnă apă, apoi puse deoparte ceainicul.

Avea o înfăţişare atât de plăcută, remarcă Grace.

— Mulţumesc, doamnă Madigan.

— Nu, nu doamnă. Ar trebui să-mi spui Molly. Toată lumea îmi zice aşa, zise ea oferindu-i un cub de zahăr lui Grace. Cum ţi se pare reşedinţa Blackwood?

— Grandioasă, zise ea atentă.

Molly râse.

— Da, este, într-adevăr. Întotdeauna pare un pic cam singuratică aici la capăt de Somerset. Iar interiorul acelei case grandioase, oh, Doamne! Te poţi pierde cu zilele acolo.

— Da, zise Grace, care chiar făcuse asta, hoinărind vreo trei zile prin încăperile acelea.

Ascunse ce simţea în această privinţă sorbind o gură de ceai. Pisica sări pe masă şi se aşeză în faţa ei, cu ochii galbeni zgâindu-se la ea. Grace o mângâie absentă. Privirea

lui Molly, observă ea, era aţintită asupra ei.

— Aceia sunt copiii tăi? întrebă Grace, făcând un semn către schiţele de pe perete.

Molly privi în direcţia indicată de Grace.

— Poţi spune şi aşa. Am fost guvernanta lor. Acela este Excelenţa Sa pe când era copil, zise ea, arătând cu degetul către copilul din dreapta. Şi sora lui, Lady Sylvia.

— Lord Merryton? întrebă Grace surprinsă.

În poză era un băieţel fericit, nu întunecat şi lipsit de umor, cum era el acum. Molly râse din nou.

— Talentul meu artistic nu e chiar dezvoltat.

— Tu i-ai desenat? Dar aici el… zâmbeşte.

Grace putea să vadă asemănarea acum, în special când se uita la ochi.

— Ah, da, zise Molly. Îi este greu să zâmbească, nu-i aşa?

Grace o privi curioasă pe Molly.

— Îl cunoşti de mult timp, nu-i aşa?

— De când avea şase ani, răspunse Molly. E un om bun, adăugă ea, de parcă ar fi citit întrebarea nespusă a lui Grace. Mi-a dat această cabană pentru că ştie cât îmi place să grădinăresc. Tu grădinăreşti?

— Nu, am locuit doar la oraş, iar acolo erau mereu grădinari.

Ea îi zâmbi.

— Pot să te învăţ, îi propuse Molly veselă. O să vezi că nu e nimic mai satisfăcător ca atunci când îţi murdăreşti mâinile ca să dai viaţă la ceva.

Dintre toate lucrurile pe care Grace şi le imaginase pentru ea, grădinăritul nu era unul dintre ele. Se imaginase drept o femeie respectată în înalta societate, găzduind balurile care contau pentru nenumăratele debutante tinere. În Londra, ea şi Honor abia dacă petrecuseră o seară acasă; întotdeauna erau în lume. Aveau mulţi peţitori şi nu se lăsaseră curtate pentru a nu primi oferte de căsătorie. Se bucuraseră de privilegiul şi de libertatea lor. Acum, îşi dădea seama că ele crezuseră cu adevărat că puteau face tot ce le trecea prin cap. Acea viaţă părea atât de departe

acum, şi înţelese din nou cât de naivă fusese. Grace privi pe fereastră şi încercă să-şi imagineze anii care aveau să se scurgă în faţa ei, umpluţi cu nimic altceva în afară de grădinărit. Cultivând trandafiri, bineînţeles. Trandafiri roşii. Merryton nu avea să-i permită alte flori, nu? se întreba dacă era nevoie de vreun talent special pentru a grădinări cum trebuie – ea nu-şi găsise vreun talent până acum. Singurul lucru la care se pricepuse fusese să atragă parteneri de dans. Molly se aplecă dintr-odată, ochii ei albaştri strălucind.

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Poftim?

— Păreţi, păi… poate că doar mi se pare, dar arătaţi cam tristă.

— Da? zise Grace.

— Poate un pic obosită.

Grace aproape că râse când auzi asta.

— Sunt *foarte* obosită, zise ea, scuturând din cap. Am descoperit că treaba asta cu căsnicia e destul de confuză.

— Oh, draga mea, zise Molly cu compasiune. Începutul *oricărei* căsnicii este dificil.

Grace abia dacă se abţinu să nu îşi dea ochii peste cap. Domnişoara Madigan nu avea nici cea mai vagă idee.

— În unele cazuri, mai mult decât în altele, cred, zise Grace.

— Fii puternică, draga mea. Devine mai uşor în timp, zise Molly, punând mâna pe braţul lui Grace şi strângând-o cu compasiune.

Atingerea ei era primul gest de bunătate pe care Grace avusese parte după acea noapte teribilă, şi se prăbuşi în sinea ei, copleşită de recunoştinţă.

Nici nu conştientizase că alunecase pe scaun până în momentul când ajunsese cu capul pe masa lui Molly Madigan.

— E *teribil,* zise ea.

— Oh, draga mea! repetă Molly, alarmată. Se foi pe scaun şi o mângâie pe cap. Sigur nu e chiar atât de rău.

— E mai rău! insistă Grace. Nu-i pasă de mine deloc.

Crede că-s urâtă…

— Nu, asta e imposibil. Cum ar putea să creadă asta? Eşti frumoasă!

— Nu, nu sunt. Nici măcar nu se *uită* la mine…

— Pentru că e timid, zise Molly mângâindu-i părul. Este foarte reticent!

— Timid! pufni Grace.

— Îngrozitor de timid, zise Molly cu glas liniştitor. Când era mic, abia dacă se putea uita în ochii tatălui său, care era un om foarte impozant, cu o voce gravă, un om care cerea perfecţiune. Sărmanul băiat nu ştia niciodată ce să spună, iar tatăl lui urla la el să vorbească, ceea ce îl făcea mai agitat – atât de neliniştit, încât se bâlbâia.

Asta nu suna deloc ca bărbatul cu care se căsătorise. Grace înălţă capul şi o privi pe Molly cu scepticism.

— Merryton?

— Da, Merryton, zise ea, încuviinţând din cap cu fermitate. Are o inimă bună, dar nu este e în largul lui cu oamenii. Dacă aş fi în locul tău, i-aş spune ce simt. O să facă tot ce poate ca să îndrepte lucrurile.

Grace scutură din cap.

— Nu pot, zise ea.

Ce să-i spună? Că nu-i plăceau deloc relaţia lor conjugală? Că totul i se părea un chin?

— Trebuie să încerci, draga mea. Te asigur că o să facă tot ce poate să îndrepte lucrurile cu tine. Dar nu te poţi aştepta să ghicească ce ai nevoie, nu?

— Nu înţelegi, zise Grace posomorâtă. Am încercat. I-am zis că aş vrea să ies în lume, să am ceva cu care să îmi ocup timpul, şi mi-a zis să fac ce vreau.

— Atunci, vezi? zise Molly încântată.

— Dar cum aş putea să am parte de asta fără a fi prezentată cum se cuvine? Nu am cunoştinţe aici, şi el m-a lăsat de capul meu.

— Atunci, poate trebuie să aranjezi să ai parte de prezentarea pe care o doreşti, zise ea veselă. Spune-i că ai vrea să inviţi câţiva nobili locali. Cox o să aranjeze tot pentru tine, reşedinţa Blackwood a fost locul multor

reuniuni, mai ales când Lady Sylvia era aici. Acum, din păcate, ea trăieşte departe, în nord, şi nu vine atât de des pe cât ar vrea Excelenţa Sa.

— De ce nu? întrebă curioasă.

— Oh, păi, are doi copii mici, şi e prea mare distanţa pentru a călători. Dar când e ea aici, casa e foarte animată. Acum, după ce îţi termini ceaiul, poţi să te întorci acasă şi să vorbeşti cu domnul Cox. Sunt sigură că o să-ţi găseşti drumul, Lady Merryton. Şi, după ce l-ai găsit, să mai vii la mine şi să-mi spui cum a fost.

Grace zâmbi. Se simţea mult mai bine.

— Merryton o să se supere că am fost la tine?

— Nu, dimpotrivă! El vine des la ceai. Oh, draga mea, pari şocată. Să ştii că Excelenţei Sale îi place simplitatea cabanei mele. Nu aş fi surprinsă dacă ar apărea aici, zise ea râzând. Îţi poţi imagina ce încântat ar fi să te vadă aici?

— Nu, nu-mi pot imagina, zise Molly sec.

— O să se schimbe asta, replică Molly, încrezătoare, strângând-o prieteneşte de braţ. Când o să-l cunoşti aşa cum îl ştiu eu, o să-l înţelegi.

Grace se îndoia de asta, şi totuşi ceva din ce Molly îi spusese avea sens. Se întreba dacă exista vreun mod prin care să ajungă la acel băiat timid, îngropat în acel om distant. O lăsă pe Molly cu munca ei şi îşi continuă plimbarea, urmând drumul către lac şi de acolo către pădure.

Erau câteva dependinţe printre copaci, şi Grace hoinări până acolo pentru a vedea despre ce era vorba. Fu încântată să descopere că erau coteţe. Erau opt căţei, toţi pe un teren împrejmuit, dând din coadă în preajma a trei bărbaţi care vorbeau. Unul dintre ei ţinea o puşcă. Când o văzu pe Grace, înaintă către ea.

— Milady, zise el, scoţându-şi pălăria. S-a întâmplat ceva?

— Nu, deloc. Fac o plimbare, spuse ea zâmbind.

— Domnul Drake, responsabilul cu vânatul, la dispoziţia dumneavoastră.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Ce câini frumoşi! zise

ea, aplecându-se să îi vadă.

Observă un cățeluș în coteț. Avea lăbuțele pătate și chelălăia să fie lăsat afară.

— Vânați astăzi?

— Nu, doamnă. Îi antrenăm, zise el și șuieră.

Unul din ceilalți bărbați trimise câinii către poarta care dădea în câmpuri.

Grace râse de exuberanța lor. Mama ei avusese întotdeauna unul sau doi câini prin preajmă, așa că ei îi plăceau. Cățelușul, observă ea, încerca să sape pentru a merge cu restul câinilor.

— Cred că l-ați uitat pe acesta.

Drake privi peste umăr, către cățeluș.

— Nu, doamnă. El nu merge.

— De ce nu?

Drake clătină din cap și așează pușca pe umăr.

— Cățelușului îi e frică de arme. Mă tem că nu o să fie cine știe ce vânător.

Grace se uită spre cățelușul care acum se întindea la poartă, plângând.

— Atunci, ce va face?

— Ce va face? Îmi cer iertare, doamnă, dar cățelul nu e de folos la reședința Blackwood.

O privi atât de neliniștit, încât Grace înțelese imediat despre ce vorbea. Voiau să omoare cățelul, să scape de el. Inima îi tresăltă, și îl privi pe micuțul cu o ureche roșie și cu multe pete roșii pe o parte.

— Pot să-l văd?

— Vreți să-l *vedeți?*

— Da, vreau să-l văd.

Domnul Drake părea nesigur, dar Grace deja pornise în acea direcție, gândindu-se că poate avea să își găsească locul la reședința Blackwood – avea să grădinărească împreună cu plăcuta Molly Madigan și urma să aibă grijă de cățelușul care se temea de arme.

Când cățelul scutură din coadă în timp ce ea se apropia, ziua păru dintr-odată mai luminoasă pentru Grace.

— Bună ziua, drăguțule, zise ea, aplecându-se la

poarta ţarcului şi vârându-şi degetele prin sârmă ca el să i le lingă. Suntem norocoşi că ne-am găsit unul pe celălalt, nu?

Capitolul 10

Jeffrey se simţea din nou înghiţit de tentaculele remuşcărilor, le simţea în jurul venelor şi strângându-i inima, cauzându-i durere. Evenimentele din noaptea trecută îi bântuiseră mintea toată ziua, la fel ca privirea plină de ură a lui Grace. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu aibă gânduri perverse cu soţia lui. Nu o putea judeca pentru dezgustul ei faţă de el. O aplecase pe pat ca pe o curvă. Încercase să păstreze distanţa, îşi dorise cu disperare să fie gentil, dar, ca de obicei, demonii lui îl copleşiseră. Jeffrey răsuflă greoi – trupul îi ardea din cauza regretului şi a dezgustului. Cât de mult îşi dorea să nu fie animalul care locuia în el. Voia să fie bărbatul pe care tatăl lui îl crescuse, bărbatul la care se aştepta toată lumea. Nu voia ca soţia lui să se teamă de el. Da, îşi dorea drepturile conjugale, avea nevoie de ele, fiecare bărbat are nevoie de ele, dar nu voia să-i facă rău. Era bărbat, un bărbat puternic… Şi totuşi, nu suficient de puternic încât să se lupte cu dorinţele nefireşti din interior. Îşi dorea copii, dar nu voia să poarte cineva povara pe care o dusese el toată viaţa.

Această căsătorie îi mânjise fiecare aspect al vieţii. Înainte de acea noapte din Bath, fusese destul de mulţumit de zilele lui atent rânduite. Acum, mintea îi era plină cu imagini dezmăţate şi număra disperat, având nevoie de confortul pe care i-l oferea cifra opt. Pierdea controlul pentru care muncise atât de mult.

Auzi gălăgie afară şi se uită la ceasul de pe birou. Era trei fără un sfert. Era prea târziu pentru prânz, prea devreme pentru ceai. Jeffrey verifică aranjamentul de pe birou – călimara, sugativa, hârtia şi sigiliul Merryton, toate erau la o distanţă egală. Totul era în echilibru, ceea ce-i

permise să iasă din birou înainte de momentul stabilit.

Era o nebunie.

Ieşi din birou şi porni pe hol către locul din care veneau sunetele; era din ce în ce mai mare gălăgie, totul culminând cu zgomotul unor pahare sparte. Auzi vocea alarmată a domnului Cox şi, când intră în foaier, înţelese de ce. Un căţeluş Spaniei sărea dintr-o parte în alta, cu doi trandafiri în gură. Aparent, se lovise de măsuţă şi făcuse vaza să cadă, iar aceasta se spărsese. Cox părea gata să leşine, dar soţia lui râdea.

— Îmi pare rău, domnule Cox. E prost crescut!

De parcă înţelese, câinele se duse către măsuţă şi ridică un picioruş.

— Nu! strigă Grace şi îl fugări înainte ca el să-şi facă nevoile acolo.

Jeffrey înghiţi în sec, simţindu-şi pulsul crescut.

— Milord, îmi cer iertare!

Jeffrey nu-l văzuse pe domnul Drake stând la uşă.

— Drake, tu i-ai dat acest câine lui Lady Merryton?

— *Nu!* zise veselă soţia lui. În ciuda eforturilor domnului Drake de a mă împiedica, eu l-am furat. Ea luă căţelul în braţe, iar acesta îi linse faţa. Nu aveam să-i permit domnului Drake să-i vină de hac. Asta era clar. Nu-i aşa? zise ea uitându-se la câine.

Căţeluşul se mişcă până se eliberă din braţele ei şi sări, alunecând pe pardoseală înainte de a prinde viteză, apoi sări către locul unde stătea Jeffrey, mişcând furios din coadă şi mirosindu-i pantofii.

— Să-i vină de hac? repetă Jeffrey când câinele apucă de pantalonii lui şi începu să tragă.

Haosul din foaier – cioburile pe care servitorul se grăbea să le strângă, asimetria florilor, câinele alergând – îl făcea să se simtă prins ca în menghină. Îşi împreună mâinile la spate şi încercă să mişte piciorul pentru a scăpa de câine.

— Câinele nu suportă puştile, zise Drake, cu părere de rău. Se teme şi de umbra lui.

— Nu vreau să mai aud vreun cuvânt, domnule Drake,

zise soţia lui ferm. Am luat câinele în grija mea şi intenţionez să-l păstrez.

Dintr-odată, îşi scoase jacheta, înaintă şi prinse mâneca de zgarda căţelului. Se ridică, ţinând cealaltă mânecă a jachetei în mână, făcând un soi de lesă. Se forţă să-i zâmbească lui Jeffrey.

— E păcat să scapi de unul dintre darurile lui Dumnezeu doar pentru că nu e perfect, nu-i aşa? Nici eu nu sunt perfectă.

— Doamnă…

— Ai spus că pot să fac ce vreau ca să-mi ocup timpul, zise ea. Păi, mi-am găsit ceva de făcut. Acum, îmi cer scuze, domnilor, eu şi câinele trebuie să inspectăm noua lui casă.

Le zâmbi călduros bărbaţilor adunaţi în foaier – un zâmbet fermecător plin de fericire şi de frumuseţe. Râse cu încântare când căţeluşul începu să mârâie şi să tragă de tivul rochiei ei, şi, pentru numele lui Dumnezeu, Jeffrey nu se putea îndura să-i şteargă acel zâmbet de pe chip. Nu că soţia lui ar fi avut vreo intenţie să-i permită asta, căci o luă în sus pe scări cu tot cu căţel. Jeffrey îl privi pe domnul Drake.

— E în regulă, zise el. Să aduci o lesă cum trebuie.

— Bine, milord, spuse Drake şi ieşi repede.

Domnul Cox înlemnise în mijlocul foaierului, privindu-l pe Jeffrey.

— O să permit asta pentru o vreme, îl asigură repede Jeffrey. Până se va obişnui aici.

— Bine, milord, zise domnul Cox şi tresări când un lătrat ajunse la ei.

Jeffrey se întoarse şi porni către sanctuarul lui, încercând să nu se gândească la un câine alergând nesupravegheat prin casa lui.

Dar în acea după-amiază auzi încercarea ei blestemată de a cânta la pian, însoţită de lătratul câinelui. Putea auzi râsetele soţiei lui plutind pe hol până la el. Închise ochii. Opt.

*

Jeffrey se aşteptase ca animăluţul să fie pe undeva legat în când coborî la masă, dar, slavă Domnului, câinele nu era nicăieri. Soţia lui era însă acolo, la fereastră, strălucind de încântare şi, credea el, de triumf. Nu era nici urmă de câine, dar erau flori pe masă, pe dulapuri şi, cel mai deranjant, într-o vază din mijlocul mesei. Simţurile lui erau asaltate de o avalanşă de culori şi varietate.

— Sper că nu te deranjează, zise ea spăşită. Sera este plină de aceste flori frumoase de primăvară, şi m-am gândit că ar fi îngrozitor să le ignorăm. Nu le-am pus în foaier, adăugă ea repede, presupunând, incorect, că foaierul era problema. Ştiu că acolo îţi plac trandafirii. Ea privi prin cameră. Nu-i aşa că sunt *frumoase?* Nu am văzut atâtea flori frumoase la un loc.

Doamne, Dumnezeule, *ea* era frumoasă. Pielea ei fină şi părul bălai păreau a străluci în lumina joasă a sfeşnicului. Se gândea să o posede acum, să o pună în poala lui şi să o înveţe să-l călărească…

— Eşti de acord? întrebă ea.

El credea că era o nebunie. Nu putea gândi în haosul acela de flori şi culori şi simţea că începea să transpire.

— Eu ador primăvara, zise ea. E începutul atâtor lucruri. Plus sezonul, bineînţeles. Şi petrecerile din grădină. Îl privi de parcă îi aştepta confirmarea.

— Unde e câinele?

— Oh, domnul Drake mi-a recomandat un culcuş portabil pentru el. L-am pus la bucătării, aproape de şemineu. A mâncat un bol de lapte, bucătarul i-a dat un os şi acum e foarte mulţumit.

Cel puţin cineva în casa asta era mulţumit. Jeffrey simţea că inima stătea să-i sară din piept de la atâtea gânduri amestecate cu atâtea flori. Răsuflă uşurat când domnul Cox apăru pentru a servi masa. Dar soţia lui, cauza acestui haos, se uită la el şi la Cox.

— Nu bem nişte vin înainte, pentru a ne ajuta cu digestia?

Singurul lucru care avea să-i ajute pe Jeffrey şi digestia lui era să plece din acea cameră cât mai repede. Dar făcu un semn către paharele de vin, apoi către Cox, şi gesticulă şi către vaza din mijlocul mesei. Cox se mişcă imediat, luând-o. Soţia lui îl privi pe Cox cu gura căscată, urmărindu-l cum strânge toate florile de pe masă, scoţându-le din cameră. Rămăsese o vază pe dulap şi alta pe bufetul din apropierea ferestrei.

— Unde s-a dus? întrebă ea în timp ce uşa se închise. De ce a luat florile?

— Te rog să iei loc, îi zise Jeffrey, iar Ewan se mişcă pentru a-i trage scaunul.

Ea îl privi pe Jeffrey şocată şi se aşeză fără tragere de inimă.

— Nu înţeleg aversiunea ta faţă de flori!

— Nu am o aversiune faţă de flori. Uită-te în jur, încă sunt multe flori în cameră.

Ea nu părea mulţumită. Jeffrey observă perlele împletite în părul ei. Încercă să nu se gândească la noaptea trecută, dar imaginile îi veniră în minte. Înghiţi în sec. Cox reapăru, cărând bolul cu supă. În timp ce puse în castroane, soţia lui se îndreptă dintr-odată şi suspină înainte de a vorbi.

— Apropo, Excelenţă, ţi-am urmat sfatul.

— Sfatul?

— Eu şi câinele am făcut o plimbare lungă astăzi, până la casa vicarului. M-am gândit că e bine să merg şi să întreb unde aş putea să-mi încep munca de caritate. Ca să-mi fac penitenţa, zise ea, accentuând ultimul cuvânt.

Jeffrey aproape că uitase că-i spusese asta.

— Dar vicarul e plecat acum. Mama lui e bolnavă, şi nu se ştie când se întoarce.

Ah, da, Jeffrey uitase şi asta în haosul săptămânii trecute.

— Dar m-am gândit la o alternativă. M-am gândit că poate ai putea să-mi faci cunoştinţă cu câţiva dintre arendaşii tăi.

Îl prinsese descoperit, şi ştia asta foarte bine. Putea

să vadă asta în surâsul din colţul gurii.

— Domnul Cox m-a informat că intenţionezi să te vezi cu câţiva mâine, zise ea calm. E perfect, nu-i aşa? continuă, aruncându-i un zâmbet care îi făcu pulsul să se înteţească.

Drăcia naibii!

— Acestea nu sunt întâlniri sociale, zise el scurt. Am afaceri de care trebuie să mă ocup şi intenţionez să călăresc…

— Splendid! interveni ea. Mă pricep la călărit. Nu te voi încurca. Vreau doar să-i cunosc pe arendaşii tăi ca să-mi încep munca de caritate. Sincer.

Jeffrey abia dacă îşi putu menţine expresia şi se prinse cu mâna de braţul scaunului.

— Şi câinele? întrebă el sec.

— Ar trebui să vină şi el!

— Nu.

— Bine. O să găsesc pe cineva care să se ocupe de el. La ce oră să fiu gata? întrebă ea, zâmbind triumfător.

Era încolţit, iar ea ştia asta. Refuzând-o, ar stârni un război în care flori de toate culorile şi dimensiunile i-ar invada locuinţa, iar casa lui avea să fie plină de căţei neascultători.

— La nouă, zise el. Să nu întârzii. Nu te aştept.

Ea râse de parcă el voise să fie amuzant.

— Cumva, ghicisem asta, milord. Oh, şi aş vrea să fac câteva schimbări prin camera de muzică. Sper că nu te deranjează. Şi vreau pe cineva care să îmi dea lecţii. Cântatul meu are nevoie îmbunătăţiri. Îmi doresc să fi fost mai atentă când eram mică, dar erau atâtea distrageri, spuse ea, ridicând din umeri. Nu e timp mai bun ca prezentul, nu-i aşa?

Continuă să pălăvrăgească pe tot parcursul mesei, povestind despre muzică, despre câini, ultimul subiect fiind destul de menţionat, la fel ca şi nevoia de a găsi un nume pentru câine. Jeffrey abia dacă o auzi – se uita la forma gurii ei. La pieptul ei, la carnea care îi ieşea din corsaj. Soţia lui nu se grăbi să termine ultimul fel, lungindu-se intenţionat, presupunea el, ştiind că el aştepta. Dar, când ea puse furculiţa jos, el aşeză şervetul pe masă.

— Te rog să mă scuzi.

— Nici o problemă, zise ea şi îi zâmbi într-un fel în care îi făcu sângele să clocotească.

Jeffrey urcă direct în biroul lui, închise uşa şi apoi scoase furios gulerul, simţind nevoia de aer. Nu se mai simţise aşa deznădăjduit din acea seară în Bath. Erau câini, şi muzică, şi vorbărie. Multă vorbărie! Iar el era incapabil să se gândească la altceva decât la cum avea să o străpungă, să-i dezmierde sexul cu gura, să-şi pună mădularul între sânii ei…

Jeffrey numără, împărţi, înmulţi, adună şi numără din nou pentru a-şi potoli gândurile, pentru a reveni pe un tărâm familiar. Trecuse atât timp de când nu mai fusese aşa de chinuit de problema lui că se trezi întrebându-se ce naiba era şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, avea legătură cu cifra opt. Suspecta că boala lui, oricare ar fi fost, fusese şi boala tatălui său – contele era hotărât să aibă ordine exemplară în viaţă şi ceruse acelaşi lucru şi de la copii. Trebuiau să comporte exemplar, şi, când nu făceau asta, îi suportau mânia. Tatăl său fusese în mod deosebit exigent cu Jeffrey, primul lui născut şi moştenitorul său. Jeffrey îşi aducea aminte cu uşurinţă de mai multe incidente pentru care primise o pedeapsă foarte severă. Odată, când avea opt ani, Jeffrey nu-l salutase cum trebuia pe un domn mai în vârstă care venise la tatăl său. Acesta îl pusese să stea în centrul foaierului atât de mult, că Jeffrey văzuse soarele apunând. Avea genunchii umflaţi şi era copleşit de disperare şi flămând, dar tatăl său nu-i permisese să plece până când Jeffrey nu ajunsese la un standard al salutului impus de tatăl lui. John şi Sylvia

suferiseră şi ei din cauza pedepselor dure ale tatălui, dar nu ca Jeffrey.

Încercase să-şi protejeze fraţii mai tineri cât de bine putuse, asumându-şi vina pentru lucruri de care nu era responsabil, ca ei să fie feriţi de furia tatălui. Însă, în ciuda modului dur în care fusese crescut şi a ciudăţeniilor tatălui său, mai târziu, ajuns adult şi după moartea tatălui, Jeffrey începuse să observe semnele propriei decăderi morale, ale depravării care se culcuşise în el. Nu era nimic – dar *nimic* – de făcut, oricât încerca. Opt era singura eliberare. Undeva, cândva, opt devenise colacului lui de salvare. Din fericire, el nu era în mod normal atât de înnebunit cum fusese în ultimele două săptămâni. Învăţase să trăiască cu boala lui şi, dacă urma paşi specifici în fiecare zi, dacă trăia simplu, era mulţumit. Nu fericit, dar mulţumit. Jeffrey pierduse noţiunea timpului; nu mai ştia de când era în birou, dar, când ieşi, Cox îşi făcea deja turele, închizând lămpile. Merse pe întuneric, cu paşi atenţi. Nu avea intenţia să meargă în camerele soţiei lui, convins că trebuia să stea departe de ea dacă voia să aibă vreo şansă să alunge acele imagini. În timp ce se dezbrăcă însă, trupul îi era transpirat de la efortul de a potoli imaginile. Era consumat de gândurile vii şi imorale. Nu voia să meargă la ea, nu voia – dar nu era nimic care să-l împiedice. Nici legea, nici virtutea nu-l puteau ţine departe de soţia lui. Jeffrey se îmbrăcă de noapte şi, fără să-şi dea seama, ieşi pe hol. Bătu o dată la uşă, apoi o deschise.

Ea stătea la masa de scris, tocul plimbându-se furios pe foaie. Scăpă tocul din mână când îl văzu şi se ridică grăbită. Jeffrey văzu ceva pe chipul ei – teamă? Da, teamă, pentru că făcu un pas înapoi în timp ce el înainta. Asta îl duru teribil. Dar era mult prea târziu pentru amândoi – se pierduse prea mult în gândurile lui murdare, şi eliberarea putea să vină numai de la trup. Înaintă. Ajuns lângă ea, o prinse de mijloc şi o sărută cu foame. Îi era ruşine, atât de ruşine, dar ignoră ţipătul ei scurt ieşit din gât. Îi ghidă mâna către mădularul lui şi îi puse degetele pe acesta.

Ea nu se feri, nici nu ţipă, aşa cum se aşteptase. Dar îl

tortura cu inocenţa ei. Mâna ei începu să se mişte pe mădularul lui, degetele alunecându-i în sus şi în jos, iar degetul mare jucându-se cu vârful. Senzaţia era insuportabilă; dintr-odată, o prinse cu o mână de talie şi o ridică, ducând-o către pat. Era complet îmbrăcată – nu mai era timp să o dezbrace.

Jeffrey bâjbâi după tivul rochiei, trase de material, apoi îşi vârî mâna la spatele ei şi o ţinu pentru a o poseda, intenţionând să o întoarcă cu spatele la el ca ea să nu fie nevoită să-l vadă răvăşind-o.

— Nu! strigă ea şi-l prinse de umeri, unghiile intrându-i în carne.

— E dreptul meu…

— Jeffrey! strigă ea, făcându-l să tresară fiindcă-i folosise numele mic. Mă consideri atât de urâtă?

Asta îl lăsă mut. Era frumoasă.

— Îţi provoc scârbă? ţipă ea, împingându-l.

— Nu!

— Dar mă pui să mă întorc. De ce nu te uiţi la mine?

Nu ştia ce să-i spună, cum să-i explice gândurile nebuneşti din capul lui. Dintr-odată, ea îi cuprinse faţa între palme, privind în ochii lui.

— Uită-te la mine. Numără până la opt dacă trebuie, dar uită-te la faţa mea.

Lui îi îngheţă respiraţia în piept – nici să fi vrut nu ar fi putut să-l uimească mai mult. Cum de ştia, cum de-i ghicise slăbiciunea?

— Spune-mi numele, te rog. *Uită-te* la mine. Sunt soţia ta.

Sângele îl ardea, urlând prin el, ducându-l departe.

— Te rog, nu mă alunga de parcă sunt respingătoare, o sarcină care trebuie făcută şi atât. Ea se ridică şi îl sărută uşor pe buze. Era un sărut timid, dar era cel mai puternic lucru pe care-l simţise el în viaţa lui. Numele meu este Grace.

— Grace, şopti el, apoi îşi încolăci mâinile în jurul ei şi o sărută.

Ea nu avea de unde să ştie cât de greu îi fusese să se

abţină, că sărutările ei dulci nu-i domoleau poftele, ci i le aţâţau. Ea nu avea cum să înţeleagă că, dacă îi rostea numele, dacă permitea acelei şoapte să-i intre în inimă, nu avea cum să o mai lase, avea să devină obsedat de ea, indiferent de cât de mult avea ea să-l urască. Dar, din nou, era prea târziu.

— Grace, zise el şi o întinse pe spate, apoi îi scoase pantofii, unul câte unul. Grace, spuse el din nou şi se aplecă după tivul rochiei. Grace, bâigui el în timp ce ridica rochia.

Era expusă acum, la fel ca-n imaginile din mintea lui. Umedă, ademenindu-l. Se aplecă peste ea şi îi sărută adâncitura de la baza gâtului, apoi pieptul, coapsa goală. Îi spusese numele, îi sărutase carnea.

Mirosul ei îl incita. Se lăsă mai jos, cu trupul plin de dorinţă. Îi depărtă picioarele şi o atinse cu limba. Grace se foi şi suspină. Nu avea să se oprească, şi o prinse de şolduri şi începu să o lingă. Grace îndoi un genunchi. El o supse, aţâţând-o cu buzele şi cu dinţii, făcând-o să geamă. Îşi vârî din nou limba, făcând cercuri, apoi sugând din nou.

Grace, soţia lui, ţipă. Se arcui în timp ce trupul ei se lăsa pradă plăcerii, apăsându-se pe el, căutând mai mult. Jeffrey se ridică. Îi săltă picioarele, i le puse în jurul taliei lui şi apoi îşi ghidă mădularul în ea. La început, o alintă, dar depravarea din el era prea puternică, aşa că începu să împungă într-un ritm infernal. Se uită la faţa ei frumoasă, fără a-şi lua ochii de la ea. Îşi descătuşase furia dorinţei asupra ei, în căutarea eliberării. Crezând că nu mai putea să suporte, ea închise ochii şi gemu din nou, arcuindu-şi spatele, strângând picioarele în jurul lui şi făcându-l să explodeze.

— *Grace,* zise el răguşit, prăbuşindu-se peste ea, extenuat.

Capitolul 11

Pentru prima dată după mult timp, Grace se trezi

simţindu-se revigorată şi fericită. Zâmbi în timp ce întinse braţele deasupra capului şi apoi, dintr-odată, îşi aminti de ce se simţea atât de bine – fiori de plăcere o cuprinseră, făcându-i inima să tresalte, în timp ce-şi aminti ce-i făcuse Merryton cu gura. Grace se simţise aproape de extaz noaptea trecută, fiind atât de complet iniţiată în căsătoria ei – nu mai simţise vreodată asemenea plăcere, nici nu-şi imaginase posibilitatea acesteia.

Voia mai mult. Voia să ştie toate lucrurile pe care soţul ei i le putea face pentru a se simţi aşa din nou. Un zgomot din garderobă o făcu să lase braţele în jos. Făcu o pauză, ascultând, apoi zâmbi cu încântare.

— Vino aici, bestie mică, strigă ea, iar în următorul moment câinele ieşi din garderobă, trăgând unul dintre papucii ei cu el.

— Nu, stai locului! strigă Hattie, alergând în spatele lui.

Dar câinele crezu că Hattie intenţiona să se joace şi scheună de încântare în timp ce ea încerca să elibereze papucul.

— Milady, o să-l strice!

— Nu-mi pasă, zise Grace veselă şi se aplecă la marginea patului, fluierând către el.

Din fericire, căţelul era uşor de distras şi veni repede la Grace, să se joace cu mâna care atârna lângă pat, ceea ce-i oferi timp lui Hattie ca să ia papucul.

— Ar trebui să fie în ţarcul lui, milady, zise Hattie. Bucătarul a zis că făcea o aşa gălăgie, încât m-a rugat să-l aduc sus.

— Sunt încântată că ţi-a zis asta, spuse Grace şi săltă căţelul, aşezându-l pe pat şi cufundându-şi faţa în blăniţa animalului. O să am nevoie de hainele de călărie astăzi, adăugă ea.

O oră mai târziu, Grace mergea cu paşi repezi pe scara mare, părul împletit ajungându-i până la şolduri. Îşi ţinea boneta în mână, iar câinele ei foarte rău – conform lui Hattie, cel puţin, dat fiind că acesta reuşise să roadă una dintre cămăşile lui Grace când Hattie se întorsese cu

spatele doar pentru câteva clipe – o urma în lesa pe care domnul Drake i-o dăduse.

Grace îşi imagina că Merryton avea să o aştepte. Credea că bariera dintre ei fusese străpunsă şi că de astăzi avea să înceapă o nouă etapă în viaţa lor în calitate de soţ şi soţie. Însă Grace întotdeauna suferise de o abundenţă de speranţă şi de prea multe aşteptări. Îi zâmbi lui Cox, care se chinuia a se preface că nu-l observa pe câine mestecându-i pantoful.

— Unde aş putea să-l găsesc pe soţul meu?

— În momentul de faţă, e în biroul lui şi a cerut să nu fie deranjat.

— Oh, zise Grace, uşor dezamăgită.

Poate că se referea să nu fie deranjat de alţii. Da, cu siguranţă, asta era – după noaptea trecută, nu avea cum să se supere dacă ea avea să-şi vâre capul în biroul lui să vadă ce făcea, nu?

Ea se întoarse şi ieşi pe coridor.

— Doamnă? îl auzi pe Cox în urma ei, dar îşi continuă drumul, prefăcându-se că nu îl auzise, făcând o pauză scurtă pentru a-l dojeni pe câine, care zgâria covorul.

În faţa uşii închise de la biroul lui Jeffrey se opri, gândindu-se ce să facă, dar câinele era prea nerăbdător să-şi înceapă ziua şi începu să latre.

— Da, mersi pentru asta, bombăni ea şi bătu la uşă.

— Intră, se auzi din interior.

Grace deschise uşa şi privi înăuntru, uitând că avea câinele cu ea. Căţeluşul sări înainte, către Jeffrey, care stătea cu faţa la fereastră şi cu spatele la uşă.

— Vino aici! strigă Grace, dar căţeluşul avea un scop şi ţâşni să miroasă şemineul.

Grace îl privi suspicioasă pe soţul ei. Părul lui brunet cârlionţat era pieptănat pe spate. Purta pantaloni din piele de căprioară şi o haină neagră elegantă şi de foarte bună calitate care îi evidenţia umerii laţi şi spatele frumos. Ţinea o mână la spate şi cealaltă într-o parte. Se lovea cu arătătorul în degetul mare, în reprize de câte opt.

— Bună dimineaţa! zise ea.

Pentru un moment, Grace crezu că văzuse ceva sclipind în ochii aceia verzi şi duri, dar aceştia deveniseră brusc impasibili şi de necitit.

— Bună dimineaţa.

— Suntem gata, anunţă ea.

El o cercetă cu privirea.

— Văd. Bate cam tare vântul astăzi, zise el. Poate nu ar trebui să te expui.

— Oh, e în regulă. Mama mi-a zis întotdeauna că am o constituţie puternică şi o energie inepuizabilă, zise ea.

El strânse din dinţi.

— Atunci, o să aduc trăsura…

— Trăsura! Credeam că o să călărim.

— Drumul este lung şi nu e potrivit pentru plimbare.

Nu-i înţelegea comportamentul, dar înţelese imediat că nu trebuia să renunţe. Îl privi pe câine, care tocmai rodea colţul unui covor.

— Din fericire, chiar mi-ar plăcea să nu călărim la pas de plimbare.

El o privi din nou.

— Prea bine, zise el. O să cer să fie aduşi armăsarii.

Ea înclină capul într-o parte, încercând să-i descifreze expresia chipului. Imposibil. Era la fel de iscusit ca ea în menţinerea unei aparenţe calme, serene.

— Abia aştept, zise ea veselă şi se aplecă pentru a sălta căţelul, moment în care văzu o baltă mică. Oh, sărăcuţul de el, spuse ea, tresărind uşor. Încă nu a învăţat că nu trebuie să facă asta.

Merryton privi în jos, şi chipul i se întunecă.

— O să-i zic lui Cox, spuse ea, şi ieşi cu căţelul obraznic, care încerca să-şi ceară scuze pentru dezastru lingându-i faţa.

— Asta nu va merge, îi şopti ea. Nu reuşesc să te fac să înţelegi că eşti un oaspete aici – şi nu unul bine-venit.

În timp ce mergea, Grace simţi cum o parte din încrederea pe care o avusese până atunci pălea. Încercă să-l înţeleagă pe Merryton. Se îndreptă către ieşire şi spre cabana lui Molly. Oare Merryton nu simţise aceeaşi euforie?

Sau ataşamentul intim care apărea în patul conjugal? De ce era atât de distant cu ea acum?

Asta nu putea suporta. După noaptea trecută, chiar crezuse că aveau să găsească lucruri comune pe care să clădească această căsnicie, iar ea nu avea să renunţe. Molly fusese mai mult decât încântată să aibă grijă de câine, chiar dacă pisica ei nu părea la fel – îl zgâriase pe căţel pe nas, făcându-l să ţâşnească într-un colţ al cabanei, scheunând.

— Oh, sărăcuţul, zise Molly.

— O să mă întorc repede! spuse Grace şi se grăbi să iasă, pregătită să-şi ceară scuze pentru comportamentul ei mai târziu.

În momentul de faţă, avea un soţ de îmblânzit. Căţelul avea să aştepte.

Merryton era pe alee, cu biciul într-o mână. În spatele lui, un băiat ţinea doi armăsari. Grace recunoscu armăsarul pe care Merryton călărise din Bath, negru şi cu picioarele albe. Calul mai înalt fusese pregătit cu o şa pentru femei. Merryton se uită la ea şi apoi la băiat.

— Cu siguranţă, ai un cal mai potrivit pentru Excelenţa Sa, nu?

— E bun acesta, zise Grace înainte ca el să mai găsească vreo scuză ca ea să nu-l însoţească.

— Pare cam mare pentru o femeie.

— Pentru majoritatea femeilor, dar eu nu sunt ca majoritatea femeilor. Din întâmplare, sunt un călăreţ foarte iscusit.

Merryton aproape că zâmbi auzind asta.

— Am auzit că multe femei spun asta, dar foarte rar este şi adevărat.

— Atunci, poate o să fii surprins, zise ea înţepată, recunoscătoare pentru lecţiile de călărie pe care tatăl ei vitreg insistase să le ia alături de sora ei, pe când erau mici.

„O să câştigi respectul unui bărbat şezând bine în şa şi reuşind să o ţii sub tine”, zicea el.

Merryton o privi suspicios şi încuviinţă către băiat.

Băiatul îi înmână frâiele calului negru şi apoi conduse

calul alb către Grace. Un servitor de la grajduri apăru cu o scăriţă. Chiar şi aşa, calul era prea înalt.

Grace fu nevoită să-şi pună ambele mâini pe şa şi să sară în ea, în timp ce băiatul ţinea calul. Când se aşeză cât de bine putu, băiatul îi înmână frâiele şi un bici.

— E cam temperamental, doamnă. Nu o să-i placă să fie strunit.

— Chiar aşa? zise Grace mulţumită.

Armăsarul îşi mişcă picioarele şi scutură din corp, de parcă ar fi vrut să o testeze. Grace se aplecă, atinse grumazul calului şi murmură:

— Să nu mă judeci greşit – am o mână la fel de fermă ca el.

Calul plecă uşor capul în semn de răspuns.

— Pornim? întrebă Merryton, aproape amuzat.

Era ca şi cum pariase pe această călătorie şi acum îşi număra câştigurile. Ce înfumurat! Grace îşi aranjă pălăria.

— Chiar te rog, zise ea şi lovi uşor calul, pornindu-l la trap fără a-l aştepta pe Merryton.

Merryton o ajunse rapid din urmă şi preluă conducerea, încetinind considerabil. Calul lui Grace îl urma, dar grăjdarul avusese dreptate – trebuia să fie fermă cu el pentru a-l stăpâni. Pufnea, dorindu-şi să galopeze. Bineînţeles că îşi dorea asta – era o zi senină de primăvară, perfectă pentru oameni şi pentru cai. Grace pufnea şi ea, dorindu-şi şi ea să galopeze. Când drumul se lărgi, Grace se duse lângă Merryton.

— Parcul e foarte frumos, zise ea, privind în jurul lor. Proprietatea trebuie să fie foarte mare.

— Da, zise el, privind înainte.

Cât de mohorât!

— Presupun că aveţi multe oi şi vaci care umblă pe aici.

— Da, multe, răspunse el.

N-avea decât să fie mohorât, că Grace nu avea de gând să se lase redusă la tăcere.

În mod clar, era aia iniţiată în lumea secretelor intime dintre un soţ şi soţia lui, dar nu şi în relaţia cu domnii. El

tocmai devenise un puzzle pentru ea, unul pe care intenţiona să-l rezolve. El continuă într-un ritm lent, cu privirea înainte, cu o mână pe frâie şi cealaltă pe coapsă. Calul lui Grace devenea neliniştit.

— Poate am putea mări pasul?

— În ce sens?

Ea zâmbi.

— Să mergem mai repede, evident. Eu şi armăsarul meu suntem neliniştiţi.

Când Merryton nu schiţă niciun gest, Grace lovi uşor calul. Acesta răspunse prompt, pufnind mândru. Grace făcu câteva ture în jurul lui Merryton, în timp ce soţul său o privea impasibil.

— Calul acesta era un nume? întrebă ea.

— Snow, zise el.

— Snow! Cât de original!

— Cred că o femeie care a numit un câine Dog ar trebui să fie mai îngăduitoare în această privinţă.

Ea râse.

— *Touché!* Nu am găsit încă numele perfect, dar o să-l găsesc. Mână calul la trap lângă el. Fără îndoială, te întrebi de abilităţile mele de călăreţ.

— Deloc.

— Am fost educată de cei mai buni instructori din Londra, zise ea. Eu şi surorile mele obişnuiam să călărim pe Rotten Row în Hyde Park. Să călărim! Nu e scandalos? Lady Chatham… O ştii pe Lady Chatham? Pentru că ea ştie pe toată lumea din Anglia, cred. Ea zice nu e bine ca fetele tinere ca noi să alerge prin Rotten Row. Şi noi fix de asta o făceam.

Merryton o privi uşor surprins. Grace făcu iar câteva ture cu calul în jurul lui.

— Am spus asta ca să ştii că sunt din Londra. M-am gândit că poate te interesează… unde am trăit.

— Ştiu de unde vii, zise el, privind din nou la drum.

— Dar ştii că mi-am petrecut o bună parte din copilărie la Longmeadow? Acolo e moşia contelui Beckington. Cred că e foarte departe de aici, la cel puţin

două zile distanţă.

El nu zise nimic.

— Tatăl meu a fost preot. A murit când eu aveam opt ani. Mama s-a căsătorit cu contele, iar el, foarte drăguţ, a fost de acord să ne ia şi pe noi. Ne-a tratat ce pe propriile fiice. Fiul lui, noul conte de Beckington – Augustine pentru noi – o să se căsătorească de îndată ce se termină perioada de doliu. Este logodit cu domnişoara Monica Hargrove. Nu cred că ai cunoscut-o.

Grace nu admisese, până de curând, că Monica nu era din aceleaşi cercuri înalte precum Merryton. El privi către câmpiile pe lângă care treceau. „Ce om nesuferit!” gândi Grace.

— Oh, mi-e teribil de dor de familia mea. Ţie îţi e dor de a ta? Eu nu am stat atât de mult despărţită de cei dragi mie. E un lucru teribil să stai fără fraţi, nu-i aşa? Tu cred că mă înţelegi cu adevărat, dat fiind că nici fraţii tăi nu sunt aici. Privi spre Merryton, surprinsă că el se uita la ea. Pufni exasperată. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vorbeşti?

Bărbatul zâmbi slab.

— Nu am observat să existe vreo şansă să vorbească şi altcineva.

Grace fu atât de şocată de acel zâmbet – chiar şi slab cum era încât aproape că era o minune că nu căzuse de pe cal.

— Nu înţeleg ce sens ar avea să tăcem amândoi.

— Aparent, nu, fu el de acord, zâmbind mai larg.

— Dacă preferi să tac, tac. Să călărim atunci? Ţii hăţul atât de strâns pentru că te temi că nu o să pot ţine pasul cu tine? Dacă e aşa, nu trebuie să te temi… Eu chiar vreau să galopăm.

— Atunci, te rog, zise el. *Galopează!*

Grace se încruntă către el. Bărbaţii pe care îi cunoscuse la Londra fuseseră mai mult decât dornici să-i facă pe plac în toate modurile. Bărbatul acesta părea hotărât să facă contrariul, şi naiba să-l ia pe el cu ochii ăia ai lui dacă nu-i şi reuşea de minune.

— Ştii ce cred eu? Cred că Snow e un nume ridicol pentru un asemenea cal.

Acestea fiind zise, ea ţâşni în faţă, lovindu-l pe Snow cu biciul. Calul răspunse imediat şi începu să galopeze. Grace se aplecă în faţă. Îşi simţea coada lovindu-se de spate, tivul fustei atingându-i gleznele. Nici nu-i păsa acum pe unde mergea calul; era mulţumită să ştie că Merryton şi casa Blackwood rămâneau în spate. Se întrebă pentru câteva clipe cât de mult i-ar lua să călărească până la Londra. Ştia direcţia, aşa că putea să încerce. Dar, la următoare cotitură, dădu cu ochii de căsuţa unui arendaş. Erau trei oameni pe câmp, lângă căsuţă, doi bărbaţi cu câte un furtun în mână şi o femeie cu un coş. „Slavă Domnului! Civilizaţie!” Toţi trei se opriră din treabă în momentul în care Grace trase de hăţurile calului, făcându-l să se oprească. Sări mult prea dornică din şa şi ateriză în patru labe. Unul din domni înaintă cu rapiditate de parcă ar fi vrut să o prindă, dar Grace se ridică repede, fluturând mâna în semn de bun găsit.

— Bună dimineaţa!

Celălalt bărbat îşi scoase pălăria şi făcu prevăzător câţiva paşi înainte.

— Milady? zise el. V-aţi rătăcit?

— Rătăcit? Privi către ei şi împrejur. Părea că restul proprietăţii era… întunecată şi nelocuită.

— Nu, nu cred. Voi sunteţi arendaşi ai moşiei Blackwood, nu?

— Da, zise domnul mai în vârstă.

— Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Oh! Eu, da… eu sunt Lady Merryton.

Niciunul dintre arendaşi nu se mişcă. Nimeni nu scoase o vorbă. Se holbau toţi la ea, de parcă nu înţelegeau limba engleză. Înainte ca vreunul să apuce să scoată vreun cuvânt, se auzi sunetul apropierii unui călăreţ, ceea ce-i făcu pe toţi să se întoarcă şi să se uite către drum. Merryton apăru nonşalant, la pas. O privi pe Grace, apoi descălecă armonios şi se îndreptă către locul în care se adunaseră toţi.

— Bună dimineaţa, domnule Murphy, zise el făcând un semn cu capul către ceilalţi doi.

Femeia se grăbi să facă o reverenţă.

— Milord, zise ea.

Merryton zâmbi timid şi încuviinţă în timp ce se lovi cu biciul de picior. Grace se întrebă dacă obiceiul ăsta era atât de înrădăcinat în el încât făcea de fiecare dată asta de opt ori inconştient.

— Bun, văd că vă pregătiţi de semănat, remarcă el.

— Da, milord. Ar trebui să avem totul gata pân' la sfârşitul săptămânii, zise domnul Murphy.

Bărbatul mai tânăr şi femeia încă se holbau la Grace. Oare ce credeau? Din moment ce Merryton nu făcu niciun gest să o prezinte, ea îi atinse mâna în încercarea de a-i aminti. El tresări uşor şi o privi.

— Iertaţi-mă, zise el de îndată. Permiteţi-mi să îi prezint pe domnul Murphy, fiul său şi nora, domnul şi doamna Murphy. Soţia mea, Lady Merryton, zise el către arendaşi.

Grace îi privi zâmbind.

— E o plăcere. Sper să vă văd la reşedinţa Blackwood. Presupun că veniţi din când în când, nu-i aşa?

Cei trei Murphy schimbară priviri între ei.

— Da, spuse domnul Murphy. Iertaţi-ne… Felicitările noastre!

— Să fie toate într-un ceas bun, zise femeia, revenindu-şi. Noi, spuse ea, privind către cei doi bărbaţi, nu ştiam că v-aţi căsătorit, milord.

— Da, zise Merryton sec şi îşi împreună mâinile la spate.

Foarte strâns.

— De curând, adăugă Grace şi se întinse după mâna lui.

El se împotrivi, dar ea înfipse unghiile în carnea lui în acea zonă a încheieturii care era expusă şi îi eliberă mâna. Îl prinse de mână foarte strâns.

— În Bath, completă ea. Am vrut să facem o nuntă mare, dar suntem atât de îndrăgostiţi, că ne-am căsătorit

imediat.

Comentariul îi aduse o strângere de mână puternică din partea lui, dar Grace îl strânse şi ea înapoi.

— O să organizăm o petrecere pentru a sărbători cum se cuvine, în curând. Sunteţi cu toţii invitaţi.

Acum, Merryton o strânse atât de puternic, încât o făcu să tresară uşor de durere.

— Oh! zise domnul Murphy, zâmbind. Ar fi minunat!

— Acum, trebuie să plecăm, zise Merryton şi se uită către Grace. Trebuie să-mi duc soţia acasă.

Grace zâmbi către el. Putea să vadă ameninţarea crescândă din ochii lui verzi, dar pur şi simplu o ignoră.

— A fost o plăcere să vă cunosc, le zise ea din nou.

— O zi bună, zise şi Merryton şi, cu mâna pe spatele ei acum, o împinse către cal. Când el făcu mâinile căuş pentru a o ajuta să se suie în şa, ea urcă, apăsând piciorul cu putere în palmele lui.

La rândul lui, el o împinse cu mai mult entuziasm decât era necesar. În timp ce se îndepărtau, Grace le făcu cu mâna celor din familia Murphy. Cei trei stăteau în mijlocul drumului, urmărindu-i curioşi. Când ajunseră la o distanţă rezonabilă, Grace începu:

— Nu ai putut să le spui ceva mai mult? Era clar că erau foarte curioşi despre căsătoria ta subită!

— Atât de îndrăgostiţi? repetă el nevenindu-i să creadă.

— Ai fi preferat să le spun adevărul?

— Bineînţeles că nu! Ţi-a trecut vreodată prin cap că prudenţa e o virtute? Nu e treaba lor ce facem noi.

— Prudenţă! Ce ştii tu despre prudenţă? Abia dacă ai vorbit cu ei! Aceştia sunt oamenii care au grijă de pământul tău, ai putea cel puţin să îi tratezi cu respect şi să le-o prezinţi pe soţia ta neaşteptată!

— Şi când ar fi trebuit, mă rog, să-i adun pe toţi arendaşii ca să le dau vestea cea bună? ripostă el şi strânse mai tare frâiele. Să nu ai pretenţia să mă instruieşti pe mine în lucruri care ţin de etichetă!

— Să ştii că sunt expertă în maniere şi etichetă, cu

atât mai mult în situaţii deosebit de dificile, zise ea. Dacă vrei să ştii, sunt un vizitator frecvent în cele mai grandioase saloane din Londra. Niciodată nu-mi fac apariţia fără invitaţie, pentru că înţeleg cum funcţionează societatea şi cum se fac aceste lucruri.

— Cât de mărinimos din partea ta, dar aici, în caz că nu ai observat, nu suntem la Londra.

— Nu contează!

— Contează, bineînţeles, zise el scurt, privind în altă parte.

— Bineînţeles că nu contează. Oamenii sunt oameni, Merryton! Nu contează dacă eşti într-o sală de bal sau pe câmp – tuturor ne place să ne gândim că persoana din faţa noastră ne respectă într-atât încât să ne spună că s-a căsătorit!

Ca de obicei, el nu spuse nimic, dar ea observă modul în care el lovi cu pumnul în coapsă. Îşi aminti dintr-odată ce-i spusese Molly Madigan şi trase adânc aer în piept pentru a se calma.

— Înţeleg că timiditatea ta face ca asta să fie dificil…

— Ce? răcni el, holbându-se la ea.

— Timiditatea ta!

— Tu crezi că timiditatea e problema mea? întrebă el, scuturând din cap.

— Dacă nu eşti timid, atunci mai este un cuvânt care te descrie bine, milord, dar sunt prea doamnă pentru a-l rosti, ripostă ea înţepată.

— Confunzi timiditatea cu toleranţa, zise el morocănos.

Grace nu era o persoană violentă, dar, dacă ar fi putut, s-ar fi aruncat la gâtul lui. În loc de asta, mână calul înainte, galopând departe de el. De această dată, Merryton o urmă. Îl putea auzi ajungând-o din urmă, şi asta o enervă. Îl îmboldi pe Snow să meargă mai repede. Dar calul lui Merryton o ajunsese deja şi mergea în paralel cu Snow, atât de repede, încât Grace avea probleme să se menţină în şa. Încercă să-l încetinească pe Snow, dar calul se întrecea cu al lui Merryton şi nu avea de gând să o asculte. Merryton

prinse în cele din urmă hăţul lui Snow şi trase cu forţă, încetinindu-l. Erau în mijlocul pustietăţii, dar Grace era neagră de furie. Descălecă – aterizând în picioare de această dată – şi porni pe câmpul nelucrat.

— Unde te duci? strigă Merryton după ea.

— Acasă!

— Ţi-ai uitat nenorocitul de câine!

Ea suspină şi se întoarse. Merryton coborâse de pe cal şi se lovea cu biciul de picior.

— Tu nu ai inimă! strigă ea la el.

El pufni.

— Nu. Eu sunt practic.

— Ba nu! Eşti nemilos cu mine, cu toţi oamenii… zise ea, făcând semn în direcţia familiei Murphy. Ce e în neregulă cu tine?

— Nimic, zise el, dar se lovi cu biciul de opt ori de picior.

Privi neliniştit la împrejurimi, la copacii înalţi şi la câmpurile nesfârşite. Apoi, oftă. Îşi scoase pălăria şi îşi trecu o mână prin păr.

— Nu sunt nemilos, zise el, atent, de parcă îşi alegea fiecare cuvânt. Doar că îmi este foarte dificil să fac conversaţie dacă nu există un scop precis. Mă face să fiu nerăbdător.

Avea nevoie de un scop ca să discute cu cineva?

— Aşadar, eşti timid.

— Nu, e… e mai complicat de atât.

— Cum aşa? întrebă ea curioasă.

— Nu contează, zise el, aşezându-şi pălăria pe cap. Nu vreau să fiu crud sau necioplit, dar poate că ar trebui să înţelegi că nu-mi place pălăvrăgeala.

— Pălăvrăgeala! protestă Grace. Nu sunt o bătrână senilă. Încerc să înţeleg…

— Nu e nimic de înţeles, zise el tăios, refuzând să mai discute despre asta.

— Sigur asta ai vrea să mă faci să cred, dar nu, zise ea şi porni spre calul ei, obosită şi sătulă de el.

Când trecu pe lângă el, el o prinse de mână.

— Ştiu că încerci, zise el ezitant, dar eu… eu nu sunt ca domnii pe care i-ai cunoscut, Grace. Aşa că te sfătuiesc să nu le mai spui arendaşilor povestea noastră de iubire, pentru că eu nu am de gând să creez această fantezie sau să o susţin în vreun fel. Sau să mai aduci câini nedresaţi…

— Altfel ce? îl provocă ea, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui. O să fii nemilos? O să refuzi această căsnicie? Cel puţin, câinele îmi arată afecţiune.

Ea pufni plină de dispreţ şi trecu pe lângă el din nou. Jeffrey se întinse după braţul ei, de această dată prinzând-o mai ferm. Grace încercă să se smucească, dar îşi pierdu echilibrul, prăbuşindu-se. Jeffrey căzu peste ea. Ea îl împinse şi se rostogoli pe spate, deschizând larg braţele.

— Haide, atunci! Loveşte-mă, fă-mi ce vrei să-mi faci pentru că te-am pus în situaţia asta! Doamne, fă odată ce vrei!

Merryton gemu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crede că aş vrea să te bat?

El se ridică, apoi se aplecă asupra lui Grace şi o ajută să se ridice.

— În mod clar vrei să-mi faci ceva, bolborosi ea, scuturându-şi fustele şi încercând să-şi scoată iarba din păr. Văd cum clocoteşte ceva în tine, aşa cum se fierbe încet tocăniţa şi apoi uiţi de ea şi se arde.

— Pentru numele Domnului, mormăi el.

— Negi asta? întrebă ea, împingându-l de lângă ea.

Jeffrey strânse din buze, apoi ridică încet biciul şi îi atinse bărbia. Grace făcu un pas în spate.

— Asta e? Vrei să mă baţi cu biciul?

El mişcă vârful biciului de la bărbia ei, coborându-l spre gât, către piept, apoi lovind-o uşor în zona sfârcurilor.

— Să te lovesc este ultimul lucru pe care mi-l doresc, spuse el, coborând biciul către abdomenul ei şi oprindu-se în zona ei intimă.

Comportamentul lui o făcea să fie confuză. Grace putea să simtă valul de dorinţă din partea lui, putea să îi vadă privirea înflăcărată – şi găsi toate acestea destul de

incitante.

— Dacă e ultimul lucru pe care vrei să mi-l faci… care este primul?

El strânse din dinţi, dar ea văzu o sclipire, un licăr de emoţie în ochii lui. Cumva, un amestec de dorinţe îndrăzneţe şi vulnerabilitate. Prinse de bici şi îl smulse din mâinile lui. Îl atinse cu vârful aşa cum făcuse el, coborându-l către pieptul lui, către vintre.

— Ce vrei, Jeffrey Donovan? întrebă ea.

Grace nu se referea la acel moment, deşi ar fi vrut să ştie ce avea de gând cu acel bici. Întrebarea ei era mai amplă, iar soţul ei părea să înţeleagă asta în timp ce ea coborî biciul în zona mădularului lui, simţindu-l excitat. El nu se mişcă, dar o privi în ochi, în privirea lui simţindu-se dorinţă, furie şi încă ceva, ceva ce Grace nu înţelegea.

— Ce vreau este să te duc imediat la reşedinţa Blackwood, zise el.

Prinse biciul şi îl luă de la ea. Expresia i se schimbă; se întunecase iar, ascunzând acea emoţie. Se întoarse şi porni către cai. Grace îl urmă încet, analizându-l pe el şi aceste momente stranii. Observase şi înainte că acel semn de vulnerabilitate era undeva în acel chip aparent detaşat. Încă îl studia când ajunseră la cai. El era lângă al ei, pregătit să o ajute. Ea îl privi, încercând să mai găsească acel ceva în ochii lui, dar el era, după cum începea ea să descopere, un om atent, un om care se păzea bine şi un maestru în a construi ziduri. Din motive neînţelese, asta o făcu să-i fie milă de el. Oare ce i se întâmplase de era aşa? De ce refuza până şi o fărâmă de afecţiune? „Cât de singuratic trebuie să fie”, gândi ea şi nu se putu abţine să nu-i atingă faţă. Merryton tresări şi mişcă uşor capul într-o parte, dar Grace nu se lăsă. Mai mult, acel refuz o făcu să fie şi mai hotărâtă. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută delicat pe buze. Se aşteptase ca el să se retragă, dar nu o făcu. Ea rămase acolo, cu buzele peste buzele lui – un simplu sărut. El se uită în ochii ei, iar Grace avu sentimentul că, pentru câteva momente, încerca să o înţeleagă pe ea. Fără să scoată un cuvânt, puse mâinile pe mijlocul ei şi o ridică.

Mâna lui îi atinse coapsa în timp ce o ajută să urce. El făcu un pas înapoi, neputând să-şi ia privirea de la ea. Apoi, se întoarse cu spatele şi porni către calul lui. Călăriră în tăcere către reşedinţa Blackwood, Merryton mai în faţă, ceea ce Grace percepu ca fiind modul lui de a evita pălăvrăgeala. La porţile reşedinţei, el încetini în aşa fel încât ea să-l poată ajunge din urmă.

— Eu am treabă în sat. Sunt convins că te poţi duce în siguranţă acasă.

— M-am gândit că poate… Nici nu apucă să termine propoziţia, că el se depărtase deja. M-am gândit că poate ai vrea să luăm micul dejun, soţ imposibil şi lipsit de maniere, zise ea ca pentru sine.

Călări până la casă, îi dădu frâiele grăjdarului care se grăbi să o întâmpine şi sări de pe cal. Porni înainte, cu biciul în mână, şi trecu prin grădina imaculată, prin porţile de oţel de la capătul grădinii din parc, mergând către cabana lui Molly Madigan. În momentul în care intră pe poarta de lemn, pisica sări pe pervaz, mişcă din coadă de câteva ori şi o privi intens pe Grace. Pisica mai că părea că se uită pieziş la ea. Grace bătu la uşă.

Câteva momente mai târziu, uşa se deschise, şi Dog ieşi cărând în gură ceea ce părea limba unor ghete de piele.

— Oh, nu, zise Grace şi se grăbi să se aplece pentru a-i primi cu căldură salutul şi trase de bucata de piele pentru a o elibera.

— Lady Merryton! exclamă Molly încântată, apărând din spatele câinelui. Intră! Intră!

— Te rog, trebuie să-mi spui Grace! zise ea. Sper că Dog nu a fost chiar o pacoste, spuse ea, şi îi dădu lui Molly pielea pe care o mestecase căţeluşul.

Molly privi prada şi tresări.

— Um… păi, zise ea şi încercă să-i zâmbească timid.

Grace înţelese de ce-i zâmbise aşa – restul ghetei sau ce mai rămăsese din ea era undeva prin salon.

— Oh, săraca de tine, zise Grace şi oftă frustrată.

Avea nevoie să fie măcar ceva în regulă astăzi.

— E totul OK? întrebă Molly în timp ce închise uşa şi fugări căţeluşul departe de piciorul ei.

Animăluţul mârâi şi sări pe piciorul ei.

— Ce năpastă mică eşti! zise Grace şi îl ridică. Da, totul este în regulă. O să iau năpasta mică de aici, spuse ea, şi se întoarse către uşă. Apoi, către Molly din nou. Nu, nu e totul în regulă.

— Oh, draga de tine. Vino şi te aşază. O să-ţi fac nişte ceai.

— Şi cum rămâne cu năpasta mea? întrebă ea, făcând semn către câine.

— Lasă-l jos, te rog. Nu mai poate distruge multe, nu?

Grace tresări şi îi permise lui Molly să o împingă pe unul dintre scaunele de lângă şemineu. Câinele se apropie de şemineu şi se întinse, suspinând lung, de parcă avusese o zi grea de ronţăit ghete.

— Nu e cum spui tu, Molly, zise ea brusc.

— Oh, nu. E un câine bun…

*

— Nu, mă refeream la Merryton. Nu reuşesc să am câştig de cauză cu el. Cred că mă detestă cu adevărat.

— Oh, asta nu are cum să fie adevărat, zise Molly pe un ton cald şi liniştitor şi se grăbi în camera de lângă pentru a aduce serviciul de ceai.

— Dar aşa e. Îi este ruşine cu mine. Abia dacă a îndrăznit să mă prezinte arendaşilor lui. A trebuit să fac eu asta.

— Oh, Doamne! izbucni Molly şi aşeză serviciul de ceai pe masă între ele şi începu să toarne.

Grace îi povesti despre membrii familiei Murphy şi despre cum Merryton fusese atât de neglijent cu prezentările.

— Mă detestă, zise ea, gemând.

— Nu cred asta! insistă Molly. Era pregătit şi aranjase să se însoare cu Mary Gastineau, dar te-a ales pe tine în locul ei. Cum să fie ruşinat cu tine?

— Poftim? Grace nu îşi imaginase că el avusese vreo urmă de afecţiune faţă de altcineva. Nu crezuse că existase cineva cu care el era pregătit să se căsătorească. Ea doar presupusese… Dumnezeule, presupusese cam multe, nu? Mary Gastineau? repetă ea.

— Am crezut că ştii.

— Nu, zise Grace, scuturând din cap, şi o privi pe Molly. Nu ştiu dacă ştii, dar căsătoria noastră a avut loc după un… incident, o indiscreţie. Nu am avut timp de familiarităţi.

— Ah, zise Molly, care nu părea surprinsă sau scandalizată, ceea ce o făcu pe Grace să presupună că vestea scandalului se răspândise.

Asta nu o făcu să se simtă mai bine – dimpotrivă. Oare cât avea să mai dureze până scandalul avea să ajungă la oamenii drăguţi pe care îi cunoscuse azi?

— Nu contează. Sunt sigură că o să ajungă să te iubească.

Grace pufni.

— Nu-mi pot imagina asta. Abia dacă-mi vorbeşte.

— Poate că ai putea să-l tratezi cu mai multă blândeţe şi să faci un gest frumos, sugeră Molly şi ridică privirea spre Grace. Probabil se chinuieşte mult să te accepte, să accepte căsătoria voastră şi să fie soţul pe care tu îl meriţi. Poate că nu e aşa uşor pentru el cum e pentru tine.

— De ce trebuie să fie atât de dificil? întrebă Grace. Căsătoria nu e un lucru nou sau uimitor. Bărbaţii şi femeile au făcut asta din timpuri vechi.

— Da, dar unele căsătorii nu sunt întotdeauna plăcute, nu? Excelenţa Sa a avut o copilărie grea, zise Molly, zâmbetul ei plăcut fiind în dezacord cu vorbele. Părinţii lui erau tare nefericiţi împreună. Nu a avut privilegiul de a vedea o căsătorie fericită.

— Nu am ştiut, zise Grace.

— Nu cred că e ceva ce vrea să fie cunoscut.

Nu, presupuse ea. Grace auzise multe despre căsătorii nefericite. Zvonurile spuneau că Lord Brendon îşi trata soţia plăpândă cu bătăi regulate, dar şi asta era bârfă

– Grace nu văzuse niciodată vreo dovadă. Se întrebă ce voise Merryton să-i transmită când o atinse cu biciul.

— Dar am încredere că o să găseşti tu o cale să îmbunătăţeşti lucrurile, zise Molly veselă. Acum, am făcut nişte biscuiţi. Aş fi onorată să te servesc.

Se ridică, şi căţelul făcu la fel. În timp ce Molly porni către cealaltă cameră, căţelul o luă la fugă înaintea ei, aproape făcând-o să se împiedice. Grace suspină şi îşi sprijini bărbia de pumn. Poate că un biscuit avea să o ajute.

— Sunt un pic înfometată, bâigui ea, către nimeni.

Dar nu după mâncare. Era dornică să înţeleagă, să deschidă acea uşă închisă din inima soţului ei. Să descopere ce îl făcea să se ţină la distanţă nu doar de ea, ci de lumea întreagă.

Capitolul 12

La ora opt fix, Jeffrey coborî la cină. Toată ziua simţise un soi de freamăt pe sub piele. Era ca şi cum se aştepta să se întâmple ceva, să vină cineva sau ceva, să plece, să se ridice, să cadă. Detesta incertitudinea. Coborâse la cină aşteptându-se să o găsească pe soţia lui îmbufnată, cu un pahar de vin în mână şi cu licăriri de furie în privire, dată fiind nemulţumirea ei faţă de el din această dimineaţă. Se înşelase însă. Ea era îmbrăcată într-o rochie galbenă, o culoare curioasă, având în vedere recenta moarte a tatălui ei vitreg. Îşi prinsese părul cu agrafe strălucitoare şi purta diamante la gât. Nu ţinea niciun pahar de vin în mână – de fapt, el nu zări niciun pahar pe masă. Ţinea însă lesa în mână. Căţeluşul stătea liniştit lângă ea, cu limba scoasă. Era un singur indiciu al haosului în încăpere: vaza cu flori de seră aşezată atent pe marginea dulapului, în aşa fel încât ea să le vadă când luau masa. Era remarcabil că Jeffrey observase aceste lucruri, pentru că Grace îi zâmbise când intrase – şi ce zâmbet minunat avea, unul care părea să lumineze toată încăperea.

— Bună seara, milord, zise ea cu veselie şi făcu o plecăciune.

Înainte ca el să poată răspunde, câinele sări către el cu atâta forţă, încât smulse lesa din mâna lui Grace. Câinele alergă către Jeffrey şi îşi puse labele pe pantalonii lui, scuturând din coadă şi uitându-se în sus la el.

— Năpastă! strigă ea şi se mişcă repede să prindă de lesă. Oh, îmi cer scuze! Nu trebuie să facă asta. Nu, Năpastă, nu!

— Năpastă? repetă Jeffrey şi împinse câinele deoparte, scărpinându-l după urechi.

— I-am găsit nume, zise ea încântată. A fost aşa o povară pentru toată lumea, încât Năpastă mi s-a părut numele perfect. Sper că nu te deranjează, dar bucătarul i-a cerut lui Cox ca el să nu mai fie lăsat în bucătărie cât timp se pregăteşte masa. Se pare că a dispărut nişte mâncare.

— Aşa să fie? întrebă el, uitându-se la câine.

— Nu te preocupa! Am trimis după domnul Drake.

El ridică privirea.

— Ai renunţat?

— Ce? Nu, cu siguranţă nu! zise ea cu mai multă emfază decât se aşteptase. Eu nu renunţ niciodată! Dar i-am cerut domnului Drake să îl înveţe să nu mai fure mâncare.

Căţelul se răsuci în lesă şi se vârî sub masă, cu coada ridicată şi mirosind podeaua. Grace suspină dramatic, apoi zâmbi şi îşi împreună mâinile în faţă.

— Ai vrea un pahar de vin înainte de cină? Cox l-a decantat pentru noi, zise ea, mergând către dulap.

Turnă un pahar şi i-l întinse, în timp ce câinele începu să miroase draperiile. Acea scenă îl făcea pe Jeffrey să se simtă şi mai neliniştit. Zâmbetul ei era focul ce făcea ca flăcările din el să crească. Luă paharul, atingându-i degetele. Nu bău, ci strânse paharul cu forţă.

— Oh! zise ea, în timp ce turna vin pentru ea, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Sper că nu o să te deranjeze că i-am cerut bucătarului să pregătească unul dintre felurile mele preferate de mâncare.

Jeffrey spera sincer că era ceva ce el putea să mănânce.

— Tocăniţă de peşte, spuse ea. Îmi place tare mult. Ţie?

— Îmi e indiferentă.

— Uimitor, spuse ea, ridicând din sprâncene suspicioasă. Nu-mi pot imagina că este vreun alt bărbat în Marea Britanie căruia tocăniţa de peşte să îi fie indiferentă.

Era ceva ciudat aici. Camera părea diferită. Mai luminoasă. Mai dezorganizată.

— Unde e Cox? întrebă el.

— S-a dus după domnul Drake, presupun. Trebuie să recunosc că domnul Cox nu s-a ataşat de Năpastă. Ea privi către câine, care reuşise să ridice colţul covorului şi începuse să-l mestece. Pot să-ţi zic ceva? Îmi place când nu e domnul Cox aici. E mai dificil de vorbit deschis când servitorii stau în jurul tău, nu-i aşa? zise ea şi îl privi sfioasă.

— Ai nevoie să vorbeşti deschis?

Ea zâmbi.

— Nu în acest moment.

Nu avea niciun sens.

De ce să ai nevoie de intimitate dacă nu aveai nimic personal de spus? Un ciocănit la uşă îl făcu pe Năpastă să latre incontrolabil. Grace îi luă lesa şi deschise uşa.

— Ah, aici erai, Miller, îi zise ea unuia dintre servitori. A venit Drake?

— Da, doamnă.

Îi oferi lui Miller lesa şi se aplecă să mângâie căţelul.

— Hai, du-te, Năpastă! Du-te să înveţi să fii un câine bun.

Îl privi pe Davis conducând câinele, scoţând capul peste pragul uşii şi zgâindu-se în urma lor. Când păru satisfăcută, închise uşa şi se întoarse la Jeffrey.

— Să ne aşezăm?

Cum nu era niciun servitor, Jeffrey îi ţinu scaunul.

Ea se aşeză elegant pe el, aranjându-şi fustele. Jeffrey îi putea vedea sânii strânşi în corsaj. Înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, îşi puse mâna pe umerii ei şi îi

atinse clavicula. Pielea ei îi făcu degetele să ardă, lucru înrăutăţit când ea ridică privirea şi îi zâmbi. Jeffrey se aşeză. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi Cox intră cu o tavă de argint. În spatele lui era Ewan, care aducea pâinea. Jeffrey îl observă pe tânărul servitor, îl văzu aplecându-se peste soţia lui şi aşezându-i pâinea pe farfurie. Era sigur că văzuse privirea servitorului coborând la corsajul soţiei lui.

El închise ochii pentru a alunga imaginile hidoase cu tânărul servitor şi sânii soţiei sale. Cox puse tocăniţă în boluri şi, cu o plecăciune şi un gest scurt, îl trimise pe Ewan afară şi îl urmă. Jeffrey îşi puse în gând să-l înlocuiască pe Ewan la cină, să-i găsească de lucru într-o parte mai obscură a casei. „La curăţat de hornuri”, se gândi el alene. Ridică lingura. La fel făcu şi Grace. Jeffrey vârî lingura în tocăniţă şi o gustă. Avusese dreptate: îi era indiferentă.

— Deci? zise Grace nerăbdătoare.

Jeffrey se uită la bolul lui.

— E în regulă să spui că nu eşti de acord cu mine, să ştii. Nu o să muşc, zise Grace.

Fu străfulgerat de o imagine cu gura ei pe pielea lui, muşcându-l uşor, şi se înroşi tot. Ridică privirea, tresărind.

— Glumeam, să ştii, zise ea, uitându-se la el curios. Bineînţeles că nu te-aş muşca, spuse ea.

Nu, dar el ar fi făcut asta.

— E… bună.

Ea râse.

— Dacă aşa arăţi tu când ceva e bun, îmi e groază să mă gândesc la expresia feţei tale când nu-ţi place ceva.

„La fel gândesc şi eu”, îşi zise Jeffrey.

— Păi, mie îmi place tare mult, spuse ea, şi luă mai multe înghiţituri. Apropo, voiam să-ţi mulţumesc pentru că m-ai lăsat să călăresc cu tine astăzi. Mi-a plăcut să simt căldura soarelui pe faţă şi mi-a făcut plăcere să-i cunosc pe arendaşii tăi.

Amuzant. De dimineaţă nu i se păruse prea încântată.

— Cred că e mai multă lume aici decât îmi imaginasem eu, continuă ea, hotărâtă să facă în continuare

conversaţie. Şi o grămadă de arendaşi care nu au nici cea mai mică idee că te-ai căsătorit.

El ridică din umeri. Ea lăsă lingura.

— Poate am putea invita câţiva din prietenii tăi să ia cina cu noi şi facem atunci anunţul.

Pe el simpla idee îl îngrozea. Bineînţeles că la reşedinţa Blackwood se ţinuseră multe baluri şi petreceri, dar, de când era el conte, de toate se ocupase sora lui, Sylvia. Acum, Sylvia era cu copiii ei în nord şi nu putea să călătorească până la reşedinţa Blackwood la fel de des cum o făcea pe vremuri. Sincer, se părea că nimeni din familia lui nu mai venea pe aici la fel ca în trecut. Presupunea că asta era din cauza faptului că locul acesta era departe de ei. Îi plăcea să creadă asta, în loc să creadă că era din cauza lui. Jeffrey era o gazdă groaznică, ştia asta, şi nu putea să facă nimic asemănător cu ceea ce făcuse Sylvia – se temea că avea să-şi piardă minţile complet în numerele impare, în nebunia de culori care de care mai variate, în parfumurile femeilor. Se temea că avea să spună ceva cu totul necuviincios dacă era gazdă.

— Nu cred că e necesar, zise el rece. S-a răspândit vorba şi fără vreun anunţ oficial.

Zâmbetul ei era mai stins.

— Nu ceva de amploare, zise ea, de parcă nu-l auzise vorbind. Prietenii tăi apropiaţi.

Prietenii lui? Care prieteni?

— Nu am chef să găzduiesc o… serată, spuse el.

Se aşternu tăcerea. Pentru o clipă.

— Nu ai niciun prieten? întrebă ea.

Asta era imposibil, dată fiind depravarea lui. Lăsă lingura deoparte şi o privi.

— Cum am spus, nu este necesar.

— Poate nu este necesar pentru tine, dar este pentru mine. O să mă ofilesc fără lume, fără ceva cu care să-mi ocup timpul. Şi chiar nu trebuie să te ocupi tu de ceva – cu ajutorul lui Cox, o să rezolv eu totul. Am multă experienţă.

În timp ce mânca, începu să povestească despre toate seratele pe care le ţinuse la reşedinţa Beckington din

Londra. Una cu un mic cvartet, alta în grădină, alta cu marţipan făcut în aşa fel încât să semene cu un bol de fructe. Era mulţumită de calităţile ei de gazdă şi avu grijă să menţioneze că era atentă la detalii, atât de organizată, încât nici mama ei nu avusese motive de teamă când se ocupase ea de diverse evenimente şi nici nu se îngrijorase că ceva avea să meargă rău.

Cum putea să-i explice că detaliile erau exact lucrul pentru care el se preocupa cel mai tare? Ea îi interpretă tăcerea ca pe un refuz.

— Te rog, zise ea. Aş vrea tare mult să am o prietenă sau două.

Ea îl imploră din priviri. Bineînţeles că ar trebui să aibă câteva prietene. Nu avea să permită ca depravarea lui să o împiedice. Poate asta era cheia – dacă avea prieteni şi locuri în care să meargă, nu avea să mai stea prin preajma lui. Dumnezeu să-l ajute dacă prietenele ei se dovedeau la fel de ademenitoare ca ea. Încercă să alunge imaginile cu femei apărând în casa lui, cu parfumurile lor, cu părul de mătase şi pielea fină. Femei care aveau să-l aţâţe. Strânse pumnul în poală şi se lovi în genunchi.

— Atunci, o să le ai.

Chipul i se lumină instant, ceea ce trezi noi valuri de plăcere în interiorul lui.

— Fă-ţi prieteni, invită-i la cină, dar nu te aştepta să particip şi eu, zise el, cu ochii în farfurie.

— Dar acesta era scopul, spuse ea. Am crezut că, dacă am avea prieteni în comun, am putea… am putea deveni şi noi prieteni.

Ea nu avea să înţeleagă niciodată că mintea lui nu-i aparţinea. Din cauza acelor imagini carnale care-l bântuiau trebuia să se ţină la distanţă de ea sau risca să distrugă şi aşa fragila lor uniune. Prieteni? Ei rutina i se părea stranie, dar era complet necesară pentru el. Lăsă lingura pe masă.

— Grace…

Fu întrerupt de un ciocănit la uşă.

Era Miller din nou, iar de această dată avea o tavă de argint. Făcu o plecăciune.

— A venit o scrisoare pentru Excelenţa Sa, zise el.

Grace se ridică şi luă încântată scrisoarea.

— Honor! exclamă ea cu răsuflarea întretăiată şi îl privi pe Jeffrey.

— Îmi cer scuze. Mă ierţi, nu-i aşa?

Dar el nu apucă să răspundă, că Grace se ridică şi ieşi grăbită, lăsând în urmă parfumul ei pentru a-l chinui pe Jeffrey. După ce plecă, el privi în jos, către masa goală, către bolul de tocăniţă, acum gol. Aparent, îi plăcea tocăniţa mai mult decât îşi dăduse seama. Cox intră din nou şi începu să strângă vasele.

— Cox… Ewan ar trebui să-şi găsească alt post în casa asta, zise Jeffrey.

Cox se opri din ceea ce făcea.

— Milord? A făcut ceva să vă supere?

— Nu, dar aş prefera pe cineva mai în vârstă pentru sala de mese. Billings… e în regulă.

— Billings, repetă Cox, nevenindu-i să creadă. Să mă iertaţi, milord, dar bătrânul Billings abia dacă poate ridica o tavă.

Jeffrey se simţea plin de remuşcări, dar nu-şi putea permite ca un servitor tânăr şi frumos să fie în preajma soţiei lui. Nu pentru că se îndoia de loialitatea lui sau, chiar şi în această etapă timpurie a căsniciei lor, de a ei, ci pur şi simplu pentru că nu avea încredere în el însuşi.

— Se va descurca, zise el. Şi dă-i lui… Ewan o liră sau două în plus în acest an.

Cox se uită la vasele pe care le ţinea.

— Prea bine, milord, zise el şi ieşi, lăsându-l pe Jeffrey singur.

Până nu demult, aşa erau toate serile lui. Lua cina singur. Gândea singur. Îşi lăsa fantaziile să zboare. Privi împrejur la sala de mese şi îşi aduse aminte de o altă cină, care avusese loc aici cu mulţi ani în urmă.

Era doar un băieţel, de vreo zece ani. Nu-şi mai putea aminti dacă familia lui se adunase pentru micul dejun sau pentru prânz, dar era soare afară, şi îşi aminti că simţise că acele raze nu erau deloc potrivite pentru ziua care îi

aştepta. Sylvia şi John erau la masă, la fel şi părinţii lui. Mama lui primise o scrisoare, nu precum cea primită de Grace. Jeffrey nu ştiuse cine o trimisese. Nu că ar fi contat – scrisoarea îl înnebunise de furie pe tatăl său. Bătuse atât de tare cu pumnul în masă, că paharele se răsturnaseră şi farfuriile săriseră în sus. Începuse să zbiere că mama lui Jeffrey îl dezonorase şi luase scrisoarea înainte ca ea să o poată citi. Mama lui se ridicase de la masă şi fugise, iar tatăl lui, cu faţa roşie de furie, urlase la ei să rămână la masă până când avea el să se întoarcă să le zică să se ridice. Plecase după soţia lui, iar ei trei auziseră injuriile lui şi urletele mamei lor. Uşile fuseseră trântite şi mobila răsturnată. Toată lumea auzise lupta dintre părinţii lor, toţi cei care trăiau la reşedinţă auziseră de victoria dezgustătoare a tatălui lor asupra mamei. Copiii, îşi aminti Jeffrey, fuseseră mult prea înspăimântaţi să se ridice, temându-se de ce avea să li se întâmple. Chiar şi servitorii se lipiseră de pereţi, prea înspăimântaţi de groaznicul eveniment. Jeffrey îşi amintea că se simţise responsabil de tot. Asta nu avea niciun sens pentru el acum, dar îşi putea aminti sentimentul de neputinţă şi gândul că ar trebui să facă ceva. Dar nu făcuse nimic, rămăsese pe scaun în timp ce tatăl lui o bătuse pe mama lui, lovind-o cu pumnii, iar el bătuse cu pumnii în genunchi ca să nu plângă de faţă cu fraţii lui. Sylvia plângea, iar John era atât de tânăr, că tot ce voia era să se ridice ca să se joace. Jeffrey îi interzisese asta şi continuase să se lovească. De opt ori. Pauză. De opt ori. „De ce opt?” se întreba acum, douăzeci de ani mai târziu. Nu-şi mai aducea aminte cât timp trecuse până se întorsese tatăl lui, cu hainele rupte şi cu buza umflată şi sângerândă. Intrase valvârtej în sala de mese şi îi privise pe toţi în ochi.

— Niciodată, zisese el cu vocea plină de furie. Niciodată să nu mă dezonoraţi, căci consecinţele vor fi drastice. Întrebaţi-o pe târfa de mamă pe care o aveţi, le zisese el şi le poruncise să iasă din cameră, reluându-şi masa de parcă bătaia dată soţiei tocmai îi trezise apetitul.

Jeffrey înghiţi în sec, încercând să facă să dispară

amintirea – una dintre multele de acest fel.

Nu era de mirare că prefera să ia cina singur.

Din păcate, acest lucru era imposibil acum.

Capitolul 13

Ce nebunie ai făcut? Oh, Grace, draga mea Grace, cum de ai putut să faci un lucru atât de nebunesc şi de prostuţ? Cum de ai făcut o greşeală atât de teribilă? Din clipa în care am primit scrisoarea ta, am vrut să vin direct la tine, dar Easton spune că nu avem fonduri pentru asta, şi mai e şi problema cu mama. Nu poate călători acum – mă tem că o să o pierdem, şi, chiar dacă reuşim să o ţinem aproape, are tendinţa nefericită de a începe conversaţii care nu au sens. Augustine îmi spune că el şi Monica s-au hotărât să se căsătorească în privat până la sfârşitul verii şi că trebuie să ne gândim unde să o cazăm pe mama. Ce să fac? Trebuie să rămân în Londra pentru ea şi surorile noastre până când totul se rezolvă.

Nu pot veni la tine acum. Oh, draga mea, nu ştiu cum o să suporţi toate astea! Situaţia ta este îngrozitoare. Singurul meu sfat este să fii o soţie cât se poate de doritoare. Trebuie să încerci cu adevărat, şi, dincolo de toate, să păstrezi aparenţele, să impui ideea unei căsnicii bune, dacă nu fericite. Easton spune că un bărbat poate fi îngăduitor cu dorinţele soţiei dacă este ocupat în patul conjugal.

Mă înroşesc numai când scriu asta, dar nu ştiu cum altfel să te sfătuiesc. O să vin la tine de îndată ce pot. Fii puternică, draga mea, fii îndrăzneaţă! Adu-ţi aminte ce ne spunea mama mereu: o femeie îşi face singură locul în această lume, şi acum tu trebuie să ţi-l faci pe al tău. Toată dragostea şi compasiunea noastră, şi te rog să ai răbdare până când o să pot veni la tine!

Cu drag, doamna George P. Easton

Ocupat în patul conjugal? Grace îşi dădu ochii peste cap – sfatul lui Honor nu era mereu de ajutor. Cum credea Honor că Grace putea să facă asta cu un bărbat care-şi satisfăcea poftele cu ea şi apoi pleca? Un bărbat care era la fel de rece precum gerul de iarnă?

Patul conjugal, cum îi spusese Honor, părea să fie singurul lucru pe care şi-l dorea el de la ea. Era clar că nu voia să o cunoască altfel. Dacă ar fi avut habar sora ei cât de mult îşi dorea Grace să ştie mai multe despre patul conjugal, să experimenteze mai multe, să fie purtată departe de acele valuri de plăcere. Dar ceva lipsea din acel act cu care Grace se familiarizase deja, şi ea nu ştia ce. Ştia doar că, dacă el continua să fie distant cu ea, nu-şi dorea să experimenteze multe cu el – indiferent de cât de plăcute erau acele momente. Şi asta pentru că, până şi în momentele în care savura acele senzaţii, se simţea de parcă era un instrument pentru el.

Un ciocănit la uşă o făcu să tresară. Înainte să se poată ridica, soţul ei intră. Avea acea privire plină de poftă care îi făcea inima să tresară şi sângele să fiarbă. Se simţea ca şi cum hainele cădeau de pe ea la fiecare privire a lui. Închise uşa, apoi trase de gulerul cămăşii.

— Nu te-ai pregătit pentru pat.

— Nu.

Privi prin camera ei, de parcă aştepta ca Năpastă să sară din dulapul lui Grace ca să-l surprindă.

— Cum ţi se pare noua menajeră, milord? întrebă Grace, mişcându-se către capătul patului, punând o oarecare distanţă între ei.

— Ce? întrebă el, uitându-se la ea din nou.

— Menajera ta.

Părea uimit de întrebare. Ochii lui îi analizau corpul, zăbovind asupra sânilor şi a abdomenului. Observă că ţinea unul dintre pumni strâns. Întotdeauna strâns. Întotdeauna lovind uşor. Se întinse după ea, prinzând-o de mână şi trăgând-o către el.

— Hattie se descurcă bine, în caz că te întrebi, zise

ea.

— Nu, nu mă întreb.

— De ce mi-ai dat-o?

— De ce? repetă el de parcă răspunsul nu era evident. Pentru că ai vrut-o.

Grace deschise gura să vorbească, dar el scutură din cap.

— Orice conversaţie pe acest subiect este total inutilă.

— Inu…, începu ea, dar o opri sărutul lui.

Grace voia să reziste, dar degetele lui se întinseseră deja pe bărbia ei, iar buzele îi erau atât de moi. Îşi strecură o mână pe şoldul ei, şi Grace se simţi mai moale… Până când auzi cuvântul „inutil” în mintea ei. Deodată, puse o mână pe pieptul lui şi îl împinse. Asta era ceea ce i se părea nepotrivit – pentru el, era doar un trup. Orice altceva era inutil.

— Nu, zise ea ferm.

Merryton ridică din sprâncene.

— Nu?

— Vreau să vorbesc…

El suspină nerăbdător.

— Nu e o cerere nerezonabilă, zise ea, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Vorbeşte atunci, zise el şi flutură nerăbdător din mână, de parcă ea urma să-şi prezinte o listă de cereri.

Nu avea de gând să fie pusă la respect aşa.

— Nu ai vrea să jucăm un joc?

Ideea îi venise pe loc, dar nu părea să existe vreo altă opţiune pentru a-l determina să ia loc şi să discute cu ea.

— Nu.

— Cărţi, insistă ea. Nu ştii cum…

— Ba ştiu, Grace. Nu înţeleg scopul.

— Dacă ştii, zise ea imitându-i tonul, atunci am o provocare pentru tine. O accepţi?

— Cum să o accept dacă nici măcar nu ştiu despre ce e vorba?

— Şi aici e toată distracţia, zise ea încercând să

zâmbească. Accepţi?

El suspină, gândindu-se ce să facă. Dacă era câtuşi de puţin ca ceilalţi bărbaţi pe care Grace îi cunoscuse, nu avea să refuze. Pentru prima dată, instinctele ei avuseseră dreptate.

— Prea bine, zise el tăios.

Ea radia, încântată că tocmai câştigase această luptă micuţă.

— Să jucăm douăzeci şi unu? întrebă ea. Primul jucător care ajunge la douăzeci şi unu câştigă mâna.

— Ştiu regulile, zise el. Ai şi bani sau te aştepţi ca eu să te împrumut şi să-ţi plătesc şi datoriile?

— Îmi plătesc singură datoriile, zise ea înţepată. Nu sunt atât de pricepută la cărţi cum e Honor. Se gândi dintr-odată că nu era prea bine să o menţioneze pe Honor – cu preocupările ei – în această etapă a căsniciei lor. Râse. Honor a fost întotdeauna unică în societate. Asta nu are importanţă, zise ea pocnind din degete. Mă gândeam să jucăm pe ceva mult mai interesant.

— Ce anume?

— Nu trebuie să fii suspicios, zise ea. Pentru fiecare mână câştigată de mine, tu-mi răspunzi la o întrebare. Şi îmi spui adevărul, se grăbi ea să adauge.

— Ce fel de întrebări? o chestionă el suspicios.

— Întrebări despre tine.

— Asta din nou? Şi pentru fiecare mână pe care o câştig eu?

— O să răspund la ce vrei tu, zise ea.

Expresia lui o făcu să amuţească. Nu se gândise într-atât încât să aibă un plan de rezervă dacă el refuza. Dar ştia că, dacă nu intervenea, el avea să refuze. Aşa că se agăţă de lucrul pe care ştia că el îl dorea.

— Pentru fiecare mână pe care o câştigi… poţi să arăţi către un articol vestimentar pe care eu să mi-l dau jos.

Sugestia ei avu efectul dorit: el ridică dintr-o sprânceană.

— Asta face, într-adevăr, lucrurile mai interesante, zise el pe un ton profund şi lin, iar Grace îşi imagină

numărul nesfârşit de femei pe care le ademenise şi care-l auziseră vorbind aşa.

— Eşti pregătit de provocare? întrebă ea, făcând un pas în spate. O să răspunzi cu adevărat?

— Crezi că o să răspund altfel? Nu am fost cinstit cu tine până acum?

— Nu ştiu, zise Grace ridicând din umeri. Vrei să rămâi un străin pentru mine.

— Da, păi…

Privirea lui era străpungătoare.

— Asta o să fie distractiv. Nu eşti şi contra distracţiei, nu?

El părea un pic încordat de propunerea ei. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu ceruse să vadă registrele casei, nu ceruse bani, nu ceruse altceva decât să afle mai multe despre el. Se întinse impulsiv şi îi atinse braţul; el tresări.

Grace nu se simţi jignită, ci doar îi fu milă de el.

— E doar un joc, milord. Promit că nu o să sap prea adânc.

El strânse din dinţi şi se lovi cu degetul în picior.

— Prea bine, zise el în cele din urmă.

Capitolul 14

Era încă o mică victorie pe care Grace era un pic surprinsă că o câştigase. Se mişcă înainte ca Merryton să-şi schimbe opinia şi trecu dincolo de el, la masa ei de scris. O împinse, trăgând-o de la fereastră spre şemineu.

— Ce faci? Lasă-mă pe mine, zise el brusc şi sări să o ajute, ridicând masa şi învârtind-o.

Grace alergă înaintea lui şi împinse fotoliul din faţa şemineului. Merryton aşează masa în acel loc.

— Gata! zise Grace şi se grăbi să aducă un scaun. I-l oferi lui Merryton şi apoi luă banca pe care o folosea dimineaţa pentru ritualul de frumuseţe şi o aşează în partea

opusă a mesei.

Merryton o privi, apoi se uită la masă şi, cu un oftat, făcu un semn cu mâna, indicându-i că se putea aşeza. Grace luă loc pe bancă, lăsându-i lui scaunul. El merse în celălalt capăt al mesei şi se aşeză. Capetele eşarfei îi atârnau pe piept şi avea părul dat după urechi. Avea barbă de o zi şi, ca de obicei, acei ochi verzi pătrunzători. Sprijini o mână pe genunchi şi una pe masă.

— Aşa… Ai cărţi de joc?

— Da!

Din păcate, erau pe partea lui de masă. Grace se ridică şi se aplecă peste masă, conştientă că privirea lui era pe corsajul ei şi mai ales pe decolteu. În timp ce se aplecă, ajungând mai aproape de el, bărbatul nu se mişcă, aşa că, în momentul în care ea se întinse să deschidă sertarul, el era la doar câţiva centimetri de sânii ei. Grace putea să-i simtă respiraţia pe pielea, îşi putea simţi sângele fierbând sub apăsarea privirii lui. Se aplecă rapid şi trase de sertar, luă cărţile şi se aşeză înapoi pe bancă.

— Nu încă, zise ea mieros. Vrei să faci cărţile?

— Te las pe tine.

Cu spatele rigid, Grace amestecă bine cărţile şi le împărţi. Jucară prima rundă în linişte, Grace câştigând uşor. Merryton ridică privirea când ea întoarse cartea câştigătoare.

— Am câştigat. Prima întrebare…

— Prima?

— *Prima,* zise ea ferm. Doar nu crezi că o să mă satur cu una, nu?

El zâmbi auzind-o.

— Dimpotrivă. Haide, întreabă.

— Vreau să ştiu dacă mai eşti supărat pe mine pentru circumstanţele căsătoriei noastre.

— Nu, zise el, ezitând.

Grace pocni din limbă.

— Ai promis că o să zici adevărul.

— Te îndoieşti de mine? întrebă el.

— Oh, Doamne, zise ea zeflemitor. Crezi că sunt

naivă.

Buzele lui zvâcniră, şi, pentru o clipă, Grace crezu că avea să zâmbească.

— Nu cred că eşti naivă. Nici pe departe, spuse el, ridicând dintr-o sprânceană, ca şi cum ar fi vrut să o provoace să-l contrazică.

— Atunci, mai bine ai recunoaşte. Ţi-am distrus viaţa, iar furia ta este evidentă.

Dintr-odată, el se aplecă spre ea ca să o privească direct în ochi.

— Orice furie pe care tu o vezi nu e faţă de tine, ci faţă de mine.

Grace clipi.

— Nu a fost vina ta. De ce să fii furios pe tine?

— Asta e a doua întrebare.

— Dar e legată de prima, deci e doar una, numără ea. De ce să fii supărat pe tine? A fost doar vina mea.

Avea privirea atât de sigură, atât de necruţătoare, încât o neliniştea un pic.

— Simplu. Pentru că, în general, nu-mi permit să-mi pierd controlul.

— Da, păi, asta e clar. Dar eu te-am sărutat în întuneric. Cu înflăcărare, aş adăuga, zise ea, roşind. Totul de după a fost vina mea.

El se încruntă uşor şi îi făcu semn către cărţi. Ea i le oferi.

— Nu chiar totul, admise el uşor. Au fost doi oameni în acea cameră.

Grace privi în jos în timp ce el amesteca şi împărţea cărţile, încercând să înţeleagă ce simţea şi ea cu adevărat despre acea noaptea. Simţea vină. Vinovăţia era chiar mai accentuată, pentru că acum înţelegea că şi el se învinovăţea. Următorul joc trecu repede; Merryton câştigă fără probleme. Puse cărţile pe masă şi se sprijini de spătar, cu pumnul apăsând pe marginea mesei.

— Părul tău, zise el încet. Desprinde-l.

Acea comandă veni ferm, cu autoritate, şi în acelaşi timp atât de ademenitor, încât Grace fu cuprinsă de fiori.

Ridică încet braţele şi trase de o agrafă; o şuviţă generoasă de păr căzu peste umerii ei. Îi făcu semn să continue. Scoase încă două agrafe, eliberându-şi tot părul, până când toate şuviţele erau pe spate. Merryton înghiţi în sec şi strânse mai tare pumnul. Împinse în linişte pachetul de cărţi peste masă. Grace era atât de încinsă de reacţia lui, înflăcărată, încât pierdu şi următoarea mână.

— Ciorapii, zise el răguşit.

Grace simţea cum o cuprind valuri de căldură şi cum i se înroşeşte faţa în timp ce se aplecă, vârându-şi mâna sub rochie.

— Nu, zise el şi cu piciorul împinse masa la o parte. Făcu semn către rochia ei. Ridică tivul ca să te văd.

Grace ezită să fie atât de îndrăzneaţă. Dar, în acelaşi timp, puterea pe care trupului ei părea să o aibă asupra lui o făcea să se simtă excitată. Menţinu privirea către soţul ei şi ridică încet tivul până la genunchi. Scoase un pantof, celălalt, apoi ciorapul. Putea să vadă cum ochii lui se umpleau de dorinţă şi auzea cum respiraţia lui îi trăda nevoia. Ridică şi celălalt picior şi trase ciorapul. Îl aruncă înspre el. El îl prinse îndemânatic cu o mână şi îl adulmecă. Sângele clocotea şi în Grace.

— Fă cărţile, e rândul tău, îi ceru ea.

Dar Merryton se aplecă şi îi prinse mâna cu a lui, şi ea se simţi străfulgerată.

— Mi-am pierdut interesul pentru cărţi. Întreabă ce vrei, dar fă-o repede. Îmi pierd răbdarea.

O urmărea ca o pisică. Grace îl crezu pe cuvânt, încercând să-l mai tempereze făcând conversaţie politicoasă.

— O iubeşti pe Mary Gastineau?

El se holbă, surprins, şi, miracolul miracolelor, îi zâmbi. Efectul era uimitor; bărbatul din faţa ei era magnific de frumos când zâmbea – i se transforma faţa, avea linii superbe în colţurile ochilor şi gropiţe în obraji. Nu părea distant, părea cald… abordabil. Uman. Grace îşi simţi inima tresăltând; îşi simţea respiraţia întretăiată.

— Mă întreb unde ai auzit de ea, zise el curios,

înclinând capul.

— Mi-am făcut câteva cunoştinţe.

— Foarte benefic pentru tine. Mă surprinzi.

— O iubeşti? întrebă ea, şi o parte din ea spera cu disperare ca el să zică nu.

— Era o pereche bună, cea mai bună pe care mi-aş fi putut-o dori. O apreciam, dar nu pot spune că o iubeam.

Acel răspuns care ar fi trebuit să o mulţumească avu efectul opus. Grace rămase perplexă. Nu înţelegea că voia să spună cu „Era o pereche bună, cea mai bună pe care mi-aş fi putut-o dori”. Un conte cu averea lui ar fi putut avea pe oricine.

— Ştie că te-ai căsătorit?

Privirea lui se fixă asupra gurii ei.

— Da.

Grace simţi cum vinovăţia o cuprinde din nou.

— Te rog să mă ierţi. Cred că ţi-a fost greu.

— Mi-a fost, admise el. M-am întâlnit cu ea în dimineaţa zilei în care ne-am căsătorit şi i-am explicat situaţia. O făcusem să aibă anumite aşteptări.

Acum, Grace se simţea cu totul devorată de vină. Oare Mary Gastineau fusese ataşată de Merryton? Oare ea distrusese şi fericirea acelei femei?

Grace nu luase în calcul posibilitatea ca ea să fi distrus mai multe vieţi, iar acum ideea aceasta o chinuia. Cât de reprobabil din partea ei să se joace cu vieţile altora.

— Ce mai vrei să ştii? întrebă el şi îi întoarse mâna, ducând-o la gură şi sărutând-o în podul palmei, desenând o linie cu vârful limbii.

— Ai o amantă?

— Asta e personal.

— Dar cinstit să întreb.

El zâmbi din nou.

— Ţi-am jurat loialitate, nu? Sunt un om de cuvânt.

Ce însemna asta? Nu ştia dacă să aibă încredere în ceea ce-i spunea acum, dar voia să se încreadă în el. Voia să creadă că exista o mică speranţă ca ei să-şi găsească drumul către un viitor fericit. Voia ca el să-i fie fidel. Ştia că

bărbaţii obişnuiau să-şi ia amante, doar că ea voia să *fie* amanta. Voia să fie singura.

— Gata cu întrebările…

— Aşteaptă, zise ea şi trase mâna dintr-a lui pentru a-şi scoate colierul, aşezându-l pe masa dintre ei.

— Încă sunt îmbrăcată. O întrebare pentru un articol vestimentar.

— Eşti hotărâtă, zise el amuzat.

Ca răspuns, ea îşi scoase brăţara şi cerceii şi îi adăugă peste colier. Merryton chicoti încet şi se aşeză pe scaunul lui, în mod evident bucurându-se de spectacolul pe care-l creau.

— Rochia, atunci.

Grace puse mâinile pe masă şi se ridică. Se simţea studiată în timp ce se întinse pentru a descheia rochia.

— Vino aici, zise el, făcându-i semn. Observând privirea sceptică a lui Grace, adăugă: Nu o să ajungi la toţi nasturii.

Asta era adevărat. Ea merse către partea lui, dincolo de masă; el stătea cu picioarele depărtate, iar Grace trebui să se întoarcă pentru a sta cu spatele la el. Merryton desfăcu rapid nasturii şi împinse încet rochia de pe umerii ei, degetele lui urmărind materialul. În timp ce rochia căzu, puse mâna peste abdomenul ei şi o trase în poala lui. Îi împinse părul într-o parte şi îi sărută gâtul. Ea simţi noi fiori pe şira spinării şi închise ochii, dorindu-şi mai mult, dar îşi reaminti scopul ei şi îi trase mâna de pe abdomen. Se ridică şi se îndepărtă de atingerea lui.

— De ce nu sunt tablouri, portrete pe pereţi în casa asta? Niciun ornament?

El strânse palmele, iar Grace avu sentimentul că o făcuse pentru a se abţine să bată până la opt. Nu avea niciun motiv să suspecteze asta, dar dacă era să-şi parieze toată averea pe asta, ar fi făcut-o într-o clipită.

— Prefer o anumită simetrie, zise el, vocea lui parcă pierzându-şi vioiciunea. Dar, cum nu sunt două rame la fel, e imposibil de realizat. Prefer pereţii goi în locul portretelor şi al tablourilor dezordonate.

Tablouri dezordonate! Se aşteptase să-i spună că îi oferise tablourile surorii lui, că le vânduse ca să plătească nu ştiu ce datorie. Dar că ramele nu erau perfecte? Părea prea ilogic. Era o căutare a perfectului atât de perversă, că era complet imperfectă. În mod ciudat, Grace nu se putu abţine să nu se gândească la mama ei. Cum ar putea ea vreodată să supravieţuiască într-o asemenea casă? Tot universul ei era dezordonat şi imperfect, fără speranţa de a fi vreodată ordonat. Se simţi tristă, dar în acel moment nu era sigură de cine îi părea mai rău. De mama ei? Sau de soţul ei?

— Corsetul.

Se uita la sânii ei acum. Grace nu se mişcă imediat, încă uimită de răspunsul lui anterior. Lui nu-i plăcu ezitarea ei, căci sări în picioare. Puse mâinile în jurul ei, trase de şireturile care îi legau corsetul, apoi îl împinse jos de pe umerii ei. Corsetul căzu. Grace era în faţa lui acum, doar într-o cămăşuţă. Putea să-i vadă flăcările din ochi, putea să vadă cum trupul lui răspundea la trupul ei, precum şi puterea pe care o simţea.

— Te temi că o să te rănesc?

Iar pomenea despre teama de a o răni, care părea la fel de ilogică pentru Grace. Dacă se temea de asta, ar face bine să nu-i facă rău. Nu aşa se comportă toată lumea? Îşi controlează comportamentul ca să nu-i jignească sau rănească pe alţii?

— Nu mă tem că o să mă răneşti, Jeffrey, zise ea şi îl văzu fluturându-şi genele la auzul numelui său. Mă tem că o să mă abandonezi.

Nu era sigură că o auzise, întrucât ochii i se întunecară şi se întinse după ea. Grace făcu câţiva paşi în spate.

— Mai am o întrebare…

— Nu, gata, zise el ferm, întinzându-se iar.

— Mai răspunde la una, şi scot şi cămăşuţă.

El făcu o pauză. Se întinse după o şuviţă din părul ei, răsucind-o între degete, în timp ce se gândea.

— Doar una, zise el. Apoi, jocul e gata.

Nu era un joc pentru Grace.

— De ce faci atât de multe lucruri numărând până la opt?

Părea ca şi cum l-ar fi lovit cu ceva în piept sau de parcă i-ar fi dat un pumn în burtă. Grace conştientiză că tocmai atinsese un punct sensibil, ceva important pentru el, deşi nu înţelegea pe deplin.

— Te-am văzut, zise ea, simţind dintr-odată nevoia de a explica şi imitându-i gestul de abate cu degetul arătător şi cel mare. De opt ori. Pauză. De opt ori. Pauză.

— Ce e cu asta? izbucni el. E un tic.

Un tic nu ar fi stârnit un asemenea răspuns furios – dacă era doar un tic, l-ar fi privit altfel, râzând de el, luându-l în derâdere. Grace văzu ceva în ochii lui, ceva ce nu mai văzuse până atunci – frică. Frică! Dar cum era posibil să-i fie frică de asta? Ce avea de-a face numărul opt cu asta? Nu, nu era frică, înţelese ea în timp ce el îşi trecu mâna prin păr, ochii lui cercetându-i vigilent chipul. Era ruşine. Îi era teribil de ruşine. Ceva despre asta o stânjenea teribil pe Grace. Merryton era un om nobil, un om mândru, din toate punctele de vedere; el cerea perfecţiune.

Şi totuşi, era ceva teribil de imperfect la propria lui persoană. Avea multă durere în el, dar o durere diferită comparativ cu ce văzuse la alţi oameni. Părea distrus, şocat şi se uita la ea perplex. În acel moment, semăna teribil de mult cu mama ei, avea aceeaşi privire ca ea – înainte ca aceasta să înnebunească de tot. Ca şi cum era şocată că mintea o trădase. Oare asta simţea şi Merryton? Ce era în neregulă cu el, ce ascundea?

El o urmări vigilent, de parcă s-ar fi aşteptat la o reacţie urâtă din partea ei. În fapt, Grace se luptă cu dorinţa de a se feri din calea lui. Avea destulă nebunie în viaţa ei, iar ideea de a fi căsătorită cu un nebun o înspăimânta. Şi totuşi, în ciuda raţiunii, nu-şi putea imagina cum un număr putea să-i guverneze viaţa. Cu siguranţă, mergea prea departe cu supoziţiile. Observă că, în ciuda atitudinii ei relaxate, el devenea mai neliniştit, simţindu-se tot mai rău. Îşi dădu seama că cel mai rău lucru în acest

moment era să-i arate vreo emoţie negativă. Avea nevoie de compasiune acum. Grace simţi că alunecă pe o cărare foarte îngustă, nesigură de ceea ce făcea, mişcându-se doar mânată de instinct. Luă o decizie în acel moment; trase de legăturile cămăşuţei ei şi rămase în faţa lui complet dezbrăcată. Merryton trase cu putere aer în piept. Privirea lui se mută în sus şi în jos pe trupul ei, iar el lovea cu degetele, într-un mod ciudat, în acel ritm obişnuit. Când ridică privirea către a ei, deschise gura să vorbească.

— Eşti frumoasă, Grace. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti atât de frumoasă, zise el răguşit, abia reuşind să scoată cuvintele.

Complimentul spus atât de sincer o impresionă. Cât de mult o zăpăcea acest bărbat! Era o nevoie clară în el – nu pentru ea sau pentru trupul ei, ci, în mod ciudat, gândi ea, nevoia de înţeles, nu judecat. Asta era o nevoie născută din durere, iar Grace nu suporta să o vadă în ochii lui. Se mişcă fără să gândească şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui. El încremeni, dar ea îl trase şi îl sărută. Intenţionase să fie un sărut liniştitor. Îi mângâie încet maxilarul, simţindu-i perii bărbii de o zi. Îi simţi trupul relaxându-se puţin.

El o cuprinse cu braţele, trăgând-o la pieptul lui. Ea îi simţi mădularul întărindu-se, iar dorinţa îi cuprinse gândurile. Trase de eşarfă. El îşi lipi fruntea de fruntea ei, cu ochii închişi, respirând întretăiat. Grace îi desfăcu vesta. Îi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi vârî mâna sub material. Abdomenul lui musculos zvâcni sub atingerea degetelor ei, de parcă nu suporta să fie atins. Ea trecu cu degetele peste pieptul lui, peste sfârcuri şi îi sărută pieptul prin deschizătura cămăşii. Merryton o împinse în spate până când ajunsese în dreptul patului. O întoarse şi se aşeză pe pat, trăgând-o în poala lui, ghidând-o să-l călărească. El îşi afundă ambele mâini prin părul ei în timp ce o săruta. Avea gura chinuitor de umedă şi de caldă. Inima îi bătea tare, iar Grace simţi că se umezeşte între picioare. Îl voia mai mult decât orice. Răspunsul lui era puternic, ca de fiecare dată, dar în această seară se simţea diferit. În atingerea lui, în modul în care se uita la el, Grace simţi că era mai mult

decât plăcere fizică. Asta trezi fiecare fibră din trupul ei şi fiecare nerv. Trupul ei răspundea unui soi de imbold animalic, şi se împinse în el, de îndată ce el scoase cămaşa, aruncându-se în îmbrăţişarea lui de parcă acolo îi era locul. Limba lui se împreună cu a ei, iar mâinile lui îi dezmierdau şoldurile, pieptul, sânii. Grace putea să uite de tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni. Îl vedea, îl simţea doar pe Merryton. Era extaziată de dorinţa lui, iar nevoia lui începu să se ciocnească de a ei, la fel de solicitantă.

El îi devoră gura, în timp ce mâinile i se mişcau pe trupul ei, de pe o formă pe alta, apoi ajunse între picioarele ei. Se ridică, încă ţinând-o în poală cu o mână, iar cu cealaltă îşi scoase pantalonii. Când se aşeză, îşi eliberă mădularul excitat în direcţia vaginului ei umed. Plăcerea o cuprinse, iar Grace lăsă capul pe spate, părul ei formând un fel de cortină între ei. Merryton îi împinse părul, căutându-i sânul cu gura. Fiori încinşi o străfulgerară când Merryton apăsă cu vârful mădularului în vaginul ei, făcând-o să îşi dorească înnebunită trupul lui. El îi împinse tot părul, o ridică de şolduri şi o ghidă către mădularul lui încins, penetrând-o ca un nebun. Grace icni şi se prinse cu mâinile de umerii lui, mişcându-se delicat, nesigur. El o sărută cu o tandreţe necaracteristică, în timp ce o ajută să îşi potrivească ritmul cu al lui.

Când Grace preluă conducerea, mâinile lui se îndreptară către sânii ei, strângându-i, în vreme ce o privea ţintă în ochi. Ea începu să se mişte mai repede, căutând eliberarea; Merryton întinse mâna între ei şi începu să o mângâie. Atingerea lui era electrizantă – ea se prinse de gâtul lui, urmărindu-i expresia în timp ce se mişcau ca unul, până când nu mai putu. Închise ochii, simţind plăcerea crescând în ea, în tot trupul, dorindu-şi să iasă la suprafaţă, până când extazul o cuprinse pe deplin. El o întinse pe spate şi o penetră repede, adânc, căutându-şi propria eliberare. Îi atinse buzele şi o penetră iar, mai repede, mai adânc, până când ea simţi cum trupul îi tremură, îl auzi gemând şi suspinând şi simţi sămânţa lui împrăştiindu-se în ea. Grace îl cuprinse cu braţele. Îl sărută pe creştet şi îi

zâmbi larg. El înălţă capul, o sărută pe obraz cu tandreţe, apoi o cuprinse în braţe şi o întoarse pe o parte. Grace nu se simţise până acum atât de mulţumită. Inima încă îi bătea nebuneşte în piept. Pielea îi era umedă, braţele lui puternice încă o ţineau. Se simţea mai uşoară, de parcă totul în jurul ei plutea, iar ei erau protejaţi ca într-un cocon. Trecură câteva momente înainte ca Merryton să-şi pună palma pe obrazul ei şi să o sărute delicat. Apoi, se rostogoli pe spate, încă încercând să-şi recapete suflul. Se ridică.

— O să te las...

— Nu, zise Grace şi îl prinse de braţ. Te rog, stai!

— Ar trebui să te odihneşti.

— Jeffrey, stai, zise ea şi îi zâmbi, mângâindu-i braţul.

El îi atinse obrazul apoi, încet, şi se aşeză lângă ea. Grace zâmbi şi îi sărută umărul, punându-şi mâna peste abdomenul lui şi cuibărindu-se în braţele lui. Simţea că în această seară distruseseră o barieră. Pentru prima dată de când venise la reşedinţa Blackwood, avea speranţă. În acel moment, credea că ar putea să se ataşeze de Merryton.

Dar, când se trezi peste vreo oră, singură în pat, acea căldură pe care o simţise se transformă iar în răceală. Se ridică, uitându-se în jur. Merryton şi hainele lui nu mai erau. Grace căzu pe spate, cu braţele deschise larg, nervoasă şi poate un pic rănită. Trebuia să existe o cale să ajungă la Jeffrey Donovan, dar al naibii să fie dacă ştia care era aceea.

*

Jeffrey nu o rănise. Nu-i făcuse rău, motiv pentru care ea îi şi ceruse să rămână. Totul era întipărit în mintea lui, experienţa minunată pe care o avuseseră. Se pierduse, îşi permisese să fie liber, iar acum putea să stea liniştit că cea mai mare dintre temerile lui nu se îndeplinise. Dar nu putea sta liniştit. Nu putea dormi. Se gândi la jocul de cărţi pe care ea îl convinsese să-l joace şi la întrebările pe care i le pusese. Fusese capabil să răspundă la toate, asta până când întrebase de opt. Jeffrey închise ochii şi se lovi cu

pumnul în frunte într-o încercare eşuată de a elibera demonii. Nimic nu avea să-l scape de teribilele dorinţe care îi dominau mintea, de mai multe ori decât putea el număra până la opt. Dar, pe măsură ce gândurile depravate din mintea lui începură să plutească, calea de opt paşi până la camera lui nu mai era de ajuns. Jeffrey îşi croi drum pe scările întunecate şi în coridorul principal.

Coridorul este ultima scăpare, una rezervată pentru acele ocazii rare în care simţea lipsa de control asupra propriei vieţi. Nu mai fusese aici de luni bune, poate chiar de doi ani. Era doar pentru urgenţe, pentru că se temea să nu fie văzut de servitori.

Nu şi în această seară.

Coridorul principal avea fix opt metri, iar de la un capăt la altul treizeci şi doi de paşi, chiar patruzeci dacă mergea cu paşi mici. Alese treizeci şi doi. Treizeci şi doi la un capăt, treizeci şi doi înapoi. Repetă. Nu o rănise, gândi în timp ce număra paşii. Se temuse de ce era mai rău, dar ce era mai rău nu se întâmplase. Imaginile pe care le experimenta acum – cu trupului ei gol deasupra lui, cu mădularul lui străpungând-o – nu erau altceva decât imagini. La a treia rundă de numărat, Jeffrey admise că experienţa fusese agreabilă, mai ales partea cu dormitul împreună, cu capul ei pe umărul lui, cu trupul ei lângă al lui. Dar nu putuse să rămână cu ea, nu în patul ei, nu cu atâtea secrete şi ritualuri la care nu putea renunţa. Simţi remuşcări pentru modul în care plecase, în timp ce ea dormea, dar se gândi că s-ar simţi şi mai rău dacă ea ar şti adevărul despre el. Şi aşa ştia prea multe. El era intrigat de ea, excitat de ea. Era nervos pe ea, deranjat de ea. Întotdeauna fusese un bărbat care se mândrise cu faptul că avea un răspuns – sau cel puţin găsea unul – la orice întrebare sau situaţie.

Care se putea controla. Dar cu Grace nu exista ordine. Nu era control. Era o avalanşă dezordonată de emoţii, secrete şi haos. Pentru prima dată în mult timp, haosul din el creştea. Avea să-i facă rău. Dacă nu-i făcuse până acum, urma. Minutele treceau, dar Jeffrey nu reuşea să se

calmeze. Era uimit şi chiar un pic înspăimântat. Cum de ştiuse despre opt? Doctorul Lindford era singurul căruia Jeffrey îi povestise despre dorinţele lui nefireşti. Îi spusese, sperând că exista vreun remediu, vreo tinctură sau ceva care l-ar putea vindeca – sau cel puţin o explicaţie plauzibilă de ce lumea lui era împărţită în opt. Doctorul Lindford nu doar că fusese şocat, dar nu avusese nici cea mai mică ideea despre ce putea fi vorba. Jeffrey suspecta că şi Cox îi ghicise nebunia, dar era un servitor prea bun pentru a spune ceva. Bărbatul încorporase eficient şi fără zarvă fobiile lui Jeffrey în treburile zilnice ale casei.

Dar acum, această femeie, acest străin, de fapt, îi ghicise obsesia? Văzuse că se baza pe opt, că totul în viaţa lui era redus la asta? Dacă văzuse asta, ce altceva mai văzuse? Nu avea să permită lumii să ştie despre afecţiunea lui. Ar fi fost de râsul Angliei. Mai rău, chiar dacă ea văzuse obsesia lui faţă de opt şi cumva reuşea să treacă peste asta pentru binele căsniciei lor, nu avea să treacă niciodată peste perversiunile lui sexuale. Nu avea să fie de acord să fie legată sau bătută cu biciul. Nu avea să-i înţeleagă dorinţa lui de a avea mai mult de o femeie.

„Nu am rănit-o”.

Avea să încheie această căsnicie şi avea să fugă la Londra. Oare putea să o oprească? Oare voia? Nu era obligat moral să o lase să plece dacă asta îşi dorea, dat fiind că perversiunea acestei uniuni era a lui? Avea tot dreptul să fugă de el, să fie dezgustată de el. Merse pe acel coridor ore bune, dar apăsarea ruşinii nu-l părăsi. Trebuia să plece, să se ducă undeva unde să fie în siguranţă, unde să poată gândi.

Spre surprinderea lui Cox, Jeffrey părăsi reşedinţa a doua zi, la ora opt dimineaţa fix. Îl rugă pe Cox să-i spună soţiei lui că afacerile îl chemaseră la Bath. Nu precizase când avea să se întoarcă pentru că nu ştia. Jeffrey călări către Bath, la casa din oraş, surprinzându-l pe Tobias, majordomul şi îngrijitorul de acolo. Ascuns în acel loc, cu cei opt paşi de la birou până la sala de mese şi cu cele opt şiruri de tapet din salon, Jeffrey se simţi liniştit pentru prima

dată în mult timp. Era capabil să doarmă – aşa că se trezi abia înainte de prânz a doua zi.

Când se trezi, Jeffrey îl trimise pe servitor să întrebe dacă doctorul Linford putea să-l primească. Primi răspuns că doctorul era încântat să-l primească în casa lui.

— Milord, zise doctorul când Jeffrey ajunse, traversând salonul, cu mâna întinsă, făcând o plecăciune.

Doamna Linford, o frumuseţe cu părul brunet, era aşezată pe o canapea. O tânără menajeră făcea curăţenie prin birou şi se uită pe furiş la Jeffrey.

— Milord, fiţi bine-venit! zise doamna Linford.

Jeffrey încuviinţă. Fu uimit să constate că, pentru prima dată de când îşi putea aduce aminte, se putuse uita la frumoasa doamnă Linford şi la menajeră fără a avea imagini cu mâinile şi gurile lor asaltându-se. Se părea că mintea lui perversă se concentrase exclusiv pe soţia lui.

— Poate am putea vorbi în biroul meu? propuse doctorul Linford şi făcu semn către uşă.

Jeffrey făcu un semn cu capul către soţia medicului şi îl urmări pe acesta afară din cameră, pe un hol îngust, într-un birou mic. Refuză scaunul pe care Linford i-l oferi, preferând să stea în picioare, dat fiind că acum se întreba de ce venise, dacă fusese un gest înţelept sau nu.

— Cum vă pot fi de folos, milord? întrebă Linford.

Jeffrey duse o mână la spate şi bătu cu degetele de opt ori.

— Mă lupt… cu… gânduri ciudate, zise el.

— Ah, din nou cifra opt?

Cifra opt, de parcă era ceva provocat de consumul de exagerat de vin sau aşa ceva.

— Da.

Doctorul Linford îl privi atent.

— Are ceva de-a face cu căsătoria recentă?

Acum, trebuia să găsească un motiv pentru gândurile lui perverse? Pentru faptul că totul devenise mai rău de când se căsătorise cu acea străină? Bineînţeles că da!!

— Poate.

— Tocmai ce am făcut ceva cercetări privind situaţia

neobişnuită în care vă aflaţi. Nu a dumneavoastră în mod special, ci despre gânduri nenaturale în general. Recomandarea mea este să încercăm să curăţăm această otravă care în mod clar duce la aceste gânduri neobişnuite cu o procedură de subţiere a sângelui, urmată de o cură cu laudanum, pentru a asigura calmul.

Jeffrey tresări imediat la auzul ideii de subţiere a sângelui.

— Aici, zise Linford, arătând către gât. Pentru a echilibra dispoziţia şi a aduce gânduri bune.

— Nu, zise Jeffrey.

Îşi amintea că o asemenea procedură fusese efectuată pe tatăl lui când se afla pe patul de moarte. Groaznic.

— Milord, trebuie să subliniez necesitatea acestei proceduri dacă vrei să fii liber de…

— Bine, în regulă, zise Jeffrey nerăbdător.

Dacă de asta era nevoie, era dispus să încerce.

Stabiliră ca intervenţia să aibă loc a doua zi dimineaţa. Procedura abia dacă fu resimţită de Jeffrey. În afară de locul tăieturii, nu simţi altceva decât o stare de slăbiciune. Doctorul Linford îi lăsă lui Jeffrey două fiole de laudanum cu instrucţiuni stricte despre cum să le ia. Jeffrey mâncă – fără tragere de inimă –, apoi închise uşa biroului, trase un scaun ca să fie cu faţa la foc şi se lungi acolo. Luă doza recomandată de doctorul Linford şi se întinse, aşteptând ca medicamentul să-şi facă efectul şi să-i calmeze gândurile. O oră mai târziu, se uită la flăcările din şemineu – uriaşe, transformându-se în monştri – curbându-se în opturi în faţa ochilor lui, apoi dispărând în fum. Numără şaisprezece. În acea stare, se crezu eliberat, crezu că opturile dispăreau, unul câte unul. Se simţea încurajat, cumva extatic. Atât de mult, că mai luă nişte laudanum, dorindu-şi să grăbească procesul.

Dar apoi umbrele începură să iasă din şemineu şi să meargă pe pereţi, apropiindu-se de el, înconjurându-l. Încercă să le alunge cu mâna, dar nu se putea mişca.

Nu avea nicio şansă.

Capitolul 15

Grace află de plecarea bruscă a lui Jeffrey de la Hattie.

— A fost cam haos în această dimineaţă, doamnă, zise Hattie în timp ce trebăluia prin camerele lui Grace. Julia Barnhill nu a făcut ce a zis doamna Garland, susţinând că ea a fost chemată să facă curăţenie în camerele contelui, nu în saloane. Dar doamna Garland a zis că Excelenţa Sa este plecat, aşa că nu are ce curăţenie să facă, iar ea ar face bine să ajute la treburile casei. Ea s-a dus la domnul Cox şi după, dintr-odată, domnişoara Barnhill e bunătatea întruchipată, gata să ajute cu orice, zise ea scuturând din cap. Doamnei Garland nu-i place deloc de domnişoara Barnhill.

— Excelenţa Sa a plecat? întrebă Grace, surprinsă de veste.

Hattie se îmbujoră.

— Da, doamnă, la Bath. Aşa zice domnul Cox.

Grace se duse imediat să-l întrebe pe domnul Cox, care îi confirmă că Jeffrey placase în acea dimineaţă.

— Când se întoarce?

— Nu a spus, doamnă.

Nu a spus. Se trezise şi plecase fără să-i spună măcar câteva cuvinte? Grace era foarte nervoasă. Atât de nervoasă, încât simţea nevoia să lovească ceva. Sau să ţipe. Dar, cum ambele lucruri nu erau practice, îi veni ideea să *schimbe* ceva. Nu avea să-i permită să şteargă progresul pe care-l făcuse săptămâna asta şi victoriile pe care le obţinuse cu atâta efort. Avea să profite de această oportunitate şi să renoveze camera de muzică. Îi ceru lui Ewan să meargă în pod cu ea şi scotoci prin grămezile de tablouri şi mobilă. Pe lângă faptul că găsi mai multe tablouri pentru camera de muzică, fu încântată să găsească şi nişte scaune pentru sala de mese. Erau tapiţate cu

catifea roşie – nu maroul şters al scaunelor de lemn pe care stătuse până acum. Când întrebă de ce erau depozitate în pod, Ewan făcu semn spre o pată neagră de pe unul dintre scaune.

— Cineva a vărsat un pic de vin.

Asta era – scaunele fuseseră depozitate pentru că cineva vărsase un pic de vin. Grace nu putu să nu se întrebe ce altceva mai fusese eliminat pentru că nu era perfect. Dintr-odată, se gândi la mama ei, iar furia îi crescu laolaltă cu sentimentul de tristeţe. De când devenise perfecţiunea atât de necesară pentru Merryton? Cum de-i permisese să-l conducă într-o lume atât de imperfectă? Şi cum Dumnezeu avea ea să umple golul dintre ordinea lui perfectă şi familia ei, clar imperfectă?

— Poate fi curăţat, zise ea.

— Da, doamnă, dar Excelenţa Sa a zis să le aducem aici.

— Te rog să le cureţi şi să le pui în salon, spuse ea încrezătoare.

Cox nu fu încântat de idee, şi, când o găsi în camera de muzică, insistă că Excelenţa Sa nu voia scaune roşii sau flori galbene, precum cele pe care le pusese ea în vaze. Însă, cu cât sublinia mai mult că Excelenţa Sa nu le voia, cu atât ea era mai hotărâtă să le ţină acolo.

— Aşa să fie? întrebă Grace cu glas dulce. Atunci, poate se întoarce la soţia lui şi îi spune chiar el asta, adăugă ea zâmbind.

— Prea bine, doamnă, cedă Cox.

Sărmanul bărbat părea resemnat în faţa schimbărilor de la reşedinţa Blackwood.

— Dar tablourile? zise el, referindu-se la cele două pe care tâmplarul tocmai le agăţa. E foarte ferm când spune că nu le vrea atârnate. Nu-i plac.

— Nu-i plac atunci când nu sunt aliniate perfect, îl corectă Grace. Şi nu ţi-am cerut să aduci *toate* tablourile din pod, ci doar pe acestea două, sublinie Grace şi se aşeză pentru a cânta la pian, încrezătoare că asta avea să-l facă pe Cox să iasă. Avusese dreptate – plecă imediat. Grace

continuă să se lupte cu notele, în timp ce Năpastă se juca cu o pană care apăruse nu se ştie de unde. Grace abia dacă era atentă la ceea ce făcea; mintea îi zbura la dispariţia subită a lui Jeffrey. O făcea să fie atât de confuză! Nu avea deloc maniere, aşa cum crezuse mereu despre el. În a doua zi de când lipsea, Grace se plânse de asta lui Molly Madigan, în timp ce o ajută să taie butaşii din grădină.

— Pe cuvântul meu că nu-l înţeleg, zise ea în timp ce rupse nervoasă un butaş. Oare nu se gândeşte că aş fi vrut să ştiu că pleacă? Să-l întreb unde se duce, ce să fac în lipsa lui sau cât are să fie plecat?

— Da, bineînţeles că s-a gândit, dar cred că încă nu e obişnuit să aibă o soţie, zise Molly, de parcă totul era foarte simplu. Pentru că mulţi, mulţi ani a făcut exact cum a vrut.

— Da, asta este dureros de evident, mormăi Grace.

— Poate ţi-e greu să vezi asta acum, dar e un bărbat atent.

Grace pufni. Molly zâmbi şi îi oferi lui Grace un coş cu trandafiri galbeni.

— *Toţi* bărbaţii trebuie bătuţi la cap să aibă bune maniere, din când în când.

— Dar cum? Nu e ca şi cum l-aş putea *certa.*

— Copiii învaţă adesea atunci când consecinţele comportamentului lor sunt evidente.

— El nu e un *copil,* răbufni Grace.

— Oh, nu… dar presupun că toţi bărbaţii sunt un pic copii, nu? Dacă eram în locul tău…

— Da? zise Grace repede, uitându-se către Molly, sperând să primească un sfat bun.

Molly îşi muşcă limba şi se prefăcu a căuta după ceva prin coş.

— Am zis prea multe. Nu te-aş sfătui niciodată în asemenea probleme care ţin de soţul tău.

— Nu, bineînţeles că nu, zise Grace apropiindu-se de ea. Dar, dacă ai fi în locul meu, ce ai face…?

— Păi, începu Molly, presupun că m-aş duce să-l caut.

Grace o privi, neştiind ce să spună. Nu se gândise la asta. Molly se înroşi.

— Cum am zis, nu aş îndrăzni *niciodată* să…

— Dar ai perfectă dreptate, Molly! zise Grace simţindu-se îmbărbătată. Cum altfel o să înveţe el să nu mai plece fără să mă anunţe? Ea râse încântată. Oh, dar abia aştept să-i văd faţa când o să apar în Bath.

Molly râse nesigură.

Din nou, Cox se mişcă fără tragere de inimă când ea îi ceru să aducă trăsura cu patru cai şi un vizitiu.

— Trăsura, doamnă?

— Da, Cox, mă duc la Bath.

Grace văzu că majordomului îi zvâcnise un ochi. Acesta îşi drese glasul şi trase aer în piept.

— Permiteţi-mi să întreb dacă avem o trăsură disponibilă şi vizitii.

Grace îi anticipase lipsa de încântare.

— Dacă nu sunt vizitii, o să conduc eu. Sunt perfect pregătită pentru asta, ştiai? Am tot condus astfel de trăsuri în Longmeadow şi Hyde Park.

Asta nu era tocmai adevărat – Grace condusese mai mult căruţe trase de ponei, dar, deşi nu era sigură că putea să facă asta, nu avea să renunţe. Sărmanul domn Cox părea răvăşit. Presupunea că şi el îşi dorea la fel de mult ca ea ca Merryton să nu fi plecat. Sau poate îşi dorea ca ea şi câinele să fie cei care să dispară. Îi zâmbi cu căldură.

— Mă duc să-mi pregătesc lucrurile, zise ea şi începu să meargă.

— Doamnă, dacă se poate… aş fi neglijent dacă v-aş lăsa să plecaţi neînsoţită. Vă asigur că Excelenţa Sa nu ar fi de acord.

— Sunt complet de acord, spuse ea, punând mâna pe braţul lui pentru a-l linişti. De aceea i-am şi zis lui Hattie să-şi facă şi ea bagajul. Acum, nu te mai uita aşa surprins, Cox. Eu chiar cred că Hattie e genul de om foarte folositor dacă te afli în necaz, şi nu mergem la capătul lumii, ci la Bath.

Grace îl bătu cu mâna pe umăr şi ieşi înainte ca el să găsească şi alte motive să o facă să rămână.

Hattie arăta la fel de nemulţumită precum Cox când

Grace o întâlni pe alee, cu Năpastă. Părea şi un pic speriată.

— Haide, Hattie, zise Grace. În Londra, doamnele vin şi pleacă oricând vor ele.

Nici asta nu era adevărat, dar cu siguranţă Grace şi Honor făcuseră fix asta spre încântarea multor domni din oraş. Hattie se uită spre domnul Cox ca şi cum aştepta confirmarea acestui lucru.

— Domnul Cox nu vine din Londra şi nu este obişnuit cu obiceiurile de acolo, spuse Grace, punându-şi braţul peste mâna lui Hattie. Eu sunt de acolo. Acum, haide, trebuie să plecăm. Nu e chiar scurt drumul până la Bath.

Hattie urcă în trăsură, urmată de Grace, care îi făcu veselă din mână lui Cox, după care bătu în plafon, semnalându-i vizitiului să pornească. Grace fu forţată ca pe drumul către Bath să facă mult din ceea ce soţul ei numea pălăvrăgeală. După ce Hattie îi mărturisi că nu fusese niciodată mai încolo de Ashton Down, Grace îi înţelese şovăiala. Încercă să o liniştească, dar Hattie era speriată rău. Aşa că Grace vorbi şi vorbi, până când Hattie adormi şi începu să sforăie încet.

Ea se întinse pentru a-l mângâia pe Năpastă, care stătea cu lăbuţele pe geamul de la fereastră. Făcu asta tot drumul. Părea foarte mulţumit să urmărească împrejurimile, să se holbeze la iepuri şi la păsări, iar din când în când să ridice nasul ca şi cum detectase ceva important în aer. Grace nu ştia la ce să se aştepte în Bath – în afară de o ceartă zdravănă. Era pregătită pentru asta, dar se gândi că poate soţul ei avea până la urmă o amantă. În ciuda spuselor lui, în ciuda faptului că se declarase un bărbat care îşi respecta jurămintele. Nimic nu avea sens. Iar dispariţia lui subită trebuia să capete sens. El căuta perfecţiunea în toate lucrurile. Păi, ea voia raţiune în toate. Hattie se trezi fix când intrau în Bath şi suspină de uimire văzând un oraş mult mai mare. Trăsura mergea încet pe străzile înguste, atrăgând atenţia trecătorilor, mulţi oprindu-se pentru a o urmări. Trăsura se opri în faţa unei case frumoase din piaţeta pitorească. Grace se simţi

neliniştită şi prinse de lesa lui Năpastă. Sări pe trotuar când vizitiul deschise uşa, privi către uşă şi îşi îndreptă spatele. La uşă fu întâmpinată de majordomul din Bath – Grace mai mult, întrucât Hattie rămase pe trotuar.

— Bună ziua, zise Grace. Eu sunt Lady Merryton.

Majordomul păru şocat.

— Da, da, doamnă! Bineînţeles! spuse el şi făcu o plecăciune.

— Cum te numeşti?

— Tobias, milady. Eu sunt majordomul aici. Gata să vă servesc! zise el şi mai făcu o plecăciune în timp ce Năpastă îi adulmeca încălţările înainte de a-şi ridica piciorul lângă cizmele ponosite. Tobias nu păru să observe. La început, Grace se gândi că poate el era mai primitor decât Cox, dar apoi observă că el părea mai degrabă neliniştit. Grace zâmbi şi trecu dincolo de el.

— Păi, Tobias, o să mă laşi să stau aici sau să o să mă conduci la soţul meu?

Tobias clipi.

— Nu e aici, nu-i aşa?

— Ah…

Majordomul privi peste umăr, iar inima lui Grace se cufundă. Nu era de mirare că Tobias se purta atât de ciudat: Jeffrey era aici cu amanta lui – sau mai rău. Nu ştia ce putea fi mai rău decât asta, dar, în mod clar, ceva era teribil de nelalocul lui, iar ea se simţi penibil că bătuse atâta drum doar pentru a fi umilită.

— Este doamnă, dar este… Nu se simte bine.

— Da, presupun că nu, zise ea.

Se întoarse şi făcu un gest către Hattie. Când femeia era suficient de aproape, o prinse şi o trase înăuntru, aproape aruncând-o în braţele lui Tobias.

— Te rog arată-i camerele noastre lui Hattie şi adu toate lucrurile.

Ea înaintă, forţându-l pe Tobias să se dea la o parte. Intră în foaier.

— Da, doamnă. Vă rog să mă urmaţi, zise el, făcând semn către un salon situat în dreapta.

Grace se trase înapoi.

— Nu, mulţumesc, Tobias. Eu vreau să-mi văd soţul acum.

Observă de îndată că umerii lui Tobias păreau să se prăbuşească.

— Da, zise el.

Făcu un semn, şi un servitor apăru. Îl instrui să o conducă pe Hattie.

— Pe aici, zise el încet şi îi conduse pe Grace şi pe Năpastă către o uşă de la capătul holului. Bătu uşor la uşă. Milord! strigă el şi se lipi de uşă pentru a asculta. Nu primi răspuns. Mai bătu o dată, mai tare. Milord! strigă el din nou.

Ce se întâmpla? Grace îl dădu la o parte şi încercă uşa, dar era încuiată.

— Ai vreo cheie?

Tobias scoase cheile din buzunar. Grace descuie şi deschise. Năpastă ţâşni dincolo de ea, în încăpere.

— Năpastă! strigă Grace.

Intră şi ea în cameră şi îl văzu pe Jeffrey pe podea. Inima i se opri, crezând că era mort. Dar apoi, el gemu şi se mişcă. Dumnezeule, era beat? Se uită la Tobias pentru o explicaţie, dar chipul majordomului nu trăda nimic.

— Mulţumesc, zise ea. O să te chem dacă am nevoie, adăugă şi îi făcu semn să plece.

Tobias ieşi fără tragere de inimă, cu privirea aţintită la Jeffrey. Grace închise uşa în urma lui, apoi se întoarse să se uite la Jeffrey. Năpastă amuşina, cu coadă ridicată. Părea că se dăduse o luptă în camera asta. Scaunele fuseseră răsturnate, iar o lumânare căzuse şi arsese o gaură în covor. Una din draperii atârna haotic, iar Grace avu preţ de o secundă imaginea lui Jeffrey trăgând de ea ca de liane. Nişte porţelanuri – o figurină, presupuse ea – fusese distrusă, bucăţi din ea fiind înşirate lângă şemineu. Se mişcă încet către soţul ei, uitându-se la sticla goală de whisky. Acolo o văzu – aproape de cotul lui, o sticluţă maro. Ştia precis ce fel de sticluţă era – Dumnezeu ştia cât laudanum îi dăduseră mamei ei pentru a o calma în ultimele luni. Grace se aplecă şi o ridică. Încă era nişte

lichid în ea. O aruncă în flăcări. Oare era dependent de laudanum? Oare acesta era motivul pentru comportamentul lui ciudat? Oare din cauza asta ridicase un zid invizibil în jurul lui? Grace mai auzise asemenea poveşti. Păşi peste el şi văzu sticla de whisky răsturnată, lângă el. O apucă groaza gândindu-se că se căsătorise cu un bărbat care nu se putea elibera de demoni. Şi totuşi, asta nu suna a Jeffrey. Privi către el, aşa cum zăcea pe podea. Era încruntat, de parcă avea dureri. Bărbia era acoperită cu peri. De când zăcea aşa? Camera era rece şi plină de fum, făcând-o să creadă că era aici de multe ore.

Năpastă se duse lângă Jeffrey şi îi mirosi pantalonii, apoi trecu la faţă. Îl linse pe obraz.

Jeffrey deschise ochii. Se uită urât la câine, apoi la Grace cu ochi înceţoşaţi. Unde erau ochii verzi care o străfulgerau la fiecare privire? Grace nu ştia ce se întâmplase cu acest bărbat, dar se simţi înduioşată. Era ceva aproape dureros de vulnerabil în el, ceva trist. Se aplecă lângă el şi îi împinse o şuviţă de păr de pe frunte.

— Bietul de tine, murmură el.

El se strâmbă, împinse câinele şi se ridică pe jumătate.

— De ce ai venit? întrebă el dur.

— Aici? zise ea privind în jur. Te referi la această cameră? Sau în Bath? Cred că răspunsul e acelaşi – sunt aici pentru că soţul meu a plecat fără să mă anunţe. Ce cauţi tu aici, milord?

El închise ochii pentru câteva clipe, ca şi cum încerca să alunge durerea.

— Nu trebuia să vii.

— Serios? Mie mi se pare că e bine că am venit. Ce s-a întâmplat, Jeffrey?

El scutură din cap. Năpastă sări către mâna lui, apoi pe un picior. Jeffrey nu-l opri.

— Nu te înţeleg, suspină Grace, aşezându-se într-un genunchi lângă el. Puteam la fel de bine să cred că m-ai abandonat. Nu mi-am putut imagina de ce nu ai avut decenţa să-mi spui că pleci.

— Ar fi avut vreo importanţă, ai fi fost mai puţin supărată? întrebă el şi îşi frecă tâmplele.

Grace întoarse capul într-o parte.

— Nu, zise ea în timp ce-l cerceta cu atenţie. Ar fi cauzat cu totul un alt gen de nemulţumire şi supărare.

Observă că avea un bandaj la gât şi se întinse pentru a-l atinge.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat?

El se feri imediat şi îi împinse mâna de pe gâtul lui.

— Ceva nu e bine, zise ea. O să te ajute să îmi spui. Vreau să te ajut!

Asta îl făcu să zâmbească. O privi. Îi ridică mâna, o duse la buze şi îi sărută încheietura. Chiar dacă Grace purta mănuşi, simţi puterea acelui sărut pătrunzându-i în vene, făcând-o să simtă furnicături.

— Nu ai putea să înţelegi.

— Dar poate aş putea, zise ea, strângându-i mâna. Orice se întâmplă cu tine, nu o să poţi ascunde asta pentru totdeauna, nu?

— Nu mă presa, Grace, zise el încet şi se ridică, nesigur pe picioare. Eşti bine intenţionată, dar nu ai nici cea mai mică idee ce faci.

— Ştiu foarte bine ce fac, zise ea, ridicându-se lângă el. Încerc foarte tare şi cu disperare să-ţi fiu soţie. Încerc să-mi găsesc locul în această căsnicie, dar e foarte greu, pentru că tu insişti că nu înţeleg – şi apoi te găsesc aşa.

— Asta e ceva personal…

— Nu o să accept asta, Jeffrey. Nu o să o fac! Privi către camera distrusă. E… e *nebunie.*

— Da, este, zise el, privind în jur. Nenorocită *nebunie!*

Dădu să plece de lângă ea, dar Grace îl prinse de mână, strângându-l uşor.

— Nu o să plec, să ştii. Te voi urma la capătul pământului dacă de asta e nevoie ca să aflu despre ce secret e vorba. Ce ascunzi.

Jeffrey râse cu amărăciune şi îşi smuci mâna dintr-a ei. Trecu cu mâinile prin păr, apoi se holbă la ea, uşor dezechilibrat.

— Prea bine, doamnă, tu ceri asta. Tu vrei să ştii neapărat adevărul. Ştii ce vreau eu acum, în acest moment?

— O baie? zise ea ridicând dintr-o sprânceană.

— Vreau să mă săruţi. Ce nu poţi tu să înţelegi e cât de mult şi de complet te doresc.

Acea afirmaţie era atât de neaşteptată, încât Grace rămase fără cuvinte.

— Te *doresc,* continuă el şi strânse din pumn, apropiindu-se de ea. Dumnezeu să mă ajute, cât de mult te doresc. Dar nu te doresc cum vrea un bărbat o femeie. E mai mult de atât – mult mai provocator de atât.

Sincer, Grace nu ştia dacă trebuia să se simtă flatată sau jignită.

— Asta nu are sens.

El pufni.

— Nimic despre mine nu are sens, după cum ştii.

Dumnezeule, *era* nebun.

— Nu înţeleg! exclamă ea, ridicând braţele. De ce un bărbat nu-şi poate dori nevasta? Ce e în neregulă cu tine? ţipă Grace.

— Vezi? Doar ţi-am spus că te doresc întru totul, şi asta te sperie.

— Nu sunt speriată! răbufni ea, aruncându-se către el cu forţă, făcându-l să se clatine, surprins.

Ea îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui, apropiindu-şi trupul de al lui, şi îl sărută. Îl sărută cu adevărat. El se pierdu în ea, spatele ei îndoindu-se mlădios în timp ce se topea în braţele lui. Ea înclină capul şi deschise gura, vârându-şi limba peste a lui. Jeffrey îi răspunse imediat şi intens; o trase mai aproape, se învârtiră amândoi şi o împinse în perete. Îi pipăi unul din sâni.

Răspunsul lui plin de dorinţă o excită pe Grace – abia începea să înţeleagă puterea pe care o avea asupra lui doar cu trupul ei; se lipi de el, mişcându-şi pelvisul contra erecţiei lui. Dar, în acelaşi timp, asaltul plin de plăcere al mâinilor lui şi al gurii lui o făcuse slabă; deschise braţele larg şi închise ochii în timp ce gura lui se plimba pe pielea

ei. Cum de devenise o asemenea femeie? Acum mai bine de două săptămâni, abia se putea uita la el. Acum, îi dorea fiecare atingere, atenţia lui… Dintr-odată, el săltă capul şi lăsă mâinile. Respira greu, iar ochii păreau să-i fi luat foc. Duse partea opusă a mâinii peste gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, trăgând aer în piept, nu mă provoca. Nu înţelegi ce bestie descătuşezi…

— Bestie! Pentru că mă vrei? Pentru că vrei să mă săruţi?

— Eşti prea tânără şi prea inocentă ca să înţelegi, spuse el, şi dintr-odată îşi lipi o mână de perete, deasupra capului ei, aplecându-se pentru a se uita direct în ochii ei. Ascultă-mă – eu sunt un bărbat pentru care controlul este *dificil,* zise el, abia reuşind să scoată cuvintele. Doamne, cum să te fac să înţelegi? Îmi pierd *controlul* – uită-te în jurul tău! Şi asta? zise el, făcând un semn nervos între ei doi. Asta nu o să se termine cu un sărut. O să vreau mai mult şi mai mult. O să te vreau până nu mai poţi, fizic şi emoţional. Nu ai nici cea mai mică idee cine sunt, zise el răguşit. Dumnezeule, sper să nu afli niciodată!

El se întoarse, hotărât să traverseze camera. Grace se răsuci şi lovi cu pumnul în perete. Năpastă începu să latre, iar Grace strânse mâna şi tresări din cauza durerii. Căţeluşul începu să tragă cu lăbuţele de fustele ei.

— Ce naiba faci? izbucni Jeffrey, întinzându-se către mâna ei.

Grace nu mai lovise un perete până acum. Nici măcar atunci când surorile ei o enervaseră, nici când simţise frică sau nesiguranţă din cauza mamei. Dar niciodată nu fusese aşa frustrată ca acum.

— Răbdarea mea s-a terminat, spuse ea nervoasă, mişcându-şi degetele pe rând. Am reuşit să mă bag într-o căsnicie cu cel mai rece bărbat din toată Anglia! Şi când mă gândesc la toţi anii care mă aşteaptă şi în care voi fi forţată să trăiesc cu orice este acel ceva care te chinuieşte pe tine, fără a avea posibilitatea de a înţelege… Nu pot să permit aşa ceva!

Îşi trase mâna şi întinse degetele lungi, apoi le

strânse.

— Ai dreptate, zise Jeffrey. Eşti sigură că vrei adevărul? Poţi să-l suporţi?

Inima i se strânse, şi, pentru un moment, nu era sigură că putea suporta. Dar dorinţa de a şti o ardea mai tare decât orice şi o făcu să treacă peste îndoială.

— Mai mult decât orice!

— Atunci, trebuie să te pregăteşti, Lady Merryton, pentru că soţul tău suferă de nebunie.

— Nu spune asta dacă nu e adevărat.

El zâmbi cu tristeţe.

— E adevărat. O să-ţi zic lucruri care o să te facă să-ţi fie scârbă şi nu o să te judec pentru asta. Dar asta nu schimbă adevărul.

— Mai întâi, eşti o fiară, apoi eşti nebun? Nu eşti *nebun...*

— Sunt condus de cifra opt.

Grace nu era sigură că înţelesese bine.

— Poftim?

El zâmbi trist şi îşi trecu iar o mână prin păr.

— Nu te aştepta ca vorbele mele să aibă sens. Eu am tot încercat să înţeleg de când mă ştiu. Se întoarse cu spatele la ea şi merse către fereastră, sprijinindu-se cu o mână de cadrul acesteia. Sunt condus de cifra opt.

— Dar cum poate o cifră să te conducă?

— E foarte simplu pentru mine, sincer. Sunt bântuit de imagini, zise el, făcând semn către capul lui. Imorale, teribile, cu femei, admise el. Cu femei satisfăcându-se singure… apoi oferindu-şi plăcere reciproc.

Nu o privi, şi Grace fu recunoscătoare pentru asta. Era sigură că sângele îi părăsise chipul şi că era albă ca varul.

— Totul a început când eram mai tânăr… aceste imagini, aceste gânduri oribile cu acte de acest tip, cu femei… Am început să-mi imaginez ce aş putea să le fac acestor femei, iar imaginile au devenit din ce în ce mai fantastice. Aceste gânduri, aceste viziuni îmi fac sângele să fiarbă. Privi peste umăr, uitându-se în treacăt la ea. Şi, când mă uit la tine, soţia mea inocentă, văd cea mai frumoasă

femeie şi nu mă împiedica să nu mă tem că aş… că aş putea să te rănesc în nebunia poftelor mele. Înghiţi în sec şi privi în jos. Singurul lucru care mă calmează, care alungă imaginile este cifra opt. Număr, împart, înmulţesc, zise el oftând şi scuturând din cap. E nebunie!

Grace nu crezuse că el o putea şoca, dar o făcuse. De parcă nebunia mamei nu era suficient de dificilă, asta era şi mai inconfortabil de auzit. Se lăsă în jos, alunecând, în genunchi, pe podea.

— Aşa am fost toată viaţa, deşi se pare că totul s-a înrăutăţit odată cu vârsta şi… şi cu singurătatea. Nu pot să controlez aceste gânduri obsesive şi aceste nevoi. Nu pot nici să explic de ce le am. Ştiu doar că ordinea, simetria… liniile simple şi clare, culorile uniforme… mă ajută.

Dintr-odată, o parte din ceea ce Grace ştia despre el căpătară sens. Lipsa tablourilor, obsesia pentru trandafiri. Acum, putea să înţeleagă efortul lui de a menţine ordinea la reşedinţa Blackwood şi de a-şi ascunde secretele. Ea citi pe chipul lui durerea cauzată de povara pe care se simţea dator să o poarte. Totodată, îşi dădu seama că el nu avea să o accepte pe mama ei în viaţa lui. Acea conştientizare îi făcu inima să se strângă de durere.

— Mă lupt cu această nevoie de perfecţiune de când eram mic, zise el. Întotdeauna am ştiut că este nerezonabilă, dar în ultima vreme a devenit de nesuportat. Îmi petrec zilele gândindu-mă că o să te oblig să comiţi un act de depravare de pe urma căruia nu o să-ţi revii.

Avea să îndure acte de depravare? Grace îl cuprinse pe Năpastă cu braţul, apropiindu-l de ea. Jeffrey suspină obosit, de parcă faptul că spunea adevărul îl distrugea. Ea putea să vadă disperarea din ochii lui, nevoia ca ea să-l înţeleagă, dar în acelaşi timp el părea resemnat că ea nu avea să facă asta vreodată.

— Acum, presupun că nu te mai miră că prefer să stau la reşedinţa Blackwood. Departe de societate, acolo unde îmi pot controla nevoile. Am venit la Bath pentru a merge la băi, în speranţa că asta va ajuta. Mă duc la Londra doar când trebuie, dar cel mai confortabil mă simt la

reşedinţa Blackwood.

— Nu există niciun remediu? întrebă ea încet.

El zâmbi trist.

— De asta am venit la Bath. După noaptea noastră, m-am simţit incontrolabil. Linford mi-a făcut o subţiere a sângelui, pentru a mă scăpa de otravă, zise el, arătând către gât. Mi-a dat laudanum pentru a-mi calma gândurile. Se pare că nimic nu a avut efect aşa cum el şi eu speram.

Era prea mult – Grace nu putea să-şi facă ordine în gânduri. Îi era milă de Jeffrey. Voia să-l ajute cumva, pentru că părea disperat şi singur, iar inima ei îi simţea durerea cu adevărat, dar, în acelaşi timp, îşi dorea să se protejeze pe ea, familia, viaţa ei. Nu ştia cum să reacţioneze la ceea ce îi spusese el, la ameninţarea privind actele de depravare la care avea să fie supusă, la ce însemnau toate cu adevărat. Şi nu se putu abţine să nu se întrebe ce avea să se aleagă de copiii care aveau să iasă din această uniune. Aveau să aibă şi ei gânduri din acestea oribile, murdare? Simpla idee o făcea să simtă fiori pe şira spinării.

— Eşti revoltată, zise el încet. Pot să văd asta.

Nu era revoltată; era tulburată. Tulburată până în profunzimile fiinţei ei. Grace încercă să-i zâmbească pentru a-l linişti, dar eşuară mizerabil.

— Sunt confuză, zise ea, ridicându-se şi trăgând de lesa lui Năpastă.

Ce însemna asta pentru ei? Trebuia să se gândească. Avea nevoie de puţin timp pentru a putea analiza tot ce-i spusese, pentru a gândi. Nici nu îşi dădu seama că se îndrepta către uşă până când el îi vorbi.

— Unde te duci? întrebă el.

Ea privi către uşă şi apoi la el.

El icni de parcă tocmai fusese străfulgerat de o durere.

— Dacă vrei să… înghiţi în sec. Dacă vrei să pleci, nu o să mă opun.

Oare se referea la această cameră? Sau la viaţa lui? Făcu o grimasă şi strânse pumnul cu putere.

— O să înţeleg, zise el, lovindu-şi piciorul de opt ori,

iar ea se întrebă dacă gestul era atât de înrădăcinat în el, încât nici nu-şi mai dădea seama că-l făcea.

— Eu nu ştiu… sincer nu ştiu ce vreau să fac, zise ea. Ştiu doar că a fost un drum lung de la Blackwood.

Îi era greu să se uite la el şi să vadă nevoia de acceptare din ochii lui, mai ales că nu ştia dacă era în stare să-i ofere aşa ceva.

— Trebuie să mă gândesc, Jeffrey. Sunt multe de luat în consideraţie.

— Bineînţeles, spuse el, ferindu-şi privirea.

— Haide, Năpastă, spuse ea încet şi ieşi din acea cameră blestemată, cu gândurile gonindu-i mai repede ca paşii.

Capitolul 16

Grace îl împinsese pe teritorii necunoscute. Jeffrey se simţea slăbit după procedura de subţiere a sângelui, iar apariţia neaşteptată a lui Grace îl dezechilibrase complet. Era clar că el nu se descurca bine cu surprizele.

Şi totuşi, în ciuda eşecului remediilor doctorului Linford, se simţea uşurat că îi spusese despre povara pe care o purta. Nici măcar nu conştientizase cât de mult avusese nevoie să spună cuiva cu voce tare despre ceea ce-l chinuia. Era pentru prima dată în viaţa lui când recunoştea acest secret teribil în faţa cuiva, şi, după o baie şi ceva de mâncare, Jeffrey se simţi mai relaxat decât fusese vreodată după ce o întâlnise pe Grace Cabot. Se simţea stăpân pe propriile gânduri şi obiceiuri. Poate tot ce avea nevoie era să aibă un pic de timp pentru el, singur, să poată asimila valul de schimbări din viaţa lui. Poate că avea să suporte această căsnicie, până la urmă. Fără secrete. Dar, Dumnezeu să-l ajute, Grace nu era la fel de la o zi la alta. La început, fusese contrariată, dar supusă. Apoi,

furioasă. Apoi, veselă şi energetică, şi nepricepută la pian şi amabilă cu câini nefolositori.

Şi acum, lipsea.

Ieşise cu câinele la scurt timp după ce-l găsise cum îl găsise.

— La plimbare, îl informase Tobias.

Nu se întorsese. Când nu veni nici la cină, Jeffrey nu putu să nu presupună ce era mai rău. Oare îl părăsise? Oare fusese atât de oripilată, încât fugise? Jeffrey simţea că sentimentul de uşurare începea să se stingă. Acum, se întreba cum avea să-i suporte lipsa de predictibilitate dacă avea să se întoarcă. Se gândi la Mary Gastineau şi la cum ar fi arătat o căsnicie cu ea. Mary era timidă şi mult mai reţinută decât Grace. La naiba, un pluton întreg de debutante erau mai reţinute comparativ cu Grace. Presupuse că Mary nu l-ar fi urmat la Bath. Zâmbi gândindu-se la asta şi şi-o imagină pe soţia lui în trăsură, alături de Hattie şi de câine, pălăvrăgind de parcă erau la o petrecere cu ceai. Dar aşteptarea era imposibilă. În final, îl chemă pe Tobias.

— Nu s-a întors încă?

— Nu, milord, zise Tobias.

— Camerista ei m-a informat că au avut cina la domnul şi doamna Brumley.

Familia Brumley, bineînţeles. Nu aveau să se întrebe de ce nu o însoţise? Dumnezeu să-l ajute, oare ce avea să le spună? Oare acum erau în jurul ei, cu feţele schimonosite de oroare, în timp ce ea le povestea adevărul despre el? Nu, nu… Grace nu avea să facă asta. El credea cu adevărat că ea nu voia să-l rănească, indiferent de ce simţea pentru el acum. Şi totuşi, se simţea neliniştit şi se lupta cu dorinţa de a merge după ea, cel puţin pentru a salva aparenţele. Ce ar face John într-o aşa situaţie? Jeffrey îl invidiase întotdeauna pe fratele lui, cu felul lui lejer de a interacţiona cu ceilalţi. John era foarte degajat şi sociabil, mereu gata să le facă pe plac invitaţilor. Jeffrey nu se gândea niciodată la lucruri pe care să le spună doar de dragul conversaţiei şi, dată fiind starea sănătăţii lui, conversaţia şi chiar să

zâmbească erau un efort pentru el. Ştia că lumea îl percepea drept distant şi arogant, dar nu era aşa. Adevărul era că el era încremenit în nebunia care îi consuma viaţa. Pentru el, societatea era ceva periculos. În prezenţa străinilor şi a cunoştinţelor, Jeffrey trebuia să se controleze ca să nu dea nimic de bănuit nimănui. Era dureros de conştient că nebunia, mai mult ca oricare altă dizabilitate, îi putea distruge familia şi numele prestigios. Mai mult decât scandalul, mai mult decât frivolitatea, mai mult decât lipsa de avere, mai mult decât incapacitatea de a plăti o datorie – nimic nu-i făcea pe oameni să fugă mai tare ca nebunia. Societatea avea obiceiul de a-i închide pe cei mai nebuni în tot felul de temniţe, abandonându-i şi lăsându-i să putrezească. Cu siguranţă, nimeni din cercurile lui nu ar fi permis unei fete, unei fiice să se mărite cu un nebun sau cu fratele unui nebun, căci toţi s-ar fi gândit că sângele le este întinat. Atunci până şi cei doi copii ai Sylviei, dintre care unul nou-născut, ar fi fost suspectaţi.

Gândul că ar putea să transmită nebunia lui unui copil era cel mai îngrozitor lucru pe care Jeffrey şi-l imagina. Plăcerile carnale pe care le voia de la Grace erau şi mai groteşti atunci când se gândea că risca să aibă un copil care să fie exact ca el.

Şi totuşi, nu se putea opri. Trebuia să meargă după ea. Se îmbrăcă, neliniştit şi legându-şi şi dezlegându-şi de mai multe ori eşarfa, până fu mulţumit de rezultat. Coborî în foaier, şi, când îşi luă pălăria şi biciul de la Tobias, uşa se deschise şi Grace intră, câinele alergând înaintea ei. Avea obrajii îmbujoraţi şi îi zâmbi nesigură.

— Eu şi Năpastă am făcut o plimbare. Mai degrabă, m-a târât după el.

— Dacă-mi permiteţi, Lady Merryton, îl duc eu la grajduri, zise Tobias.

Ea îi dădu lesa lui Tobias. Se aplecă şi mângâie căţelul şi îl scărpină în spatele urechilor. După ce Tobias şi câinele plecară, Grace şi Jeffrey rămaseră singuri în foaier. Ea îl privi neliniştită.

— Te-ai simţit bine în seara asta? întrebă el.

— Păi, începu ea oftând, verişoara Beatrice a insistat să-i descriu fiecare cameră de la reşedinţa Blackwood, în detaliu. Până la numărul exact de lumânări şi alte lucruri din astea.

Jeffrey ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt multe încăperi şi lumânări.

— Da, sunt, dar am fost cât se poate de evazivă în descrierile mele, zise ea, încuviinţând din cap. S-ar putea să fi înflorit pe ici, pe colo povestea. Am proclamat reşedinţa drept una dintre cele mai grandioase posibil şi preferată până şi a unui rege.

— A unui *rege,* spuse Jeffrey zâmbind.

— Nu o cunoşti pe Beatrice. Ei îi plac lucrurile grandioase. Crede-mă că i-a plăcut ideea, şi stătea pe marginea scaunului ca să mă asculte, atât de pe margine, încât îmi era teamă că o să cadă şi o să-l turtească pe sărmanul Năpastă. Apoi, i-am explicat lui Beatrice că totul e atât de grandios, încât, pentru întreţinerea reşedinţei, te-ai cam dat peste cap şi că nu te simţi prea bine. Îţi trimite salutări şi speră să-ţi revii repede.

Jeffrey zâmbi uşurat şi cu recunoştinţă că nu le spusese adevăratul motiv.

— Poate am putea să servim nişte vin de Porto, sugeră el şi îi făcu semn către salon.

— Am putea să servim ceai? întrebă ea, ducându-şi mâna la burtă. Cred că am băut destul vin pe această seară.

— Mă ocup eu, zise el şi făcu semn către ea să aştepte în salon.

Ea îşi *scoase* pelerina, şi purta o rochie verde din mătase cu o trenă presărată cu cristale mici. Ah, era o femeie aşa frumoasă, la fel de frumoasă ca atunci când stătea dezbrăcată în patul ei, pielea ei părând aurie datorită luminii din şemineu. Îi admiră părul în nuanţa mierii, buzele ei voluptuoase şi rozalii, şi dintr-odată putea simţi gândurile murdare adunându-se neliniştite în cotloanele minţii lui.

Privi în jos şi bătu de opt ori cu degetele. Când ridică

privirea, ea se uita la el.

— Nu eram sigur că te mai întorci, zise el.

— Dacă e să fiu sinceră, nici eu, spuse ea, atingându-şi obrazul cu dosul palmei, uitându-se absentă pe fereastră. Mi-am petrecut mai bine de jumătate de seară încercând să înţeleg ce mi-ai zis, şi se pare că nu pot.

Inima lui Jeffrey se prăbuşi un pic. Bineînţeles că nu avea cum să-i înţeleagă nebunia. Iar Grace era mult prea deşteaptă, mult prea raţională ca să înţeleagă ceva atât de şocant.

— Dar mi-am dat seama că te-am pus într-o situaţie dificilă, apoi te-am forţat să-mi spui despre… situaţia ta. Nu o să te abandonez. Nu ştiu ce să cred, dar aş vrea să ştii că nu mi-e frică.

Era cel mai amabil lucru pe care ar fi putut să i-l spună. El înaintă spre ea.

— Grace…

— Pot să te rog… zise ea, înainte ca el să mai poată spune ceva, înainte ca el să o atingă. Să-mi zici dacă mai ştie cineva?

El strânse pumnul şi îşi înăbuşi tendinţa de a tăcea.

— Linford probabil ştie un pic despre asta. Fratele meu şi sora mea bănuiesc ceva – John mai mult. Dar nimeni nu ştie despre tot.

— Mă întreb dacă voi fi vreodată prezentată familiei tale. Sau sunt un secret şi eu?

— Nu eşti un secret, zise el. Ei vor veni la vară, pentru a scăpa de aerul îmbâcsit din Londra. La fel cum presupun că făceai şi tu vara când mergeai la… Longmeadow, nu?

Ea zâmbi.

— Ţi-ai amintit.

— Îmi amintesc tot ce ai spus, zise el onest.

— Oare ce vor crede despre mine?

— Poftim?

— Membrii familiei tale, explică ea. Ce vor crede despre mine?

Se juca cu fundiţa cămăşuţei de sub corsaj. Era unul dintre puţinele semne de nelinişte pe care le văzuse din

partea ei. Aveau să creadă că îşi pierduse minţile, dat fiind că nimeni din familia lor nu era atât de hotărât precum el să stea departe de scandal. Dar aveau să o iubească pe Grace, fără îndoială.

— Cred că vor spune că mi-a surâs soarta, răspunse el sincer.

Ea miji ochii surprinsă şi zâmbi încântată.

— *Mulţumesc.* Mă gândesc că vor crede că sunt o neruşinată. Sau mai rău. Acum, vreau să ştiu dacă tu intenţionezi să-mi cunoşti familia.

Jeffrey nu conştientiză că se lovea cu degetele până când Grace se apropie şi îl prinse de mână. Se uită în ochii lui, cu o privire curioasă, dar în acelaşi timp blândă. Îşi întrepătrunse degetele cu ale lui pentru a-l opri din numărat. Tobias intră în cameră, iar Grace îşi trase mâna. Se mişcă înspre şemineu şi mai aprinse o lumânare, în timp ce Tobias le oferi ceai şi biscuiţi.

— Mulţumesc, asta e tot, zise Jeffrey şi aşteptă ca majordomul să iasă.

— Îmi place încăperea asta, zise Grace, privind în jur cât timp Jeffrey turnă ceai pentru ea. Îmi aduce aminte de o cameră de la Longmeadow, un salon mic, unde mamei îi plăcea să luăm cina, neformal. Ea spunea că asta îi permitea ei să ne vadă mai bine manierele la masă. Zâmbi gândindu-se la asta. Ce e cu mama ta? Nu mi-ai zis nimic despre ea.

Jeffrey nu-şi amintea prea multe despre mama lui. Îşi petrecuse mare parte a tinereţii lui în patul ei, suferind ba de o boală, ba de alta. El credea că ea fusese mult prea neimplicată şi că se obişnuise să mintă pentru a sta departe de toată lumea. Iar partea cu minţitul venea cumva natural pentru o persoană care obişnuia să bea coniac aşa mult şi des cum făcea ea.

— Mama mea nu s-a preocupat de copii, zise el direct, apoi privi spre farfurie, simţindu-se copleşit de acea amintire.

Tatăl lui era nervos pe el din cauza a ceva ce făcuse, dar Jeffrey nu-şi mai putea aminti ce anume, şi îl încuiase

într-un dulap. Jeffrey îşi amintea cum ţipase după mama lui. *Mama!* Număra până la opt şi striga din nou. Şi din nou. Nu venise nimeni. Trecuseră ore bune până când tatăl lui îl eliberase.

— Nu-mi aduc aminte prea bine, zise el mai mult pentru sine decât pentru Grace şi îi făcu semn să se aşeze, oferindu-i o cană de ceai.

— Oh… îmi pare rău.

El ridică din umeri indiferent în timp ce se aşeză lângă ea pe canapea.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu-mi pot imagina. Mama, ea… continuă Grace, uitându-se către şemineu. Mama a fost cea mai blândă şi iubitoare mamă din lume.

Preţ de câteva momente, ea nu mai rosti niciun cuvânt, părând pierdută în propriile gânduri, jucându-se absentă cu degetul pe marginea ceştii de ceai.

— Tu vrei copii?

El simţi un gust amar. Avea nevoie de whisky, aşa că se ridică brusc şi se duse către bufet.

— Sunt obligat să produc un moştenitor, zise el, în timp ce turna whisky într-un păhărel.

— Vrei copii doar pentru că eşti obligat să-i ai?

— Asta e dificil de răspuns, zise el sincer şi bău cu sete, după care îl umplu din nou. Sunt, în mod clar, obligat. E singurul lucru care se aşteaptă cu adevărat de la mine, presupunând că nu există obstacole naturale. Se întoarse cu spatele la ea. Dar nu *vreau* copii, Grace. Cum aş putea să le doresc o asemenea viaţă, ştiind ce boli risc să le dau?

— Eu vreau să fiu înconjurată de copii, să cresc o familie mare şi fericită, cu multă dragoste şi multe râsete. Nu aş vrea să-mi petrec zilele fără să am pe nimeni în grijă.

Eu îl privi aşteptând, iar Jeffrey se gândi că ea se aştepta ca el să fie de acord, să-şi dorească acelaşi lucru. Dacă ar fi fost altcineva, nu un bărbat care să tot numere până la opt ca să treacă prin viaţă sau dacă nu ar fi avut acele imagini cu ea desfăcându-şi picioarele larg în faţa lui, poate i-ar fi putut oferi confortul după care tânjea. Se aşeză din nou lângă ea.

— Încă îi vrei, chiar dacă ţi-am spus ce ţi-am spus?

Ea îl privi fără a-şi lua ochii de la el, privirea ei căutând ceva.

— Mă face să ezit, nu spun că nu, admise ea. Dar am încredere şi îi vreau, zise ea, ronţăind dintr-un biscuit. Poţi să-mi descrii acele imagini?

Cererea ei îl luă pe nepregătite. Făcea tot posibilul să fie deschis cu ea, dar erau anumite bucăţi din el la care nici el nu se putea uita, darămite să le expună cu voce tare. Nu putea să o privească în ochi şi să-i descrie marea de gânduri pe care le avea cu ea. Grace lăsă ceaiul şi se aplecă în faţă, cuprinzându-i chipul între palme.

— Nu mă tem de ele, Jeffrey. Nu mă tem de nimic ce vine de la tine.

Jeffrey închise ochii şi înghiţi în sec.

— *Jeffrey,* şopti ea, menţinându-şi vocea lină, ca o şoaptă plutind prin gândurile lui arzătoare, prin dorinţa nebunească de a număra. Ajută-mă să înţeleg.

— Văd imagini cu tine aşa cum te doresc, se auzi spunând. Maniera de neînţeles şi total nebunească în care te *doresc,* zise el deschizând ochii, prinzând-o de mână şi sărutându-i palma. Imaginile, zise el făcând semn către capul lui, sunt şocante.

— Imagini cu ce?

— Grace, te implor, nu mă forţa. Am fost cât de sincer am putut cu tine.

Ea scutură din cap.

— Nu înţeleg cum modul în care un bărbat îşi doreşte o femeie – pe soţia lui – poate fi *depravat.*

— Pentru că eşti prea inocentă ca să înţelegi de ce există depravare în această lume.

Ea se îndepărtă, fără a-şi lua privirea de la el, cercetându-l.

— Poate că sunt inocentă, dar nu sunt naivă, Jeffrey. Am auzit poveşti…

— Nu ai auzit nimic asemănător, zise el repede şi se ridică, îndreptându-se din nou către bufet. Eu te doresc în moduri în care te-aş putea răni.

— Dar nu m-ai rănit deloc. Obsesia asta a ta nu e reală.

— Prin natura actelor pe care mi le imaginez, te rănesc.

Ea se încruntă, de parcă încerca să înţeleagă ce-i spunea. Se ridică, făcând un pas către el.

— Spune-mi cum m-ai răni. Am dreptul să ştiu.

El deja îşi simţea sângele clocotind de regret, de dorinţă, de un torent de emoţii pe care le ascunsese toată viaţa lui. Putea simţi pericolul iminentei explozii. Trase aer în piept şi strânse mâinile.

— Mi te imaginez legată şi cu căluş la gură, zise el direct. Nu te poţi mişca şi nici nu poţi vorbi.

Grace ezită.

— Sunt îmbrăcată?

— La început. Dar apoi îţi scot hainele şi rămâi dezbrăcată în faţa mea, zise el înghiţind în sec, mintea fiindu-i invadată de acele imagine.

Pieptul lui Grace se ridică.

— Continuă, zise ea.

— Mâinile tale sunt… sunt legate deasupra capului, spuse el, făcându-i semn cu mâna. Picioarele tale sunt depărtate.

Grace îşi muşcă buza de jos.

— Şi apoi?

— Şi apoi, te pătrund cu degetele, continuă el, ridicând două degete şi prefăcându-se că alunecă în ea, să mă asigur că îţi place să mi te supui.

— Şi îmi place? întrebă ea, înclinând capul pentru a se uita la el.

— Da, şopti. Apoi, mă întind după biciul meu de călărie. El o putu auzi inspirând. Îl folosesc pentru altceva decât pentru ce e folosit de obicei.

Grace înclină uşor capul către el.

— Pentru a mă răni?

Buzele lui erau pe tâmpla ei.

— Nu. Pentru a-ţi oferi plăceri nebănuite. Dar mă tem că, în zelul meu, aş putea să te rănesc.

Ea rămase nemişcată câteva momente, apoi se îndepărtă de el. Jeffrey crezu că mersese prea departe – ea se îndrepta către uşă. Dar se opri la masă şi ridică biciul pe care el îl aşezase lângă pălăria lui. Se întoarse cu el în mână.

— Arată-mi, zise ea.

— Grace, nu…

— Jeffrey Donovan, prefer ca soţul meu să mă dorească atât de mult încât să se teamă că o să mă rănească decât să nu mă dorească deloc.

Îi aruncă biciul, forţându-l să îl prindă. Ea începu să-şi descheie rochia la spate. Materialul se lărgi, iar ea împinse rochia de pe umeri. Aceasta căzu fără mare zgomot. Nu mai purta corset, ci doar o cămăşuţă.

— *Arată-mi,* repetă ea.

El era mai incitat decât dacă ea i-ar fi luat mădularul în gură şi ar fi făcut cerculeţe pe vârful lui. Apucă strâns de bici, apoi o lovi uşor peste sfârc. Grace plecă uşor capul şi împinse cămaşa jos. Acum, era în faţa lui dezbrăcată, cu pielea strălucind în lumina şemineului, părul dintre picioarele ei la fel de auriu ca acela de pe cap. Jeffrey era pierdut acum în flăcările dorinţelor lui. Desenă o line cu biciul peste celălalt sân al ei, apoi îi lovi sfârcul. Acum, sfârcurile ei erau tari. Grace îi zâmbi. El se mută în partea ei dreaptă şi testă biciul pe fundul ei. Grace sări un pic când el făcu asta şi se uită la el înflăcărată.

— Îţi place, Lady Merryton? şopti el şi o lovi din nou cu biciul.

— E interesant, zise ea şi trase aer în piept în timp ce el mişcă biciul între picioarele ei.

Era în spatele ei acum; îşi puse mâna pe talia ei şi se aplecă, muşcând-o de umăr. Grace se roti în braţele lui. Se întinse după eşarfa lui, desfăcând repede nodul. O luă.

— Leagă-mă!

— Nu, zise el, dar Grace îi trânti materialul în mână, apoi se îndepărtă şi îşi scoase agrafele din păr.

Şuviţe mari de păr îi căzuseră pe umeri. Îşi ridică mâinile, cu încheieturile unite.

— Leagă-mă, Jeffrey.

Jeffrey se uită la mâinile ei delicate, neştiind ce să facă, să plece sau să-i permită acestei tinere femei, acestui suflet inocent să-l convingă că nu era nimic depravat în el. Nu ştia dacă avea forţa de a-şi nega dorinţele; deja îşi simţea mădularul excitat, într-atât de mult, încât îi era greu să-şi ţină pantalonii închişi. Nu avea sens. Urma să o aibă acolo. Avea să se joace cu ea şi apoi să o străpungă.

— Atinge-te, îi comandă el.

— Poftim?

O lovi cu biciul iar, de data aceasta mai tare, peste sâni.

— Vrei să ştii ce-mi doresc, nu? Atunci, *atinge-te.*

Ea ridică ezitant mâinile către sâni. Nu era mare lucru, dar lui Jeffrey i se păru deosebit de erotic. Grace îşi cuprinse sânii, strivindu-şi sfârcurile ei întărite, iar Jeffrey aproape că îi putu simţi degetele pe sfârcurile lui.

Jeffrey trase de guler şi îl îndepărtă.

— Du mâna mai jos, între picioare.

Grace făcu întocmai, mişcându-şi mâna încet peste abdomen, strecurând-o între picioare. Înălţă capul uşor, de parcă senzaţia o străfulgera. Jeffrey ajunsese lângă ea şi îi cuprinse talia cu mâinile. O privi de sus până jos, sfârcurile întărite şi întunecate şi pielea înfiorată. Îi luă o mână, apoi cealaltă şi le legă pe amândouă cu eşarfa. Îi străluceau ochii şi îi zâmbi seducător. Jeffrey îi îndepărtă părul de pe faţă.

— Mă uimeşti, murmură el, apoi o întoarse, ghidând-o să se aplece peste canapea, cu fundul către el.

O lovi cu biciul.

Grace scoase un sunet… De nelinişte? De plăcere? Se panică un moment, dar apoi Grace întoarse capul şi îl privi.

— Vezi? zise ea mieros. Nu m-ai rănit.

El o privi, şi dintr-odată o avalanşă de imagini lascive îi pluteau prin minte. O lovi din nou cu biciul şi apoi îl aruncă. Abia dacă mai putea să respire acum. Simţea flăcări în vintre. O aplecă.

— Desfă-ţi picioarele! zise el, după care vârî o mână

între ele şi degetele în interiorul ei.

El se simţea viu, însufleţit şi îi împinse mâinile legate deasupra capului. Ea era întinsă peste braţul canapelei – un adevărat festin pentru el.

— Da, zise el, mintea gonindu-i. Acum, închide ochii.

Grace se conformă.

— Nu ai voie să deschizi ochii, îi spuse el, prinzând-o de bărbie şi aplecându-se în aşa fel încât acum era la doar câţiva centimetri de buzele ei. Ţi-e teamă?

— Nu.

El băgă un deget în borcănelul de miere de pe masă. La început, îi desenă buzele cu miere, apoi, făcu o linie pe spatele ei, până la şolduri. Întinse mierea peste pielea încă roşiatică, acolo unde o lovise cu biciul. O privi scoţând limba pentru a gusta din dulceaţa mierii, apoi o văzu muşcându-şi buza de jos, mierea intrându-i în gură. Era ademenitor de erotic, iar ea părea mulţumită cu acest joc al lui. Nu avea să se mai abţină – avea să facă tot ce voia cu ea. Ideea în sine i se părea decadentă, dar, în acelaşi timp, eliberatoare. Încântătoare. Îi putea simţi trupul gemând de anticipare sub atingerea lui. Îşi simţea propria inimă bătând cu putere. Un pic de miere alunecă pe şoldul ei; Jeffrey o supse pe nerăsuflate. Aplică miere pe trupul ei în mai multe locuri, lingând apoi şi sugând. Când o muşcă uşor, Grace gemu şi ridică fundul către el, iar valul de dorinţă îl copleşi. Continuă asaltul cu miere pe pielea ei, făcându-şi drum către picioarele ei, către zona ei intimă. O unse cu miere şi începu să o lingă, iar ea gemu şi se mişcă.

— Dezleagă-mă, zise ea pe nerăsuflate.

El crezuse că mersese prea departe şi simţi cum scuzele şi dezgustul de sine începeau să se formeze. Se ridică, dezlegând-o repede şi predându-se.

— Îmi pare rău. Ştiam că…

Grace chicoti. Se întinse după miere. Îşi vârî degetele în ea şi, cu privirea spre el, se întinse către mădularul lui, ungându-i vârful cu miere. Jeffrey gemu puternic, în timp ce Grace mai luă nişte miere şi îi desenă linii pe piept, pe abdomen, urmărind cărarea creată cu gura ei, muşcând şi

sugând, aşa cum îi făcuse şi el ei. Efectul era divin; Jeffrey se prăbuşi peste canapea, iar pieptul îi zvâcnea nebuneşte, cu fiecare răsuflare. Ea îl împinse, forţându-l să se aşeze pe un scaun şi se cufundă între picioarele lui.

— Grace, zise el, dar pierdu orice urmă de raţiune când ea îi luă mădularul în gură.

Limba ei îl înconjura. Îşi mişca buzele de parcă voia să-l guste, făcându-l să înnebunească de plăcere, până când Jeffrey nu mai putu suporta. O prinse dintr-odată, o ridică, se învârti cu ea şi o aşeză pe masă. O sărută aproape cu disperare în timp ce o penetră. Simţi valuri nebănuite de plăcere; gemu îndelung şi languros. Mâna lui alunecă de la sânii ei către zona intimă, iar el se mişcă puternic şi tare în ea, împingând-o către extaz cu trupul şi cu degetele. Ea ajunse la orgasm, urlând animalic, cu o mână în aer, lovind ceva, care ateriză la pământ, simţind mii de fiori şi făcându-i sămânţa să se reverse.

Jeffrey se simţea în rai. Îi trebuiră câteva momente pentru a se întoarce în prezent. Când ceaţa extazului se mai disipă, se aşeză în scaunul de lângă masă, trăgând-o pe Grace în poala lui. Ea îl sărută pe obraz şi linse un pic de miere de pe gura lui, după care îşi aşeză capul pe umărul lui. El îi mângâie părul, copleşit şi uimit de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Nu avea de ce să se teamă, cu adevărat… cel puţin, nu încă. Abia dacă atinsese marginea gândurilor lui. Imaginile care aveau să vină mai târziu aveau să-l termine.

În acel moment însă, Jeffrey se gândi că poate toate îngrijorările lui fuseseră eronate. Poate că el era cel care trebuia să se teamă de gândurile lui.

Capitolul 17

Grace purta cămaşa lui Jeffrey şi stătea cu picioarele încrucişate pe podea în faţa şemineului. Jeffrey avea doar pantalonii pe el şi era întins în faţa ei, pe o parte. Era o

farfurie cu biscuiţi între ei, dar ceaiul se răcise şi în locul lui serveau vin din două păhărele. Părul lui Grace, un pic lipicios pe alocuri, i se părea neîmblânzit, atârnând liber pe spate şi peste faţă. Ea se simţea caldă, relaxată şi flămândă.

Jeffrey era suspicios, urmărind-o cum mânca biscuiţii fără pic de maniere, de parcă trăise în sălbăticie până acum. În mod ciudat, Grace se simţea de parcă tocmai ieşise din sălbăticie. Se simţea exuberantă, invincibilă şi deşteaptă, căci avea convingerea că reuşise să ajungă la acest bărbat misterios. Avusese o sarcină dificilă în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar, sincer, fusese mult mai plăcut decât suna.

— Nu ţi-e foame? întrebă ea şi îi vârî în gură o bucată dintr-un biscuit.

El îi zâmbi şi o mângâie pe obraz, iar ochii lui verzi erau plini de o căldură necaracteristică. Ea se aplecă peste biscuiţi, îl sărută şi îi muşcă buza de jos. El prinse o şuviţă din părul ei şi o încolăci printre degete, mirosind-o.

— Miroase a miere? întrebă ea.

— Un pic.

— Îmi place, zise ea, zâmbind timid. Nu a fost deloc depravat şi nici nu mi-a fost frică. Şi nici nu am fost timidă. Aşa că poţi să te liniştești Lord Merryton.

— De ar fi atât de simplu. Problema va veni mai târziu. Gândurile mele... Scutură din cap. O să încep să văd imagini şi o să cred că ce s-a întâmplat a fost mai rău decât adevărul. Mintea mea se joacă cu mine, spuse el oftând şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, degetul lui mare mângâindu-i încheietura.

Părea reticent acum, iar ea simţi că se retrăgea în acel loc de unde putea să o ţină la distanţă. Grace voia cu disperare să nu facă asta. Se aplecă spre el, privindu-l în ochi.

— Te rog nu pleca, Jeffrey.

— Nu o să plec, zise el. Nu ar fi trebuit să fac asta...

— Nu mă refer la asta, începu ea, împingând farfuria şi aşezându-se pe burtă, sprijinindu-se în coate, la doar

câţiva centimetri de el. Nu mă refer la aici şi acum. Ci la noi. Cred că vezi că nu mă tem de tine. Nu trebuie să crezi că ai putea să mă răneşti. Sunt destul de rezistentă.

— Eşti foarte rezistentă, spuse el zâmbind.

— Şi să nu te temi pentru mine sau de mine, spuse ea.

El îi dădu o şuviţă după urechi.

— Singura dată când mă tem de tine e atunci când te aşezi la pian.

Grace miji ochii, surprinsă, şi râse.

— Oare mă înşală urechile? Sau soţul meu tocmai a făcut o glumă?

El se aplecă şi o sărută.

— Îţi mulţumesc că mi-ai permis să fiu sincer. Dar nimeni nu trebuie să ştie, Grace. Dacă se va suspecta ceva, orice copii născuţi din uniunea noastră ar fi bănuiţi. Copiii surorii mele ar fi bănuiţi. Copiii nenăscuţi ai fratelui meu. Înţelegi.

Grace simţi o apăsare. Se gândi că ar trebui să-i spună despre mama ei, să fie sincer, aşa cum fusese şi el, dar, cumva, în acel moment, obţinând deja micile victorii cu el…

— Familia mea nu mai poate îndura un nou scandal, zise el. Mă tem că răul a fost făcut deja. Să adăugăm şi nebunia… asta ne-ar pecetlui soarta – cu atât mai mult pentru nepoata şi nepotul meu.

Cum să-i mai spună acum că nebunia ajunsese deja în familia lui pentru că se căsătorise cu ea? Oare avea să se ferească de ea? Oare avea să o ierte? Trebuia să-i spună, trebuia să-i spună acum, dar se temea să nu piardă tot ce construise până atunci şi mai ales în această seară. Decise că trebuia să găsească modul potrivit de a-i spune – dar, înainte să poată face asta, Jeffrey o sărută şi îşi afundă degetele în părul ei, trăgând-o mai aproape. Înainte să mai poată formula vreun gând coerent, era pe spate, iar el se repezise la sânului ei. Ea întinse mâinile deasupra capului, zâmbind de plăcere pură, în timp ce el începu să o sărute şi să-şi mişte mâinile pe corpul ei, din nou.

*

Plecară spre reşedinţa Blackwood a doua zi dimineaţă, însă, de această dată, Jeffrey călători în trăsură cu Grace, Hattie şi câinele. Grace era însufleţită şi pălăvrăgi tot drumul, de parcă se simţea obligată să facă asta. Jeffrey era recunoscător pentru asta, căci altfel Hattie ar fi considerat nepoliticoasă neimplicarea lui în conversaţie. Cât despre Hattie, ea rămase lipită de fereastră cu câinele, simţindu-se vizibil nelalocul ei cu el acolo. Grace era hotărâtă să nu lase niciun moment de tăcere între ei. Vorbi despre vreme şi le expuse teoriile ei despre asta. Vorbi despre ultimul bal la care fusese în Londra, înainte ca tatăl ei vitreg să moară, şi se apucă să descrie, în detaliu, toate ţinutele participanţilor. Jeffrey observă că era deosebit de interesată de îmbrăcăminte. Ea menţionă că familia Beckington avea obiceiul de a organiza cine cu cel puţin douăzeci şi patru de persoane şi povesti pe larg despre obiceiurile celor mai frecvenţi invitaţi. Până când ajunseseră la reşedinţa Blackwood, părea să fie extenuată de la atâta vorbit. Hattie ţâşni spre casă.

— Milord, zise Cox, salutându-i pe alee, în timp ce Jeffrey o ajută pe Grace să iasă din trăsură. Ce mă bucur că aţi ajuns. Domnul Ainsley, un avocat din Londra, a venit aici.

— Aici? întrebă Jeffrey, încercând să-şi amintească dacă primise vreo scrisoare în acest sens.

— Da, milord. Spune că este o chestiune urgentă.

Jeffrey o privi pe Grace. Ea îi zâmbi.

— E o zi aşa frumoasă. Cred că o să merg să călăresc. Ne vedem la cină, da?

— Da, spuse el, şi îi luă mâna înfăşurată în mănuşă şi i-o sărută. Unde e? îl întrebă el pe Cox.

— În bibliotecă, milord.

Jeffrey ştiu de îndată că motivul pentru care venise domnul Ainsley nu era unul plăcut, dat fiind comportamentul lui solemn când i se adresă şi modul

neliniştit în care îi înmână o scrisoare. Era de la Sir Edmund Read, pe care Jeffrey nu-l cunoştea. Sir Edmund scria că-l trimisese pe Ainsley ca să colecteze o datorie.

Pretindea că Lord Amherst îi datora nouă sute de lire datorii la jocurile de noroc şi că încercase să recupereze banii de la el, dar nu reuşise. Jeffrey îşi simţea pulsul la tâmple – nu mai văzuse şi nici nu mai auzise nimic de John din acea noapte de la Bath când îl văzuse strecurându-se din biserică în timpul spectacolului. Jeffrey îşi trimisese propriul avocat când devenise clar că trebuia să se însoare cu Grace, dar John dispăruse, cel mai probabil în saloanele din Londra. Jeffrey împături scrisoarea de opt ori într-un pătrat mic, sub privirea domnului Ainsley.

— Nouă sute de lire sunt destul de mulţi bani, zise el, străduindu-se să nu zdrobească scrisoare în mână din cauza furiei.

— Da, e o sumă mare, milord. Şi nu am nicio îndoială că înţelegeţi de ce Sir Edmund vrea să colecteze datoria.

— Bineînţeles.

Jeffrey nu înţelegea cum un bărbat putea să-şi pună onoarea la mijloc şi apoi să nu se ţină de cuvânt. Se gândi la tatăl lui şi la cât de dezamăgit ar fi fost de John. L-ar fi acuzat imediat că distrugea onoarea şi integritatea familiei Merryton. Ah, dar acum John îl avea pe Jeffrey alături.

— Puteţi să-i spuneţi lui Sir Edmund că găsesc această situaţie de neiertat. Tatăl meu ar fi fost foarte dezamăgit de fratele meu.

— Dacă-mi permiteţi, milord, respectul dumneavoastră pentru cuvântul dat şi pentru decenţă este foarte bine cunoscut, de aceea Sir Edmund s-a simţit încrezător să mă trimită la dumneavoastră.

Jeffrey tresări în interior, sfârtecat de propria ipocrizie. Nu era decent. Era chiar foarte indecent.

— O să vă scriu un cec. E suficient?

— Bineînţeles. Nimeni nu are niciun motiv să se îndoiască de cuvântul contelui de Merryton, zise bărbatul zâmbind.

Jeffrey abia dacă putea vorbi – era furios pe fratele

său, pe faptul că trebuia să-i cureţe din nou mizeriile. Se aşeză la birou şi pregăti cecul. Se gândi la fratele său fără de ruşine, trecând din patul cine ştie căror femei direct în sălile de joc, fără a se îngrijora de datoriile pe care le aduna şi de scandalul pe care-l pornea.

Jeffrey îşi aminti, în timp ce înmuia tocul de opt ori în cerneală, că Sylvia îi spusese de mai multe ori că era prea dur cu John, că ceea ce-i lipsea lui John moral recupera cu inima lui bună şi generoasă. Jeffrey nu era de acord. Şi el suferea în mod ascuns de lipsă de moralitate, şi totuşi se străduia în fiecare zi să compenseze. John nu suferea de nimic. Nu compensa nimic. Nu-i părea rău. Îi înmână cecul lui Ainsley şi îi mulţumi pentru sinceritate şi pentru respectul faţă de intimitatea familiei. Ceva din asta îl făcu pe Ainsley să-l privească ciudat. Se întoarse să plece, dar se opri la uşă şi se uită înapoi la Jeffrey.

— Dacă îmi permiteţi, milord?

Jeffrey încuviinţă, dorindu-şi ca bărbatul să plece.

— Simt că nu sunteţi la curent cu vestea despre…

Făcu o pauză, căutând cuvintele potrivite pentru a continua.

— Ce veste? întrebă Jeffrey.

Domnul Ainsley trase aer în piept.

— Cred că toată lumea din Mayfair ştie că fratele dumneavoastră are un copil.

Vestea îl năuci pe Jeffrey. Nu ar fi trebuit să-l uimească, dat fiind trecutul lui John, dar îl luase complet prin surprindere. Începu să bată cu degetele în coapsă.

— Un copil, zise el.

— Iertaţi-mă dacă am îndrăznit prea mult, dar sunteţi un om de caracter, şi mi se părea evident că nu ştiaţi despre asta.

Jeffrey se forţă să vorbească. Nu putea să aibă încredere în acest om, nu într-un om care se gândise să-i spună despre o treabă atât de personală.

— Vă mulţumesc, domnule Ainsley.

Domnul Ainsley încuviinţă şi trecu cu privirea peste Jeffrey, ca şi cum îl cerceta pe baza vreunui standard incert.

După ce plecă, Jeffrey se prăbuşi pe scaun. Un copil. Avea să-l omoare pe John. Cu mâinile lui.

Trebuia să plece la Londra de urgenţă.

*

Se ocupă de corespondenţa care nu suporta amânare şi apoi plecă să o caute pe Grace.

— Călăreşte în jurul lacului, milord.

— Singură? întrebă Jeffrey, punându-şi mănuşile.

— Nu singură, milord. Câinii au însoţit-o, zise Cox, vădit nemulţumit.

— Câinii? întrebă Jeffrey curios.

— Se pare că mai era unul care trebuia salvat de la domnul Drake. Acesta are un picior beteag.

Jeffrey călări către lac, în căutarea soţiei lui. O zări destul de uşor; alerga nesăbuită pe cărarea de la lac, fundiţele de la costumul ei albastru de călărie plutind în urma ei. Năpastă alerga după cal, iar în spatele lui mai era un câine, chinuindu-se să ţină pasul pe trei picioare. În mod normal, numai asimetria picioarelor câinelui ar fi fost suficientă pentru a-l deranja pe Jeffrey, dar acum era mult prea tulburat de cum călărea Grace. O urmări în timp ce gonea înainte de a se opri în locul unde Năpastă mirosea nişte tufişuri. Când îl văzu pe Jeffrey, îi făcu cu mâna.

— Cât mă bucur că ai venit! strigă ea către el. Nu e o zi frumoasă?

— Te-am văzut călărind, zise el. Eşti prea nesăbuită, doamnă.

Ea scoase limba la el.

— Ai vorbit ca orice alt bărbat pe care-l cunosc. Care este scopul călăritului dacă nu poţi merge în galop?

— Poate să nu-ţi frângi gâtul? sugeră el.

Ea râse.

— Tu eşti un bărbat căruia îi place să călărească… Vrei să ne întrecem? întrebă ea, zâmbindu-i trufaşă pentru a-l provoca.

— Acesta este un lucru scandalos şi imprudent din

partea ta, zise el. Dar dacă insişti… Trecu dintr-odată de ea, aplecat spre grumazul calului.

Grace chicoti şi porni după el imediat. Era un călăreţ excelent, şi nu-l putu ajunge. În cele din urmă, încetini calul şi râse în timp ce încerca să-şi recapete suflul. Jeffrey întoarse calul şi se îndreptă spre ea.

— Ai câştigat! zise ea răsuflând întretăiat. Iar eu mi-am pierdut boneta.

— O să o căutăm când ne întoarcem. Văd că ai mai căpătat un câine, zise el, urmărindu-l pe al doilea ţopăind vesel cu acel picior beteag.

— *Ea* urma să fie o surpriză, zise Grace făcându-i cu ochiul. Domnul Drake mi-a zis că e inutilă, pentru că a fost prinsă într-o capcană.

Căţeaua se aşează pe lăbuţe şi îl privi pe Jeffrey, lovind pământul cu coada şi ţinând picioruşul rănit îndoit ciudat. Jeffrey se uită în altă parte – simpla vedere a acelei lăbuţe îl deranja.

— Abia poate să meargă.

— Nu merge perfect, dar merge, se grăbi Grace să adauge. Am de gând să o ajut să se vindece.

— Unele lucruri nu pot fi vindecate.

— Poate că nu, dar fiecare merită o şansă.

Jeffrey zâmbi.

— Eşti hotărâtă, nu?

Coborî de pe cal şi o ajută pe Grace să facă la fel. În timp ce ea se scutură de praf şi îşi aşeză câteva şuviţe rătăcite de păr, el conduse caii către marginea lacului pentru a se adăpa. Căţeluşa alunecă în apă şi înotă într-un mod ciudat, în cerc. Fără piciorul din faţă, nu putea să înoate în linie dreaptă. Dar părea hotărâtă. Când Jeffrey se întoarse pe cărare, Grace se aşeză pe o piatră, cu genunchii la piept, cu braţele în jurul lor şi cu faţa către soare. Jeffrey îşi scoase haina şi o aşeză pe iarbă, întinzându-se pe spate, cu picioarele încrucişate de la gleznă, cu braţele susţinându-i capul şi cu pălăria acoperindu-i chipul. Nu-şi amintea ultima dată când făcuse asta – când era mic, presupunea. Năpastă veni lângă el, mirosindu-i gâtul şi

urechile, apoi se aşează alături.

— O să fiu fericită la vară, zise Grace suspinând. Eu şi surorile mele obişnuiam să înotăm în lacul din Longmeadow. Nu aveam voie să facem asta, dar verile erau atât de călduroase. Se aplecă în faţă. Ne scoteam rochiile şi înotam în cămăşuţe, zise ea încet. Apoi, ne tolăneam pe iarbă, aşa ca tine, până ne uscam. Dar într-o zi ne-a prins paznicul terenului de vânătoare, spuse ea, râzând şi îndreptându-se. A fost destul de scandalizat.

Jeffrey se ridică, sprijinindu-se cu o mână de genunchi.

— Şi atunci făceai numai necazuri, nu?

— Păi, nu intenţionat, zise Grace. Întotdeauna ne doream să facem ce trebuie. Doar că uneori acest *ce trebuie* nu e chiar uşor, spuse ea, făcându-i cu ochiul.

— Asta ar spune cineva sub apăsarea vinovăţiei, comentă el zâmbind.

— Mama mea era hotărâtă să ne ţină ocupate, ca să nu avem timp de tentaţii. Prudence era foarte bună la muzică, aşa că ea a primit lecţii de muzică. Este o plăcere să o auzi, cu adevărat. Mercy, cea mai tânără, ea… păi ea… are o imaginaţie bogată, spuse Grace dându-şi ochii peste cap. Doar că dă spre macabru. Fantome şi vampiri.

— Ah.

— Mama a trimis-o la lecţii de artă, pentru că observase că are înclinaţie spre asta. Şi apoi, mai e şi Honor. E mai mare decât mine cu un an, iar mama a zis că prima dintre fetele Cabot care îşi face debutul va atrage atenţia, aşa că a trimis-o pe Honor la Şcoala doamnei Abbot pentru bune maniere. Nu o să-i spun asta vreodată, pentru că sora mea e enervant de mândră de realizările ei, dar Honor e foarte bună la orice vrea ea. Era cam înnebunitor să fiu sora ei mai mică.

— Şi care este talentul tău? întrebă Jeffrey.

— Al meu? zise Grace ridicând din umeri. Nu prea ştiu. Presupun că sunt suficient de drăguţă. Îmi plac matematica, geografia şi franceza, dar cui nu-i plac? Am salvat o pereche de câini, zise uitându-se la Năpastă. Ea

sări dintr-odată de pe piatră. Năpastă sări şi el, mişcându-şi coada încântat. Mama şi-a dorit să fim dansatoare bune, zise ea şi sări peste Jeffrey. Îşi ridică fustele şi făcu câte o reverenţă la dreapta şi la stânga, apoi o alta. Spunea că fetele care dansează bine se căsătoresc bine, pentru că domnii nu vor să aibă la braţ femei care nu ştiu să danseze.

Se ridică pe vârfuri şi se învârti, iar Năpastă făcu ture în jurul ei, gândindu-se că voia să se joace. Căţeluşa stătea jos, cu capul pe labe, doar privind.

— Nu am mai auzit aşa ceva, zise Jeffrey. Te asigur că pe mine nu m-a sfătuit nimeni niciodată să-mi iau o soţie care dansează bine.

Grace făcu o nouă reverenţă.

— Atunci, ce ai fost sfătuit, Lord Merryton? Să studiezi mărimea averii unei debutante? A zestrei ei? Să analizezi atent relaţiile tatălui ei? întrebă ea şi ridică mâinile deasupra capului, făcând o nouă piruetă.

Jeffrey se ridică într-un cot să o privească.

— Aşa o fi, zise el, ridicându-se şi luându-i mâna, ducând-o pe cealaltă pe spatele ei şi începând să execute mişcările unui dans country.

— Atunci, cred că e posibil să ne fi căsătorit şi în modul clasic şi adecvat.

Jeffrey zâmbi.

— Mă îndoiesc, spuse el, iar Grace râse.

— Oh, dar eşti un dansator bun! zise ea mişcându-se odată cu el, ridicându-se pe vârfuri, sus-jos, sus-jos, înapoi doi paşi şi în faţă patru.

— Nu sunt. Încerci să mă flatezi.

— Poate un pic, zise ea, zâmbindu-i cu subînţeles.

— Cu un pic de practică, o să fii la fel de abil precum Lord Grey, care, cred eu, se consideră vreun soi de balerin, zise ea.

Jeffrey râse.

Era aproape imposibil de crezut că el, dintre toţi oamenii, dansa pe acel petic de iarbă. Mai era conştient şi de faptul că astăzi nu se lovise deloc cu degetul de când o găsise pe Grace. Se simţea liniştit cu ea, eliberat de acele

imagini – cel puţin, pentru moment. Când terminară dansul, o sărută, dulce, lung şi jucăuş, dar şi drăgăstos, aşa cum fusese şi acea după-amiază pentru ei. Detesta faptul că trebuia să plece la Londra.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise el în timp ce se mişcau, cu braţele unite, dansând pe o muzică auzită doar de ei. Am primit nişte veşti îngrijorătoare despre John şi trebuie să merg la Londra mâine.

Zâmbetul lui Grace păli.

— Ce veşti? E bine?

Întrebarea ei îi aduse aminte că ea ajunsese să fie soţia lui din greşeală. Nu se întrebase până acum ce simţea ea pentru fratele lui.

— E bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic care să te preocupe, zise el, poate un pic mai apăsat decât şi-ar fi dorit.

Nu voia ca ea să se îngrijoreze în legătură cu John, în niciun fel.

— Vin şi eu cu tine…

— Nu, zise el. Trebuie să plec repede. O să călăresc.

Ea îl prinse de mână.

— Nu pleca, Jeffrey. Nu încă.

El nu înţelegea ce voia să spună cu asta, dar căută să o liniştească.

— Grace, mă întorc, dar e o problemă care îmi solicită atenţia numaidecât.

Ea arăta de parcă voia să zică mai mult, dar Năpastă începu să latre şi ea se întoarse pentru a-l urmări. O trestie mişcată de briza de după-amiază era vinovatul, dar tot ce voise Grace să spună se pierdu.

Nu mai spuse nimic despre asta în acea zi. Abia târziu în acea noapte, după ce Jeffrey veni la ea şi îi sugeră să o lege de pat şi să facă ce voia cu ea, atunci reîncepu discuţia. Stătea pe burtă, picioarele îndoite în sus de la genunchi, jucându-se cu gulerul lui.

Jeffrey era satisfăcut, corpul lui moleşit după eliberare.

Presăra pe pielea ei, pe spate, un lung şir de săruturi, făcându-şi mâna să alunece între picioarele ei, jucându-se în umezeala sexului ei.

— Chiar trebuie să pleci? întrebă ea, ridicându-şi capul şi închizând ochii de plăcere, în timp ce el o pătrundea cu degetele.

— Trebuie, zise el mult mai interesat de trupul ei decât de plecarea la Londra.

— De ce nu pot să vin?

— Nu o să stau mult. Până când o să aduni tu ce ai nevoie pentru drum, eu m-am şi întors. De ce îţi doreşti atât de mult să mergi într-o vizită aşa scurtă? întrebă el şi aşteptă să vadă dacă ea avea să menţioneze numele fratelui lui.

Grace privi peste umăr către el.

— Nu e evident? Îmi este dor de surorile mele. Nu am nevoie de atât de multe pe cât crezi tu, dar am nevoie de familia mea.

El tresări un pic la gândul că ar trebui să-i întâlnească surorile. Găsise o cale să se simtă confortabil cu Grace, dar se îngrijora cu privire la ce ar fi putut să facă în faţa familiei ei. Îi aranjă o şuviţă de păr şi îi sărută gâtul, dar Grace se ridică. Se întoarse şi se aşeză în faţa lui, în genunchi. Sânii ei păreau atât de savuroşi şi de copţi, încât el nu se putu abţine să nu pipăie unul.

— *Trebuie* să le văd, zise ea. Tu poţi să pleci mâine, cum ai plănuit, iar eu o să vin în ziua următoare cu o trăsură.

— Grace… Trăsura va avea nevoie de o zi şi jumătate. E un drum lung pentru o vizită scurtă.

— Sunt cei mai importanţi oameni din viaţa mea, şi au trecut săptămâni bune de când nu i-am mai văzut. Nu o să ies în lume. Vreau doar să le văd pe ele. Oare e atât de dificil?

— E un drum lung…

— Mă refer dacă e aşa dificil pentru *tine,* zise ea şi îi atinse mâna.

Era uimitor cât de bine ajunsese să-i înţeleagă boala,

într-un timp aşa scurt. El privi către mâna ei, acoperind-o cu a lui.

— Da, zise el. Dar înţeleg. Poţi să vii pentru câteva zile…

Grace chicoti de încântare şi îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui.

— Doar câteva zile, îi zise el. Nu pot… e dificil să stau în Londra mai mult de atât.

Nu-i mai spuse că haosul acelui oraş avea să aducă haos în sistemul lui de numărat, asta adăugat la problemele pe care i le făcea John. Se temea de asta.

— Da, da, doar pentru câteva zile, spuse ea, acoperindu-i faţa cu sărutări.

Jeffrey o întoarse pe spate. Ea gemu în timp ce el îi asaltă sânii, muşcând-o în joacă. El îi putea simţi degetele în păr.

— În plus, o să-ţi fie dor de mine dacă rămân aici.

El îi strânse sânul cu mâna, frământându-i carnea. Incredibil era faptul că avea dreptate. I-ar fi dor de ea.

— Da, zise el, alunecând cu mâna între picioarele ei. Da, zise din nou. Da, mi-ar fi dor.

Capitolul 18

Grace îl conduse pe Jeffrey în dimineaţa următoare încă îmbrăcată în halatul lui şi cu părul răvăşit. Făcuseră dragoste până dimineaţa, iar ea abia îşi putea ţine ochii deschişi. El o prinse de ceafă şi o sărută de opt ori înainte să iasă din camerele lui.

Ea se prăbuşi pe perne, cu zâmbetul pe buze, în timp ce se vârî din nou sub pături, moţăind, analizând în minte orele pe care le petrecuseră împreună. Descoperise ce însemna fericirea conjugală. Jeffrey o învăţa lucruri despre trupul ei pe care nu şi le imaginase vreodată. Şi o învăţa şi despre trupul lui. O introdusese în lumea lui secretă, cerându-şi necontenit scuze pentru asta, dar lui Grace nu-i

părea rău. Ea doar voia să mai înveţe din ce avea el de oferit.

Se auzi un ciocănit uşor, apoi uşa se deschise.

— Bună dimineaţa, milady, zise Hattie. A venit o scrisoare pentru dumneavoastră.

Grace deschise ochii, se ridică şi se întinse după scrisoarea pe care Hattie o aşezase pe măsuţa de lângă pat. Recunoscu scrisul lui Honor. După ce îi adresă clasicele cuvinte de bine, Honor îi scrise:

Aştept cu nerăbdare veşti de la tine! Mă tem să nu fii închisă într-o cameră întunecată şi forţată să mănânci ceva revoltător, precum ţiparii pe care ştiu că-i urăşti. Credeam că toată lumea urăşte ţiparii, dar lui Easton în plac. Lady Chatham a apărut miercuri la noi, la ceai. Nu a mai făcut asta de când m-am căsătorit cu Easton, şi am auzit de la un prieten bun că a avut multe de spus pe acest subiect peste tot prin oraş. Dar a venit, şi încă veselă, şi am ştiut din prima că e disperată că vorbească despre tine, pentru că bineînţeles că vestea s-a răspândit în Londra. Lady Chatham a cedat în faţa curiozităţii; mi-a spus că Merryton este rigid şi obositor şi că nu se gândeşte la nimic în afară de renumele său şi decenţă. Aproape că l-a dezmoştenit pe Amherst, şi se spune că este un companion de cină distant şi dezagreabil. Lady Chatham se jură că este atât de convins de perfecţiunea lui, încât se uită cu dezgust la orice altceva.

— Nu, asta nu e adevărat, bombăni Grace pentru sine.

Nu m-am mai gândit la altceva de când mi-a făcut ea această vizită, şi cred că poate ar trebui să-i spui şi lui adevărul despre mama. Cu siguranţă, se va distanţa şi aşa se va termina căsnicia, şi bineînţeles că o să fie un scandal monstruos, dar cel puţin nu vei mai fi căsătorită cu acel bărbat nesuferit.

Grace voia să-i spună lui Jeffrey despre mama ei. Se

gândea cum să facă asta, *când* anume. De ce nu îi spusese noaptea trecută? Avusese ocazia, dar se înţeleseseră aşa bine, şi simţea cum creştea afecţiunea dintre ei şi nu voia să distrugă asta. Acum o îngrijora gândul că el urma să fie nervos când avea să descopere că ea îi ascunsese acest lucru. Nu voise ca el să se supere înainte să plece în Londra. Ştia doar că el nu putea să fie în Londra fără ea. Grace se gândise că, dacă el o întâlnea pe mama ei şi vedea cât de neajutorată era fără fetele ei, atunci poate el reuşea să privească situaţia cu mai multă blândeţe.

Bineînţeles că poţi să vii la mine şi la Easton. Nu avem multe în prezent, dar nu te vom forţa să mănânci ţipari.

— Ai înţeles totul pe dos, Honor, zise Grace cu voce tare şi se ridică din pat. Înaintă către birou pentru a lua tocul şi a scrie o scrisoare prin care să o anunţe pe Honor că ea şi soţul ei aveau să vină la Londra.

Trebuie să te porţi frumos, Honor! Promite-mi! Ştiu cum poţi fi când nu îţi pasă de cineva, dar te rog oferă-i lui Merryton prezumţia de nevinovăţie. O să-ţi trimit veşti de îndată ce m-am instalat.

Grace voia să fie încrezătoare în ceea ce făcea. În timp ce ea şi Hattie se pregăteau să plece în dimineaţa următoare, îşi reaminti că circumstanţele urâte ale căsătoriei ei începeau încet să dispară în uitare. Credea cu sinceritate că putea trăi fericită alături de Jeffrey, chiar şi cu ciudăţeniile lui. Nu era atât de naivă încât să creadă că totul avea să fie perfect sau că ciudăţeniile sau temerile lui legate de nebunie aveau să dispară ca prin magie, dar avea încredere că drumul pe care pornise cu el era bun şi că se înţelegeau în ciuda tuturor secretelor, ceea ce o făcea să privească cu optimism către viitor. Acum, nu-i mai rămânea decât să-l convingă şi pe el de asta.

*

Londra avea un aer aparte, mai mult decât oricare alt loc din Anglia, iar după săptămâni bune de absenţă, Grace simţi asta mai mult decât de obicei. Îi fusese dor de Londra şi de agitaţia sezonului, de procesiunile nesfârşite de banchete, baluri, serate şi petreceri cu ceai. Îi era dor de toate rochiile frumoase, de pălării şi de pantofi, îi era dor de societate, şi de prietenii ei, şi de agitaţia din Mayfair, districtul din inima Londrei. Însă, pe măsură ce trăsura se apropia de mulţime, Grace fu uimită să descopere că ajunsese să aprecieze şi frumuseţea simplă şi calmul de la ţară. La Blackwood nu era precum la Longmeadow. La Longmeadow erau atât de multe familii de seamă în apropiere, încât se părea că societatea urma familia Beckington la ţară. Grace petrecuse multe veri cu dansuri, picnicuri şi întreceri de cai. Nu călărise singură niciodată, aşa cum făcuse la Blackwood, simţind vântul pe chipul ei, libertatea de a fi singură în lumea mare. Nici nu vizitase grajdurile, nu salvase câini care nu erau pe gustul pădurarului. O cutremură gândul că ar fi putut salva mai mulţi dacă nu ar fi fost atât de preocupată de propria persoană şi de nevoia de distracţie şi atenţie.

Fusese atât de prinsă de societate, încât nu avusese timp să se gândească la altceva. Moşia Blackwood era o lume aparte, iar Grace ajunsese să aprecieze frumuseţea locului. Faptul că fusese singură în toată această perioadă îi permisese să vadă diversitatea vieţii şi a propriilor sentimente. Nu îşi putu reţine un zâmbet – de mai bine de doi ani, de când îşi făcuse debutul în societate, nu se putuse gândi la altceva decât la ţinutele pe care urma să le poarte şi la locurile în care avea să cineze. Nu-şi dorise decât să fie admirată de bărbaţi şi să se împrietenească cu femei. Cât de mult evoluase!

Casa din oraş a lui Merryton era pe Brook Street, foarte aproape de reşedinţa Beckington şi doar la o plimbare scurtă de Grosvenor Square şi Audley Street, unde stătea Honor acum. Casa Merryton era din cărămidă roşie, cu două coloane care marcau intrarea.

Cox ieşi să le salute, conducându-le în salonul cu podea cu alb şi negru şi cu tavanul boltit ce făcea ca spaţiul să pară mai mare. Grace privi în jur în timp ce-şi scotea mănuşile şi boneta şi observă camerele aflate de o parte şi alte a foaierului, toate mobilate minimalist. Asta nu o surprinse. O surprinseră însă tablourile de pe pereţi. Nu erau multe, dar destule încât pereţii să nu fie complet goi. Presupuse că absenţa tablourilor în Londra ar fi atras prea mult atenţia şi ar fi stârnit speculaţii. Spre deosebire de reşedinţa Blackwood, pe care puţin ajungeau să o vadă. Hattie şi Julia, femeia care se îngrijea de camerele personale şi de biroul lui Jeffrey, stăteau lângă Grace în salon, în timp ce domnul Cox le ajuta cu hainele. Hattie înălţă capul şi privi în sus la tavanul de deasupra.

— Fratele mai mic al mamei mele a venit la Londra când avea doar şaisprezece ani şi nu a mai auzit nimeni de el după, zise Hattie.

Grace o cuprinse cu mâna pe după umeri.

— Ai cuvântul meu că o să ne întoarcem la reşedinţa Blackwood, Hattie.

— Eu întotdeauna m-am gândit că o să ajung la Londra, spuse Julia şi se scărpină sub nas de parcă avea o mâncărime. Îmi plăcea să cânt, şi am crezut că o să ajung pe scenă.

Atât Hattie, cât şi Grace întoarseră capul.

— *Da?*

— Oh, da, spuse Julia. Sunt o cântăreaţă bună, doamnă.

— Eu nu am crezut că o să fiu altceva decât menajeră, zise Hattie cu voce joasă.

— Pentru asta sunt visurile, din păcate, spuse Julia. Prea bine, domnule Cox. Aş vrea să mă ocup de camerele Excelenţei Sale, să mă asigur că totul este în regulă, zise ea şi porni către scări.

— Excelenţa Sa este aici? întrebă Grace.

— Nu, doamnă. E plecat astăzi şi te roagă să nu-l aştepţi. Se aşteaptă să revină târziu. Să vă conduc în camere?

Grace privi printr-o uşă deschisă, spre un ceas de birou. Avea timp să se vadă cu Honor înainte de cină.

— Da, mulţumesc. Haide, Hattie, avem multe de făcut.

Camerele ei – un dormitor, salon şi o garderobă – erau orientate spre stradă. Din colţul salonului, Grace putea să vadă puţin din Grosvenor Street. Hattie îi raportă că încăperile contelui erau imediat după, în oglindă cu cele care fuseseră rezervate pentru ea, cu o garderobă lângă a ei. Camera ei era pictată într-o culoare plăcută, un albastru de nuanţa cerului, iar pereţii erau bogat ornamentaţi. Şemineul era placat cu marmură, iar covoarele erau noi. Era foarte frumos, şi, în orice alte circumstanţe, Grace ar fi fost nerăbdătoare să le arate totul surorilor ei. Dar avea prea multe lucruri în minte, unul dintre cele mai stringente fiind cum avea să explice de ce se căsătorise cu Merryton cât încă, teoretic, trebuia să ţină doliul după tatăl ei vitreg – şi, mai rău, fără prezenţa familiei. Dacă nu ar fi mers în Bath. Dacă… Dar, dacă nu ar fi făcut ce făcuse, nu s-ar fi căsătorit cu Jeffrey. Indiferent de ce se întâmplase, indiferent de ce urma să facă Jeffrey când avea să afle adevărul despre mama ei, Grace era recunoscătoare pentru această experienţă. Trase adânc aer în piept. Nu, nu ar fi vrut să piardă asta pentru nimic în lume. Fusese schimbată pentru totdeauna – şi în bine. Dar acum, avea această problemă: cum să explice această căsătorie subită familiei şi prietenilor. Iar dacă cineva ştia ce era de făcut, atunci cu siguranţă această persoană era Honor Cabot Easton. Grace o lăsă pe Hattie să-i aşeze lucrurile şi să se instaleze şi ea porni către reşedinţa Easton.

Ziua devenise cenuşie şi cădea o ploaie măruntă, ştergând mirosul specific de fum de pe străzile din Mayfair pe care trecea ea acum. Ploaia începu să cadă mai tare şi până când ajunse ea pe Audley Street. Ţâşni pe scările din faţa casei Easton şi bătu tare în uşă. Majordomul îi luă lucrurile şi o conduse în salon, mergând să o anunţe pe Honor de sosirea ei. Grace privi în jur în timp ce aştepta. Casa era destul de grandioasă, cu podea de marmură, cu

pereţi acoperiţi cu mătase şi cu plăci aurite în tavan. Nu arăta precum casa unui om care-şi pierduse averea, aşa cum îi scrisese Honor. Camera era primitoare – părea că oamenilor le plăcea să trăiască aici. Nu existau temeri pentru simetrie, nicio teamă pentru tablouri cu rame asimetrice, prost aşezate, fără obsesia perfecţiunii plasării ornamentelor.

— Grace! o auzi pe Honor strigând de undeva de sus, iar apoi se auzi ceea ce părea o cameră plină de copii alergând la etajul de deasupra.

Acel sunet se propagă către scări, vacarmul produs de pantofii lui Honor având mari şanse să fie auzit şi de toată lumea de pe stradă. Se opri în faţa uşii salonului, ţinându-se de cadru. O privi pe Grace.

— Dumnezeule, chiar eşti tu! strigă ea şi se repezi spre ea, aruncându-şi braţele în jurul ei, strângând-o tare.

Spre groaza lui Grace, lacrimi de uşurare începură să-i cadă pe obraji.

— Honor! zise ea plângând. Oh, Honor!

Honor începu şi ea să plângă. Amândouă căzură în genunchi, încă ţinându-se strâns. Dar apoi, Honor o împinse un pic şi îşi şterse lacrimile şi le şterse pe ale lui Grace.

— Gata, zise ea, zâmbind în ciuda tremurului din voce. Noi suntem doamnele curajoase şi neînfricate din Londra, îţi aduci aminte?

— Oh, cât îmi doresc să nu-mi aduc aminte că am zis asta, spuse Grace şi se aşeză în fund, sprijinindu-se de perete. Sunt aşa fericită să te văd, zise ea şi îşi şterse lacrimile.

Honor râse şi se ridică.

— Bucuria se revarsă din tine. Şi eu mă bucur să te văd, spuse Honor şi îi întinse mâna lui Grace pentru a o ajuta să se ridice. Acum, haide, spune-mi totul. Începe cu motivul pentru care eşti în Londra, când ai ajuns şi ce te face să plângi.

— Plâng pentru că mi-a fost dor de tine şi am trecut prin atâtea.

Grace fu asaltată de imagini din trecut.

— Săraca de tine! exclamă Honor. Eşti atât de puternică fiindcă te-ai măritat cu el şi că *înduri* toate astea…

Grace o prinse de mână pe sora ei.

— Honor, mi-a fost dor de tine, Doamne cât de dor, zise ea sincer. Mi-a fost dor de felul în care-mi spui ce să fac.

— Şi mie mi-a fost dor. Cel mai dor mi-a fost când Easton mi-a refuzat cererea de căsătorie…

— Ce a refuzat?

— Cererea mea. M-a refuzat public şi dramatic, spuse ea făcând semn cu mâna. O să vorbim mai târziu despre asta. Ideea e că şi-a cerut scuze pentru asta, zise, ajutând-o pe Grace să se aşeze pe canapea lângă ea.

Grace clipi.

— Ce spui? Nu pot *să cred…*

— Bineînţeles că o să crezi. Dar destul cu asta! Eşti aici, te-ai întors la mine! Am nevoie să fii cu mine, Grace! zise Honor strângând-o de braţ. Sunt teribil de fericită, mai mult decât aş fi crezut. Nu este ideal – avem foarte puţini bani –, dar George e foarte deştept şi nu a renunţat la barca lui. Nu va dura mult până când va reuşi să rezolve totul. Iată-mă cum mă pornesc iar – destul despre mine! strigă ea. Ce e cu tine? Vreau să ştiu tot. Trebuie să-mi spui tot. Merryton. Cum de ai putut să faci o greşeală atât de îngrozitoare?

Cum de putuse, într-adevăr?

— Pentru că era întuneric şi am crezut… Oh, nu ştiu, Honor, s-a întâmplat aşa repede. Am prins un alt bărbat decât cel pe care-l urmăream, dar acum nu mai consider că am făcut o greşeală.

— Bineînţeles că a fost o greşeală.

— Nu, zise Grace, scuturând din cap. Adică, mă bucur că l-am încurcat cu Amherst.

Honor icni de uimire. Se lăsă pe spate, de parcă Grace ar fi recunoscut cine ştie ce acuzaţii de înaltă trădare. La fel de repede se ridică, ochii ei albaştri scânteind.

— Bine. Atunci, spune-mi tot.

— Nu ştiu de unde să încep. Cu noaptea în care am sedus bărbatul greşit? Cu sentimentul de disperare şi singurătate pe care l-am avut când am ajuns la reşedinţa Blackwood? E totul foarte mohorât şi întunecat. Sau poate ar trebui să sar peste toate astea şi să-ţi spun că am ajuns să ţin la el, dar nu în modul în care mi-am imaginat că o să ţin la un soţ. Sau poate că nici asta nu contează sau nu va conta, pentru că nu i-am spus totul.

— Cum adică?

Grace icni.

— Nu i-am zis despre mama.

Honor suspină atât de tare, încât Grace tresări.

— Grace! Trebuie să-i spui! Toată lumea ştie acum! Mama – nu o mai putem ascunde. Adică, o ascundem aici, pentru numele lui Dumnezeu, îţi imaginezi ce ar zice toată lumea din Mayfair dacă ar vedea-o bântuind pe străzi, vorbind cu oameni care nu sunt acolo? Dar toată lumea ştie că e nebună.

— Da?

Grace suspectase acest lucru, dar o durea să-l şi audă. Honor se aplecă către ea.

— Într-o zi, Hannah a dus-o la o plimbare prin piaţă, şopti ea. De obicei, nu spune nimic, pentru că e pierdută în mintea ei, dar în acea zi a văzut un domn şi era convinsă că-i furase ceasul. Hannah mi-a zis că a fost îngrozitor. Striga încontinuu „Hoţul!” şi câte şi mai câte, spuse Honor, aşezându-se înapoi pe canapea. Draga mea, poţi să stai liniştită, *toată lumea* ştie. E cel mai prost ţinut secret. Ai văzut-o?

Grace scuturã din cap.

— Am venit la tine prima dată.

— Şi sunt foarte bucuroasă că ai făcut asta. O să mergem împreună. Dar mai întâi spune-mi tot despre Merryton şi despre reşedinţa Blackwood. Ard de nerăbdare să aud tot, şi, să fiu sinceră, întotdeauna l-am crezut foarte dezagreabil.

Grace simţi tristeţe pentru soţul ei, considerat de lume ciudat şi distant, captiv în propriile gânduri. Grace nu-i

spuse lui Honor asta, dar îi spuse toate celelalte lucruri. Îi spuse şi despre Molly Madigan, despre Năpastă şi despre noua căţeluşă. Îi vorbi despre cât de greu îi fusese să ajungă la soţul ei şi că la început el părea să o deteste.

— Pare un ticălos, zise Honor când Grace termină toată povestea.

— Aşa am crezut şi eu, dar am descoperit recent că nu e, Honor. Nu e deloc.

Îi povesti lui Honor cum, printr-un miracol, el a început să fie mai blând cu ea şi să îi arate afecţiune. Ea admise că era ceva foarte animalic la el.

— Îmi aduce aminte de un animal rănit, de parcă e în dureri şi se chinuieşte să ascundă asta. Mă doare sufletul pentru el, pentru că îmi imaginez că e foarte greu să ascunzi o asemenea durere, nu crezi?

— Ce durere să aibă el? pufni Honor.

— Cu toţii avem ceva dureros în noi, nu? întrebă Grace. Tatăl lui a fost foarte dur cu el, din ce am înţeles, zise ea. Foarte dur, iar mama lui… nu prea a cunoscut-o. Dar cred că e mai mult de atât. Văd că e mai mult, şi, în momentele în care suntem singuri, se eliberează de tot şi el e… e tot ce-mi puteam dori. E tandru şi atent, îmi spune că sunt frumoasă şi pot vedea cât de mult mă doreşte.

— *Serios?* zise Honor încântată. Şi…? continuă ea, lovind-o uşor pe Grace cu genunchiul. Te satisface aşa cum trebuie să facă un soţ cu soţia lui?

Grace se înroşi.

— Nu ştiu dacă e aşa cum trebuie să facă un soţ cu o soţie, dar eu sunt destul de… fericită.

Honor chicoti, apoi începu să râdă, prinzându-se cu mâna de stomac.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie!

*

— Dar apoi dispare, zise Grace, prinzând-o de mână pe Honor şi forţând-o să fie atentă la lucrurile mai importante. E ca şi cum ar avea draperii la ochi, la ochii

aceia verzi, şi ele se închid. Iar eu mă gândesc că, dacă aş putea să ajung dincolo, aş putea să-l ajut.

— Oh, Grace, oftă Honor, aşezându-i o şuviţă rătăcită. Întotdeauna ai avut în tine dorinţa de a îngriji oamenii răniţi, pe cei excluşi?

— La ce te referi? întrebă Grace, surprinsă.

— Nu ştii asta despre tine? Întotdeauna ai fost capabilă să vezi în ceilalţi ceva ce nimeni nu poate vedea. Îţi aduci aminte de Frederica Morton? Honor se cutremură. Avea o fire dificilă, dar tu ai rămas prietenă cu ea.

— Tu erai dură cu ea.

— Oh, nu mă îndoiesc, spuse Honor, aproape veselă. Eu şi mai toată Londra. Nu spunea nimic drăguţ despre nimeni.

— Era singură. Nu avea niciun prieten.

— Bineînţeles că nu avea. Dacă îşi dorea, se comporta prea ciudat şi nu transmitea mesajul ăsta. Dar tu ai fost prietena ei. Nu o să uit niciodată când v-am văzut plimbându-vă la braţ prin Hyde Park.

Lui Grace nu-i plăcuse prea mult de Frederica, dar simţise compasiune pentru ea. Frederica nu părea să înţeleagă cât de neplăcută era în interacţiunile sociale.

— Era plictisitoare, dar îşi dorea să fie inclusă. Îţi aduci aminte de ziua în care acel pui de capră s-a prins în gard?

— Oh, zise Grace, strâmbându-se când îşi aduse aminte de acel incident.

— Tu ai stat cu acel animăluţ până a murit.

— Pentru că era rănit, Honor! Nu puteam să-l las să moară singur!

— Tu nu puteai, dar eu am putut, la fel şi Prudence. Era prea mult de suportat! Dar fix la asta mă refer, Grace. Tu, dintre noi toate, ai avut capacitatea de a vedea dincolo de suprafaţă. Tu vezi durerea şi binele din oameni. Chiar şi în cineva îngrozitor precum Merryton. Nu sunt deloc surprinsă că ai văzut binele din el. El trebuie să fie extaziat că s-a căsătorit cu tine.

Grace râse.

— Deloc. Dimpotrivă, m-a avertizat că nu vrea să aibă scandal, că nu va tolera să-i mânjesc renumele familiei.

— *Mmm, zise* Honor, mijind ochii. Cam *târziu* pentru *asta,* nu-i aşa? Toată lumea vorbeşte despre căsătoria subită dintre contele de Merryton şi despre ruşinea lui Amherst.

— Poftim?

— Vrei să spui că nu ai auzit? zise Honor surprinsă. Nu de asta ai venit la Londra?

— Nu… Pentru ce să vin? întrebă Grace, încruntându-se.

Honor icni şocată şi privi spre uşă de parcă voia să se asigure că nu era nimeni care să audă.

— Oh, nu ai auzit! Oh, draga mea! Prima data, s-a răspândit vestea că Merryton s-a căsătorit neaşteptat şi nu în circumstanţe plăcute, iar la scurt timp s-a propagat un zvon teribil – că Amherst a făcut un copil cu fata croitorului lui.

Grace suspină.

— Ce?

— Da! Prudence a auzit că o ţine într-o casă la nord de Bedford Square.

Grace icni din nou.

— Da, e şocant, zise Honor, scuturând din cap. Pare prea cordial pentru a ascunde un asemenea secret, nu?

— Eşti sigură, Honor? Nu e doar un zvon?

— Păi, în mod clar, nu pot fi pe deplin sigură – dar cred că e adevărat.

Grace îşi îngropă faţa în mâini, alarmată de propria prostie, recunoscătoare că Amherst nu venise atunci. Nu-i păsa că el avea un copil ilegitim – nu era primul lord care să facă asta. Însă îşi dădu seama că, dacă Amherst ar fi venit la magazinul de ceaiuri, ea ar fi făcut rău mai multor persoane decât îşi imaginase în nebunia ei. Un copil! Şi, dincolo de acel copil, o femeie care foarte probabil ţinea la Amherst.

Grace fusese atât de naivă şi atât de impresionată de iscusinţa ei.

— Oh, nu! Nu trebuie să te întristezi! zise Honor. Având în vedere ce-ţi spun acum, dacă tot era să te alegi cu unul din bărbaţii Donovan, cel puţin te-ai ales cu cel potrivit, nu? Oh, draga mea, nu te îngrijora – după ce am făcut eu în sala de jocuri din Southwark, scăpările tale o să pară o nimica toată comparate cu ale mele. Honor râse de parcă era mândră de asta. Acum, abia aştept să fac cunoştinţă cu Merryton. Dar mai întâi trebuie să mergem la reşedinţa Beckington. Prudence şi Mercy îţi duc lipsa, la fel şi Augustine.

— Cum sunt ei? întrebă Grace în timp ce Honor se ridică.

— Foarte bine. Prudence a fost de mare ajutor cu mama. Ea s-a oferit, doar o ştii pe Prudence, întotdeauna gata să ajute şi să schimbe lucrurile în bine. Augustine a zis că e mai bine ca mama şi fetele să stea cu el până când eu şi Easton le vom putea lua. Iar Mercy... zise Honor pocnind din limbă, Mercy e Mercy, mereu îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala şi inventează tot fel de poveşti. Îl înnebuneşte pe Augustine.

Grace zâmbi sincer. Mercy îl şocase întotdeauna pe Augustine, având în vedere firea lui sensibilă, deşi ea nu plănuia vreodată asta.

— Vreau cu disperare să le văd.

— Nu ai zis un cuvânt despre mama, spuse Honor pe un ton acuzator. Vrei să o vezi, nu?

— Da, bineînţeles! zise Grace ridicându-se şi ea. Oh, Honor, sunt o fiică ticăloasă! Ştii că mi-e teamă să o văd, să văd că i s-a înrăutăţit starea? Şi că nu vreau să i-o prezint lui Merryton.

— Nu ai nicio şansă să scapi de asta, zise Honor calmă. De ce nu i-ai spus soţului tău?

— Nu ştiu, gemu Grace.

Simţea că i se face rău. Era imposibil de descris războiul din mintea ei, dar se chinui să-l pună în cuvinte.

— La început, nu i-am spus pentru că mi-a vorbit autoritar despre dorinţa de a nu fi implicat în vreun scandal şi mi-a spus explicit că nu va tolera asta. Mă temeam să nu

mă alunge.

— Cel puţin, puteai veni la noi. Eu şi Easton nu ne temem de scandal.

— Asta aşa e, dar, dacă aş fi ştiut despre căsătoria ta, nu aş fi mers niciodată la acel magazin de ceaiuri, îi aminti Grace. Am aflat prea târziu! Era disperată – credeam că suntem aproape de a pierde toate oportunităţile pentru Prudence şi Mercy. Şi cine putea să ne spună ce avea să facă Augustine cu mama?

— Mi-e ruşine că m-am îndoit de el, sincer, zise Honor. Dar a fost bun cu mama. Ştie că Easton nu are bani în momentul de faţă. Dar te avertizez, draga mea, că mi-a zis recent că ştie că te-ai căsătorit cu un nobil, că ai privilegii şi că nu mai există niciun motiv ca fetele Cabot să rămână la Beckington. „Nu ar fi mai confortabil să stea cu tine sau cu Grace, draga mea?” zise Honor, imitându-l pe Augustine. Aşa că vezi că nu ai de ales. Trebuie să-i spui lui Merryton.

— Bineînţeles că trebuie, zise Grace. Ar fi trebuit să fac asta acum câteva zile, dar am fost atât de recunoscătoare că am dărâmat bariera dintre noi, încât nu am vrut să distrug totul. Şi apoi, de fiecare dată când mi-am făcut curaj, a apărut ceva.

— Mmm, zise Honor sceptică, de parcă nu credea că asta era adevărat.

Ştia doar că nu voia să distrugă afecţiunea şi înţelegerea care apăruse între ea şi Jeffrey. Era totul fragil. Ca întotdeauna, Honor o înţelese pe Grace. Se întinse după mâna ei.

— Te înţeleg, draga mea. Chiar te înţeleg. Nici nu-mi pot imagina cum are să reacţioneze un bărbat atât de înţepat şi de neiertător ca Merryton când o să audă adevărul. Dar nu îl poţi ascunde, iar noi nu le putem părăsi pe Prudence şi pe Mercy – au nevoie de noi mai mult ca oricând. Trebuie să-i spui. Nu va fi uşor, dar ştiu că vei face ce trebuie şi că vei ţine fruntea sus. Pentru că eşti neînfricată şi puternică şi eşti cea mai bună soră pe care mi-o puteam dori.

Grace zâmbi şi o îmbrăţişă pe Honor.

— Sper să mai crezi şi să mai spui asta şi când voi trăi sub acoperişul tău, în ruşine şi plângând în fiecare zi.

Honor o strânse uşor.

— Oh, draga mea, şi eu sper.

Capitolul 19

Grace se simţea tristă după ce plecă de la reşedinţa Beckington şi mergea pierdută prin ploaie către casa Merryton. Bineînţeles, Prudence şi Mercy fuseseră încântate să o vadă pe Grace, şi ea pe ele. O năuciseră cu întrebări despre reşedinţa Blackwood şi Merryton, apoi o zăpăciseră cu ultimele veşti şi zvonuri despre cele mai noi debutante ale sezonului. Până şi Augustine fusese încântat să o vadă, strângând-o atât de tare în braţe, încât Grace nu mai putuse respira, apoi o cercetase atent, declarând că arăta foarte bine.

— Ce bine că ai venit, ce bine, zisese el. Trebuie ca tu şi Merryton să veniţi la noi cât de curând. Nu-i aşa? continuă el, uitându-se către logodnica lui, Monica Hargrove.

— Da, numaidecât, spusese Monica, uitându-se la Grace atentă, cu braţele încrucişate. Toţi abia aşteptăm să ştim cum de v-aţi căsătorit atât de repede. Nu ştiam că vă cunoşteaţi. Vă ştiaţi?

— Nu, zisese Grace cu calm, dar asta e frumuseţea dragostei, te loveşte Cupidon când vrea, nu, Monica? Fix când nu te aştepţi şi, în unele cazuri, rău de tot, adăugase ea zâmbind cu căldură şi le promisese că, de îndată ce se putea, avea să aranjeze o întâlnire, să le prezinte soţul.

Sincer, ea spera că avea să li-l prezinte pe Merryton, nu un alt scandal, de această dată mai mare. Venise apoi timpul ca Prudence să o conducă pe Grace sus, în cele două camere în care mama ei, Lady Beckington, şi camerista ei, Hannah, stăteau în majoritatea zilelor. Mama ei o privise pe Grace direct, pe sub sprâncenele nesmulse de ceva timp.

Părul ei frumos şi negru albise în ultimele luni şi era prins într-un coc la ceafă. Grace observă că ambele mâneci ale rochiei fuseseră distruse de ciupitul constant al materialului. Acesta fusese şi primul lucru pe care Grace şi Honor îl observaseră la mama lor, această schimbare privind vestimentaţia, obsesia de a rupe broderiile de pe rochii. Mama ei se ridicase şi mijise ochii, studiind-o pe Grace.

— Ce bine că ai venit, zisese ea.

— Mamă, spusese Grace, cu braţele întinse. Sunt eu, Grace.

— Ştiu cine eşti, zisese ea dur şi se ferise de îmbrăţişarea lui Grace. Bets, scoate-o afară, continuase ea.

Bets, îşi reamintise Grace, fusese guvernanta mamei ei. Femeia luase un scaun şi se aşeză la masa de jocuri, lângă jocul de table. Fredonase ceva în timp ce muta piesele fără a avea ceva anume în minte, fără a urma regulile jocului. Grace o privise pe Hannah, care îi zâmbise cald.

— E obosită, doamnă.

Prudence o prinsese pe Grace de braţ şi o trăsese într-o parte.

— Unele zile sunt mai bune ca altele, mărturisise ea. Dacă nu te-a văzut de ceva timp, uită. Dar, dacă ai fi prin preajma ei mai mult timp, şi-ar aduce aminte.

— Pe tine te recunoaşte? întrebase ea.

Prudence ridicase din umeri.

— Câteodată.

Faptul că o văzuse aşa pe mama ei, mai suferindă decât o văzuse ultima dată, o îndurerase pe Grace. Simţea ca şi cum îi înfipsese cineva un cuţit în inimă, răsucindu-l continuu. Ce lume crudă! O mamă îşi vede copilul, dar nu-l recunoaşte.

Grace era cu mintea în altă parte când intră în casa Merryton, hotărâtă să-i spună soţului său adevărul despre mama ei. Honor avea dreptate – era de neconceput să mai ascundă asta. Păşi în foaier şi zâmbi absentă către valet în timp ce-i înmână umbrela. Când îşi scoase pelerina, se

întoarse către scări şi sări ca arsă, speriată de prezenţa lui Amherst. El zâmbi larg la ea şi ţâşni către foaier, cu braţele întinse, cu pălăria în mână.

— Soră! zise el, de parcă nimic nelalocul lui nu se întâmplase, de parcă nu o lăsase cu ochii-n soare la magazinul de ceaiuri, aşteptându-l.

O îmbrăţişă şi, înainte ca Grace să poată să scoată vreun cuvânt, o şi sărută pe obraz, apoi îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Era un bărbat frumos, întotdeauna crezuse asta, toată Londra credea la fel, dar Grace îşi dădu seama că-i plăcea mai mult caracterul liniştit şi solemn al lui Jeffrey. Amherst semăna cu Jeffrey, dar nu avea maxilarul atât de pronunţat şi nici ochii atât de pătrunzători şi de vibranţi.

— Eşti surprinsă? întrebă el vesel. Nu cred că poţi fi la fel de surprinsă pe cât am fost eu când am aflat că te-ai căsătorit cu fratele meu. Dar a fost o surpriză fericită…

— Ah…

Grace se gândea înnebunită ce să spună, privirea alunecându-i către Cox.

— Haide, trebuie să aud tot, zise Amherst, prinzând-o de cot şi conducând-o în salon. Închise uşa în urma lor, apoi se uită la ea. Căsătoria îţi prieşte, Lady Merryton, continuă el, prinzând-o de mijloc şi învârtind-o de parcă dansau.

— Milord! strigă ea.

El râse şi o eliberă.

— Tu şi Merryton, spuse el scuturând din cap. Cât de îndrăzneaţă eşti, domnişoară Cabot… Pot să-ţi zic Grace, nu? Să pui ochii pe contele de Merryton? Ştiam că fetele Cabot sunt îndrăzneţe, dar nu aveam idee cât de curajoase. În momentul în care am auzit că el este în Londra, am venit numaidecât să-l felicit – pe el şi pe noua mea soră.

Grace simţi cum se înfierbântă. Nu se gândise până acum la ce avea să-i spună lui Amherst când avea să-l vadă. Zâmbetul lui pieri.

— Oh, draga mea, te-am supărat. Pari tristă, şi nu trebuie să fii, îi zise el liniştitor şi se aplecă spre ea. O să fie secretul nostru.

— Ce secret? Nu e niciun secret! zise Grace îmbufnată. Bineînţeles că ştie.

— Bineînţeles că ştie ce? întrebă Amherst.

— Sincer, milord, ştie de ce eram în magazinul de ceaiuri în acea noapte.

Amherst ridică din sprâncene, uimit. Dintr-odată, începu să râdă.

— Oh, nu cred, asta e grandios! Nu vrei să spui că el a…

— Da, adică… mă refer… el a venit în magazin, spuse ea, încrucişându-şi braţele.

Amherst râse cu poftă, de parcă totul era o glumă. Grace merita asta – se comportase de parcă totul fusese o glumă. Fusese atât de naivă, de prostuţă.

— Oh, Doamne! Pot să-mi imaginez cât de nemulţumit a fost de asta, spuse Amherst jovial.

— Asta e puţin spus.

— Şi cum de te-ai căsătorit cu el? întrebă el, privind-o atent. Fratele meu nu e deloc genul spontan. De fapt, e cea mai puţin spontană persoană pe care o ştiu. Spontaneitatea îl face să…

— Milord! strigă Grace. Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Trebuia să te întâlneşti cu mine, şi nu ai venit.

Era o chestiune care o chinuise, dar acum rămăsese doar o necunoscută în toată întâmplarea din Bath. Voia să-l audă spunând-o, să admită că o abandonase.

— De ce nu ai venit?

— Cu siguranţă, ai ghicit până acum, zise el.

— Nu aveam de unde să ghicesc, spuse ea îmbufnată înţelegând că el credea că ea putea intui toate lucrurile acestea. De unde era să ştiu? M-ai asigurat că aveai să vii. Când ne-am privit la procesiunea din biserică, mi-ai făcut semn cu capul.

— Ah, Grace, zise el, atingându-i degetele cu ale lui. Cum să-ţi spun? Nu am venit… pentru că ţi-am ghicit motivele.

Grace era şocată – nu-i oferise niciun indiciu, nimic care să-l facă să-i suspecteze motivele. Oare fusese atât de

evidentă?

— Şi? îl provocă ea, încercând să-l facă să admită că avea un copil.

— Văd că te-am jignit, dar eu nu sunt un novice. Am ştiut foarte bine de ce ai vrut să ne vedem în asemenea condiţii suspecte. Aproape că mi-ai dat toate indiciile în conversaţia noastră anterioară.

— Nu am…

El zâmbi şi îi atinse bărbia.

— Ba da. Oricât de mult te preţuiesc, oricât ţin la tine… nu te puteam ajuta în acel fel.

Grace păli, umilită de propria naivitate.

— Dar m-ai încurajat, zise ea. În ultimii doi ani, m-ai încurajat!

Amherst ridică din umeri, de parcă nu conta deloc faptul că el flirta cu diverse femei sau că le lăsa însărcinate.

— Dacă suspectai asta, atunci de ce nu ai refuzat să mă vezi? Dacă m-ai fi refuzat, l-ai fi scăpat pe fratele tău de această soartă, zise ea rece. El te căuta pe tine la magazin şi… spuse ea, scuturând din cap.

Amherst nu merita vreo explicaţie. Ridică dintr-o sprânceană.

— Am înţeles eu bine? Marele conte de Merryton a făcut o greşeală?

— Cum de poţi glumi cu asta?

— Nici în cele mai sălbatice vise nu mi-am imaginat că Jeffrey avea să ajungă în magazinul de ceaiuri. Am fost şocat să-l văd la concert. Urăşte mulţimile. Urăşte magazinele de ceaiuri, din ce ştiu eu. Şi când mă gândesc că a mers acolo şi cumva… Râse, şocând-o pe Grace. Îmi cer iertare, zise el când văzu expresia lui Grace. Dar dacă l-ai cunoaşte pe fratele meu…

— Îl cunosc. M-am *căsătorit* cu el.

— Mă refer să-l cunoşti bine de tot. Sunt sigur că nu te-a lăsat să-i vezi sentimentele cu adevărat – nu a permis aşa ceva nimănui. Îmi pare rău, draga mea. Nu-l doresc nimănui.

— Ce…

— Dar nu te mai pot ajuta acum. E prea târziu. Ce a fost făcut rămâne făcut, aşa cum se spune, zise el, de parcă terminase de mâncat şi nu auzise că fratele său fusese păcălit să se însoare.

Dumnezeule, Grace presupusese că relaxarea lui Amherst însemna că era un om bun şi decent. Se simţi dezgustată de el. Amherst îşi trecu mâinile prin păr. Era un gest atât de mic, dar nu-l mai văzuse făcându-l până acum şi i se păru, nu ştia de ce, un semn de nervozitate. Dintr-odată, Grace îl văzu pe Amherst într-o cu totul altă lumină, drept un bărbat care încerca disperat să ascundă adevărul. Era la fel ca fratele lui în această privinţă, nu? Amândoi erau hotărâţi să ascundă adevărul.

Şi ea era la fel. Secretele lor nu se terminau.

— Haide, Grace, zise Amherst şi întinse mâna către ea. Suntem cumnaţi acum, frate şi soră. Am putea la fel de bine să fim prieteni.

— Ai dreptate.

Asta păru să-l surprindă; îi zâmbi curios în timp ce ea puse mâna peste mâna lui şi îl strânse cu afecţiune.

— Ai ratat destul de multe în primăvara asta, zise el. Să-ţi vorbesc despre ce e nou prin Londra?

Nu avea să-i spună cea mai mare veste, Grace era sigură de asta, şi, sincer, nu-i păsa de restul. Mintea îi era în ceaţă, inima o durea şi fu bucuroasă să-l lase să vorbească în vreme ce ea încerca să se adune. Îi povesti despre căsătoria lui Honor cu George Easton – că sora ei mersese la Southwark şi încercase să parieze o ofertă de căsătorie de la el într-o sală de jocuri, dar el o refuzase public. Honor îi spusese lui Grace puţin despre acest episod, ce se întâmplase cât ea plecase spre Bath – Easton decisese că el era cea mai proastă pereche pentru ea şi refuzase să o vadă, aşa că Honor luase problema în propriile mâini. Grace ştia că ea mersese la Southwark şi că făcuse acea ofertă. Dar versiunea lui Amherst era cu mult mai scandaloasă.

— Nimeni nu se plictiseşte când sunt fetele Cabot prin preajmă, nu-i aşa? zise el.

Îi spuse că Easton îşi schimbase părerea şi că făcuseră o nuntă rapidă, atât de rapidă, încât toată Londra încât vorbea despre acest lucru şi despre lipsa de decenţă, dat fiind că Honor era în doliu după tatăl ei vitreg.

— Să sperăm că Jeffrey nu o să audă despre asta, zise el.

— De ce? Ceva foarte similar i s-a întâmplat şi lui.

Amherst o cercetă atent.

— Pentru că e un om dur. E foarte rigid şi are idei fixe.

— Se gândeşte intens la multe lucruri, admise Grace.

— Se gândeşte la totul din prisma consecinţelor asupra lui. Analizează cum o să afecteze asta sau cealaltă părerea lumii despre el. Nu fi şocată – nu-l consider pe fratele meu un om rău. Nu-l condamn pentru tendinţele lui. Tatăl meu a fost foarte dur cu el, în calitate de moştenitor, să ştii. Nu tolera nimic în afară de perfecţiune, şi toţi eram pedepsiţi dacă încălcăm vreun principiu. Dar cel mai mult Jeffrey. Era un om crud.

— Crud? Sau strict?

— Crud, zise Amherst, încruntându-se. Se grăbea să recurgă la bătaie ori de câte ori voia să facem ca el. În special cu Jeffrey. Dar acum, că e conte, nu e normal ca noi să ne aşteptăm ca Jeffrey să fie altfel? Mai blând? Nu foloseşte pumnii, ce-i drept, dar aşteptările lui sunt asemănătoare cu ale tatălui nostru. Crede că ar trebui să am o ocupaţie cu care el să fie de acord, că ar trebui să mă căsătoresc cu o femeie cu care el este de acord, că ar trebui să duc numele familiei mai departe. Totul ireproşabil, bineînţeles.

Dar oare nu toţi oamenii încercau să trăiască ireproşabil?

— Presupun că o să vrea acelaşi lucru şi de la tine, zise Amherst. Nu va tolera niciun fel de deraiere de la ceea ce consideră el comportament adecvat.

— A fost destul de înţelegător, date fiind circumstanţele, zise Grace, fără a-i păsa de modul în care Amherst o studia.

— Pot să te întreb ceva mai delicat? Nu a fost…

vulgar, nu?

Grace nu ştia ce să răspundă la asta.

— Dur, se corectă John.

Grace simţea că se înroşeşte. Era şocată de nepoliteţea din spatele acelei întrebări, de presupunerile lui… Începu să se mişte, dar John o prinse de braţ.

— Nu aş deschide niciodată un asemenea subiect în faţa sexului frumos, dar eşti cumnata mea, şi… au fost zvonuri despre apucăturile lui… despre preferinţele lui, să spunem.

Lui Grace îi venea să intre în pământ de ruşine. Jeffrey o asigurase că nimeni, în afară de ea, nu ştia despre gândurile care-l chinuiau.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, zise ea, dorindu-şi să iasă din cameră şi să fie cât mai departe de Amherst.

— Mă refer la faptul că are un anumit apetit… din ce am auzit vorbindu-se în Ashton Down.

— Pentru ce? întrebă ea, simţind cum îi creşte frica.

— Pentru femei, dar pentru mai mult de una.

John o făcea să fie confuză.

— Mai mult de o femeie?

— În acelaşi timp, clarifică John.

Grace îl privi, incapabilă să-şi imagineze asta.

— Nu a propus ceva…

— Nu! izbucni Grace şi îşi smuci mâna dintr-a lui.

Era cu adevărat ruşinată şi, mai rău, nesigură. Abia acum afla despre aceste lucruri, despre fanteziile pe care le avea soţul ei şi se îngrijora că la asta se referise Jeffrey când vorbise despre depravarea lui. Oare asta îşi dorea? Să împartă patul şi cu altcineva? Dumnezeule, nu – era un învăţăcel înfocat şi îi plăcea ce făcea. Dar nu asta, niciodată asta.

— Îmi cer scuze, nu vreau să te alarmez. Nu ar trebui să te îngrijorezi, eu nu aş face asta dacă aş fi în locul tău, întrucât e şi mai pasionat de ideea de a păstra viu, nevătămat şi de neatins numele familiei. Mai alb şi mai curat decât zăpada.

John îi spusese toate aceste lucruri într-un mod ce

trăda faptul că nu credea ceea ce zicea. Grace nu-l înţelegea. De ce îi spunea aceste lucruri? De ce i-ar povesti asemenea lucruri jignitoare? Era ca şi cum voia să o şocheze, voia ca ea să-l dispreţuiască pe Merryton.

— Am zis destule, spuse el. Dar m-am gândit că e bine să auzi de la cineva cunoscut înainte să afli de la alţii.

Era o minciună, iar ea ştia asta. Voia să o scandalizeze.

— Asemenea zvonuri o să umble prin Londra.

— Nimic nu umblă pur şi simplu prin Londra, milord. Zvonurile sunt aduse la Londra la fel cum praful e purtat de furtună, zise ea, uitându-se la el insistent, gândindu-se la secretele lui.

— Presupun că ai dreptate, spuse el absent.

Se auziră nişte zgomote în foaier. Ea nu avu timp să se gândească la ceva ce să spună, că uşa salonului se şi deschise, iar Jeffrey intră, mutându-şi privirea de la ea către Amherst, cu o expresie indescifrabilă.

*

Fusese o zi teribilă pentru Jeffrey, pierdută căutându-şi fratele. Pentru un bărbat care detesta asimetria, căutările prin diferite localuri care de care mai alambicate şi haosul oamenilor şi al animalelor din Londra erau de nesuportat... De la un club pentru bărbaţi la altul, apoi la sălile de jocuri de noroc – fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse în ultima perioadă.

Jeffrey se mişcase rapid, dat fiind faptul că Grace avea să ajungă la Mayfair până se întorcea el. Se gândise la ea, la lucrurile pe care avea să i le facă... totul îl motiva. Dar Jeffrey ştia că era mai mult la mijloc: voia să o vadă zâmbind. Era uimitor cum doar în câteva săptămâni reuşise să treacă de la a nu-i păsa dacă o mai vedea vreodată la a se gândi aşa la ea. Fusese vrăjit de această femeie frumoasă, vibrantă. Fu şocat să o vadă pe Grace cu John, împreună în salon.

— Jeffrey! zise John vesel. Ce faci? Arăţi bine, adăugă

el şi întinse mâna pentru a-l saluta. Vreau să te felicit pentru căsătorie şi să-ţi urez tot binele pentru un viitor fericit. Tocmai îi spuneam lui Grace ce norocos eşti.

Grace. Îi spusese Grace. Jeffrey o privi, iar ea îi zâmbi.

— Mă bucur mult că eşti aici, zise ea şi se duse către el, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

El strânse pumnii şi încercă să-i zâmbească. Se uită la John, care îi privea suspicios.

— Unde ai fost? întrebă el.

John râse de parcă întrebarea lui Jeffrey îl amuzase.

— Văd că sărim peste saluturile obişnuite. Am venit să te felicit, Jeffrey. Avem multe de sărbătorit! zise el, făcând semn către Grace.

Grace atinse mâna lui Jeffrey; el simţi acea atingere vibrându-i în tot corpul.

— Mulţumesc, zise el înţepat. Cred că avem multe de discutat, nu? Hai să mergem în biroul meu, bine?

Grace păru rănită de lipsa lui de politeţe. Dacă Jeffrey ar fi crezut că era capabil să vorbească amiabil, ar fi făcut-o. Dar, în momentul de faţă, tot ceea ce vedea era fratele său suit peste soţia lui, trupurile lor strâns lipite.

— Nu vrei să bem un whisky împreună, Jeffrey? Să-mi permiţi să îi urez toate cele bune soţiei tale? întrebă John, întinzându-şi braţele rugător.

Grace coborî privirea către mâinile lui Jeffrey, încolăcite la spate, apoi se uită la chipul lui.

— Te rog să-l scuzi pe Lord Amherst, sunt câteva chestiuni pe care trebuie să le discutăm de urgenţă, zise Jeffrey.

— Oh, asta nu sună prea bine, nu? comentă John amuzat. Prea bine, Lord Merryton, dacă insişti cu asta, o să-mi ţin discursul despre fericire conjugală la cină. Sunt invitat la cină, nu?

— Bineînţeles că eşti, zise Grace. Insist eu cu asta.

— Mulţumesc, zise John şi făcu un semn din cap. Înaintă către locul în care Jeffrey aştepta şi îşi puse o mână pe după umărul lui. Îmi pare bine să te văd, Jeffrey. Ai zis în birou, nu?

— Jeffrey, zise Grace, iar Jeffrey îi luă mâna şi o duse la buze.

— Ne vedem la cină, murmură el şi îi dădu drumul.

Voia cu disperare să o atingă, să o ţină în braţe. Nevoia aceasta îl chinuia, dar erau probleme mai importante, care nu sufereau amânare, aşa că ieşi din salon şi porni după fratele lui.

Capitolul 20

— De ce ai luat toate tablourile de pe pereţi? întrebă John când Jeffrey intră în birou. Încă una dintre ciudăţeniile tale, presupun.

Cât de mult detesta Jeffrey acest cuvânt! Tatăl lui obişnuia să se refere la el în acest mod – fiul meu cel ciudat. Amintirile îl loviră puternic pe Jeffrey – se bătu cu degetul în picior încercând să împiedice amintirile să iasă la suprafaţă.

— Cred că preocuparea ta ar trebui să fie datoria pe care o ai faţă de Sir Edmund şi nu decorul acestui birou, zise el, observând că-l surprinsese pe John.

— Ce ştii despre asta? îl provocă el.

— Doar că a trimis un avocat să colecteze datoriile din averea familiei. Încă o dată, familia Donovan trebuie să rezolve datoriile tale la jocuri.

— Sunt bani suficienţi, zise John indiferent.

— Şi presupun că tu crezi că sunt bani şi pentru a întreţine copilul din flori pe care l-ai făcut, nu?

John era şocat.

— Nu ştiu…

— Să nu îndrăzneşti să negi, îl avertiză Jeffrey.

John se ridică.

— Nu o să neg, Jeffrey. De ce aş face asta? Câteodată, aceasta este consecinţa naturală a faptului că îţi vâri o femeie în pat.

— Fata croitorului? zise Jeffrey, imaginându-şi-o pe

sărmana fată, vrăjită de vicontele frumos şi acum ruinată complet.

John râse.

— O femeie este o femeie.

— Nu şi pentru tine, John, spuse Jeffrey, strângând pumnul pentru a opri valul de gânduri care-l încercau cu privire la inocenta femeie. Eşti viconte. Numele tău este prestigios. Chiar dacă am putea să trecem cumva peste faptul că acţiunile tale iau bani de la copiii legitimi ai acestei familii, nu putem trece peste faptul că ai datoria de a duce o viaţă exemplară. Acesta este preţul privilegiului de care te-ai bucurat toată viaţa.

— Câtă ipocrizie, scuipă John. Îmi ţii mie lecţii despre comportament, când ştiu foarte bine ce-i faci acelei sărmane femei. Ce le-ai făcut şi altora.

— Ce îi fac? repetă Jeffrey, neînţelegând. Nu ştiu la ce te referi.

— Pe dracu' nu ştii, zise John nervos, înroşindu-se din cauza furiei. Toată lumea din Ashton Down ştie cam ce lucruri cauţi tu la o parteneră de pat, Jeffrey. O perverteşti cu poftele tale şi nu te sinchiseşti de asta, dar îmi ţii mie predici.

Adevărul din acuzaţiile lui îl răni profund pe Jeffrey. Era conştient de propria lui ipocrizie, dar asta nu-l scăpa de responsabilitatea de a conduce familia. Se învârti în jurul biroului, lovind cu pumnul rapid de opt ori.

— Nu o să eviţi conversaţia asta încercând să distragi atenţia de la comportamentul tău iresponsabil, John! Spune ce vrei despre mine, dar eu mă ţin de cuvânt! Ce fel de om eşti tu dacă nu îţi respecţi cuvântul dat?

— Un om rău, admise John.

— O scuză penibilă pentru un Donovan! strigă el, ridicând mâinile în aer.

— Dar eu cel puţin nu simt nevoia să mă uit la două femei oferindu-şi reciproc plăcere cu mădularul meu în mână! Eu cel puţin nu m-am însurat pentru că nu mi-am putut stăpâni poftele într-un magazin cu ceaiuri cu o femeie a cărei mamă este nebună.

— Nebună, pufni Jeffrey.

John se lumină la faţă.

— Nu ştii. Minunat! chicoti el. Te crezi mai presus de mine, dar tu eşti cel care a adus nebunia în familia asta. Poate eu am un copil din flori, dar tu ai adus sânge mânjit de nebunie în familia noastră. Asta e doar vina ta, milord.

Inima lui Jeffrey bătea într-un ritm teribil.

— Minţi…

— Oare? Întreab-o pe frumoasa ta soţie.

Gândurile lui Jeffrey alergau nebuneşte în timp ce încerca să înţeleagă acuzaţiile lui John.

— Destul, zise el încet, masându-şi fruntea cu degetele. Îşi simţea capul greu, ca şi cum urma să explodeze din cauza durerii, iar el avea nevoie de aer, avea nevoie să numere nişte paşi, să gândească. Să *numere.*

— Ţi-am găsit un post în marina regală, şi o să te întâlneşti cu amiralul Hale, vineri la două după-amiaza, zise el ferm privindu-l pe John în ochi. O să accepţi postul. O să-i dăm acestei femei suficienţi bani pentru a pleca departe şi a creşte confortabil acest copil, cu condiţia să nu mai aibă alte pretenţii de la tine. Tu te vei ocupa de datoriile faţă de Sir Edmund. Şi nu vreau să mai aud vreun cuvânt pe acest subiect, John. Dacă nu faci ce-ţi spun, te voi dezmoşteni. Nu-ţi voi permite să tot pătezi numele familiei sau să goleşti cuferele noastre şi nici să-ţi baţi joc de viitorul copiilor familiei, doar ca să te distrezi.

— Eşti un om fără inimă, zise John cu vocea tremurând de furie. Nu mi-ai zis niciodată vreo vorbă bună, ştii asta? Credeam că moartea tatii te va schimba, dar devii tot mai mult ca el, cu fiecare zi.

Insultele lui John erau greu de auzit, dar Jeffrey le auzise de multe ori şi în trecut.

De fiecare dată când el şi John aveau o asemenea conversaţie – Jeffrey cerându-i lui John să spună de ce considerase că era o idee bună să piardă prosteşte sume mari din averea familiei, iar John scuzându-se spunând că făcuse totul din cauza lui, pentru că îl tratase urât –, John ajungea să-l insulte. Dar, astăzi, cuvintele lui John se

înfipseseră adânc în Jeffrey, făcându-l să fie asaltat de furie, dezgust faţă de sine şi îndoieli despre Grace.

— Întâlnirea de mâine e la ora două, zise în cele din urmă Jeffrey, ignorându-l şi notând adresa pe o bucată de hârtie pe care i-o înmână lui John. O să fii acolo!

— Bineînţeles, zise John, smulgându-i hârtia din mână. E o idee minunată. Cu cât mai departe de reşedinţa Blackwood, cu atât mai bine, pufni el, lovindu-l uşor pe Jeffrey în drumul spre uşă.

— O să rămâi la cină, zise Jeffrey sec şi rece.

John se opri. Jeffrey îi putea citi încordarea din umeri, îl văzu trăgând adânc aer în piept. Se întoarse către el şi îi zâmbi ciudat.

— Nu aş rata oportunitatea de a cina cu minunata ta soţie, zise el şi ieşi trântind uşa.

— Patru anotimpuri, bâigui Jeffrey. Patru ferestre, şaisprezece paşi de la birou…

Număratul nu avea să-l liniştească. Nimic nu avea să facă asta. Teama despre zvonurile care umblau prin Ashton Down era suficient de mare încât să-l chinuiască – un bărbat nu putea să caute lucruri precum cele pe care le căuta el şi să nu se audă zvonuri. Dar să adauge la toate astea şi nebunia mamei lui Grace era cu mult peste ce putea suporta. Nu înţelegea de ce nu-i spusese. Se îngrijora că amestecul dintre două tipuri de nebunie avea să îi distrugă copiii. Ce şansă mai aveau? Dar, mai mult decât atât, apăsarea secretelor lui Grace era insuportabilă, făcându-l să se întrebe ce alte lucruri îi mai ascunsese.

Deschise sertarul de jos al biroului şi scoase o bucată de hârtie. Ridică un toc şi îl vârî de opt ori în cerneală, apoi începu să scrie cifre pe rânduri şi coloane, câte opt. Adunări. Înmulţiri şi împărţiri, toate cu opt. Era o sarcină minuţioasă şi obositoare de cele mai multe ori, una care dura o oră sau mai bine. Dar însăşi minuţiozitatea, repetiţia dureroasă îl calmau şi îi permiteau să gândească. Nu se mai simţise aşa neliniştit de zile bune, dacă nu de săptămâni.

Se obişnuise cu prezenţa unei femei în casa lui, iar

obsesiile legate de Grace începuseră să se atenueze. Încă era bântuit de imagini – dar acum imaginile erau doar cu Grace. Doar ea. Chiar şi teama lui ciudată de a nu o răni se domolise. Întotdeauna avea momente de incertitudine când era cu ea, dar până şi creierul lui obosit recunoştea că nu o rănise până acum, aşa că îşi dădea seama că teama lui era fără logică. Era ciudat cum totul pornise de la un comentariu făcut de John la nervi. Adevărul trist al depravării lui, care şi în cele mai bune momente era acolo, în întuneric, în el. Chiar şi atunci când Jeffrey credea că starea i se îmbunătăţeşte. Iar acum începuse să-şi imagineze numărul interminabil de secrete pe care Grace i le ascundea. Prea multe, prea lascive. Calculele păreau să-l ajute, cumva, iar Jeffrey putu în cele din urmă să plece din birou şi să meargă în camerele lui să se pregătească pentru ceea ce presupunea deja că avea să fie o cină interminabilă. Whisky-ul pe care-l servise nu făcuse altceva decât să-i agite stomacul. În el se dădea o luptă între imaginile perverse cu soţia şi fratele lui şi număratul necontenit.

— Potoleşte-te, şuieră el în oglindă.

Ce fel de bărbat era el de nu se putea controla? Unul ciudat, neobişnuit. Se bătu cu pumnul în picior şi se forţă să coboare pentru cină. Grace şi John erau deja în salon. John părea relaxat, de parcă reuşise să-şi îngroape toată furia. Jeffrey îşi dorea să poată face la fel. Grace arăta minunat într-o rochie gri şi purta perle.

— Bună seara, zise ea, întinzând mâna după Jeffrey. Tocmai îi spuneam lui John cât de bucuroasă sunt că a rămas la cină. Ştiu că îţi era dor de el.

Jeffrey se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Bineînţeles că îmi era dor de el.

Era adevărat. În ciuda relaţiei tensionate dintre ei, lui Jeffrey îi era dor de băieţelul care obişnuia să-l urmărească peste tot, pălăvrăgind încontinuu despre săbii, cavaleri şi lupte. Pentru Jeffrey, John fusese multă vreme singurul element care îi înfrumuseţa ziua.

Zâmbetului lui Grace era fermecător, iar Jeffrey îl

simţea cum se prelinge prin el ca o panglică de mătase. Era frumoasă şi cu siguranţă subiectul imaginaţiei multor bărbaţi sănătoşi. În mod clar, nu era singurul care o vedea aşa; îl privi pe fratele lui. John era lângă bufet şi îşi turna un pahar de whisky.

Cox apăru cu pahare de şampanie. Grace acceptă. Jeffrey refuză. Ea părea neliniştită, remarcă el în timp ce ea îi zâmbi şi privi către fratele lui.

— Fratele tău este incorigibil, zise ea.

— Poftim?

Ea îi zâmbi fermecător lui John.

— Are o capacitate deosebită de a imita o cunoştinţă comună, pe Lord Grimbley. Îl ştii?

Jeffrey scutură din cap.

— Sunt surprins că ţi-l aminteşti, a trecut ceva timp, spuse John. Să mă gândesc… e un tip grăsuţ, care are tendinţa de a se legăna când pe o parte, când pe alta când vorbeşte cu doamnele, spuse el, imitându-i gesturile. Se pişcă de faţă, împinse capul pe spate şi se uită către propriul nas, strâmbându-se. Domnişoară Cabot, aveţi douăzeci de mii pe an. Aţi putea fi perechea perfectă pentru mine, zise John cu voce gravă, mişcându-şi şoldurile dintr-o parte în alta.

— E straniu, comentă Grace încântată. Chiar *arăţi* puţin ca el. Cred că până şi Grimbley ar fi amuzat de felul în care-l imiţi.

— Nu sunt sigur de asta, zise John râzând.

— E la toate evenimentele la modă din societate, zise Grace. Trebuie să-i arăţi asta când te vezi cu el.

— Se pare că nu o să mai particip la niciun eveniment la modă, zise John voios, dar Jeffrey putu auzi amărăciunea din vocea lui. Poate fratele meu a uitat să menţioneze, dar a fost atât de bun încât să-mi caute ocupaţie. Foarte amabil, într-adevăr, spuse John şi ridică paharul. În cinstea fratelui meu, care în mod altruist şi fără a fi rugat caută ocupaţii pentru membrii familiei lui, ca nu cumva să se plictisească.

Grace zâmbi nesigură, gândindu-se că John o necăjea.

— Şi ce ocupaţie urmează să ai?

— Oh, urmează să fiu ofiţer în marina regală, zise John cu grandoare. Trebuie să ne plătim datoriile, după cum ştii. Însă mie nu mi-a plăcut niciodată marea. Speram să ajung popă.

Jeffrey nu se putu să nu râdă, surprins de cele spuse. Doar el râse însă; Grace îl privea curioasă pe John. Poate încerca să şi-l imagineze în haine de vicar. Cox anunţă că cina urma să fie servită.

Îşi croiră drum către sala de mese, iar John îşi asumă un rol pe care Jeffrey îl văzuse jucându-l de multe ori: acela de gazdă. Se apucă să povestească despre o cursă amuzantă de cai pe care o văzuse în Hyde Park. Jeffrey mai auzise povestea; John o spunea mereu cu patos şi aproape că o punea în scenă.

Jeffrey nu putu să nu observe că Grace era fascinată de poveste; stătea aproape pe marginea scaunului, urmărindu-i fiecare cuvânt pentru a afla rezultatul cursei. Jeffrey îşi dori ca şi el să aibă asemenea abilităţi pentru a o face pe Grace să se uite la el cum se uita la fratele lui. Radia de încântare. Îl mai privea şi pe Jeffrey din când în când, căutând semne că şi el se simţea bine auzind povestea fratelui lui, satisfăcută că cel puţin asculta. După care se întorcea către John şi îi zâmbea. Jeffrey nu se putea abţine să nu o privească şi să simtă povara depravării lui într-un mod cu totul diferit. Grace nu-i zâmbise lui aşa, nu? Şi de ce să o fi făcut? Nu era la fel de interesant precum fratele lui. Când participa la evenimente, el rămânea tăcut, temându-se să nu-şi trădeze gândurile nefireşti. Începu să se întrebe dacă între ei era ceva mai mult. Gândurile îl chinuiau şi era pregătit ca această seara interminabilă să se termine, să se retragă în camerele lui, la ritualurile lui, şi totuşi felul principal nu fusese servit. Poveştile spuse de John păreau să nu aibă sfârşit, spre încântarea lui Grace. Până când terminară felul principal, spusese atât de multe, încât Jeffrey nu mai putea să ţină pasul cu ele. La sfârşitul mesei, în timp ce Jeffrey şi John serveau vin de Porto, John începu să se laude cu iscusinţa lui la masa de cărţi, iar

Jeffrey abia se abţinu să nu explodeze având în vedere datoriile enorme adunate de John. Aşa că, dintr-odată, Jeffrey se ridică.

— Îmi cer scuze, dar mă doare capul, zise el. Grace?

Ea îl privi pe John în timp ce se ridică de pe scaun.

— Mă bucur că ai putut veni, milord, zise ea.

— Ce? Se termină seara aşa repede? întrebă John jovial. Haide, Lady Merryton, nu vrei să mă încânţi cu vocea ta frumoasă şi să-mi cânţi ceva?

Ea râse.

— Eu nu am voce frumoasă.

— Atunci, o să cânţi la pian pentru mine? întrebă John. Încă e devreme, şi, cum mi-a fost interzis să mai intru în cluburile cu jocuri de noroc, am nevoie disperată de o distracţie.

— E târziu, zise Jeffrey.

— Doar un cântec, insistă John, zâmbind seducător.

— Poate doar unul, sugeră Grace către Jeffrey.

— Atunci, am stabilit, zise John şi se ridică cu paharul în mână.

Jeffrey îi oferi tăcut mâna lui Grace. Nu se putu abţine să nu bată în picior în timp ce o conducea în salon. Simţea cum neliniştea creşte în el, îngreunându-i picioarele şi pieptul. Însă nu era sigur de unde venea acest disconfort. Nu mai era vorba doar despre gândurile obsesive sau despre nevoia de a număra. Nu, îşi dădu el seama, în timp ce o urmărea pe Grace luându-şi locul la pian, ceea ce îl agita atât de mult era un sentiment complet străin şi ciudat pentru el, încât nu ştia cum să-l potolească, să îl ascundă sau să îl îngroape. Nu putea scăpa de el numărând.

Ceea ce-l răscolea în asemenea măsură era faptul că îi păsa.

Ţinea la Grace. În ciuda aşteptărilor, ţinea la ea foarte mult, iar asta îl făcea să se simtă mai nesigur decât fusese vreodată.

Capitolul 21

Grace se simţea tulburată. Oh, zâmbise, râsese, îl declarase pe Amherst în glumă un cunoscător al talentelor muzicale inexistente. Fusese gazda perfectă, dar îl văzuse exact aşa cum era – un diavol alunecos. În timp ce apăsa pe clape – în mod intenţionat prost, pentru că nu avea să-i permită să se folosească de muzică pentru a continua această noapte blestemată şi nu avea nici cum să-i dea una –, Grace îşi simţi inima cuprinsă de dezamăgire. Fusese aşa încrezătoare, chiar fericită, în ultimele zile! Chiar crezuse că această căsnicie avea să înflorească, în ciuda începutului nu tocmai fericit. Dar apoi venirea lui Amherst distrusese totul. Oh, înţelesese foarte bine ce intenţiona el. Fusese în prea multe saloane şi la prea multe baluri pentru a nu-şi da seama când un domn nu juca deloc cinstit. Ceea ce nu înţelegea era de ce.

Îşi denigrase propriul frate, spunându-i acele lucruri îngrozitoare. Chiar dacă erau adevărate, nu avea niciun motiv să-i spună – altul în afară de dorinţa de a o răni sau de a o face să se teamă de Jeffrey.

John fusese un invitat teribil la cină, spunând tot felul de poveşti care-l excludeau pe Jeffrey. Vorbise despre multe evenimente şi oameni şi despre Londra, doar despre lucruri pe care el şi Grace le ştiau, încercând să o atragă într-o discuţie. Grace se străduise să îndrepte conversaţia spre chestiuni generale, dar Amherst era hotărât. Când devenise clar că Jeffrey avea de gând să pună punct serii, Grace înţelese că John plănuia să prelungească totul pentru a rămâne singur cu ea. Era un comportament grosolan mascat de o aparentă amabilitate, iar Grace îl dispreţuia pentru asta. Ştia că totul trebuia să aibă legătură cu discuţia încinsă pe care fraţii o avuseseră mai devreme în acea zi. Oh, da, ea ştia despre asta – vocile lor, ascuţite de furie, răsunaseră peste tot.

Şi când se gândea că fusese atât de aproape de a se căsători cu acest om! Lucrurile erau atât de diferite acum. Simţea pentru Jeffrey lucruri pe care nu şi le imaginase

niciodată: afecţiune, stimă, poate chiar ceva mai profund de atât – ceva ce nu mai simţise pentru nimeni. Ţinea prea mult la Jeffrey pentru a putea suporta comportamentul mişelesc al fratelui lui.

Când îşi luară rămas-bun de la John, Grace se aştepta ca Jeffrey să o însoţească în camera ei. Dar, în loc de asta, el îi ură noapte bună.

— Nu vii? îl întrebă ea.

— Nu, zise el. Am ceva de rezolvat.

El intră în birou, cu pumnii strânşi. Grace porni către camerele ei şi se pregăti pentru noapte. Se aştepta ca Jeffrey să vină la ea. Aşteptă o vreme pe scaunul de lângă foc, cu braţele încolăcite în jurul genunchilor.

La unu noaptea, el încă nu venise.

Ce se întâmplase? Ce trebuia ea să facă? Instinctul îi spunea să se bage în pat şi să se afunde în gânduri, dar îşi reaminti spusele lui Honor: „Te temi? Dacă trebuie să vorbeşti cu el, atunci mergi să vorbeşti cu el! Nu fi laşă!”

Încă o dată, Honor avea dreptate – ceea ce începea să se întâmple alarmant de des. Dar Grace nu avea să adoarmă cu toate întrebările şi îndoielile care o măcinau, aşa că îşi puse halatul, luă lumânarea de lângă pat şi porni pe hol către camerele lui Jeffrey, înainte de a-şi pierde curajul.

Nu se vedea nicio lumină pe sub uşa camerei lui. Oare dormea? Bătu încet şi deschise uşa cu atenţie, uitându-se în interior. Lumina era slabă, aşa că nu putea vedea. Se aplecă, dorind să vadă mai bine…

Cineva o prinse de mijloc şi trase înăuntru, apoi o lipi de perete, îi puse mâna la gură, înăbuşindu-i scâncetele de uimire. Grace ar fi scăpat lumânarea dacă Jeffrey nu ar fi prins-o de mână.

— Ce naiba faci? întrebă el. M-ai speriat de moarte.

— Am bătut, zise ea defensiv şi trase de halatul care se desfăcuse.

— Ai bătut ca un copil – abia dacă s-a auzit, îi zise el făcând un pas în spate.

Încă purta pantalonii şi cămaşa. Se părea că stătuse

în întuneric, singura lumină fiind de la jarul din şemineu.

— Jeffrey…

El se întinse după încheietura ei, apoi o trase după el prin cameră, forţând-o să se aşeze pe un scaun în faţa focului. Aruncă o pătură peste ea şi se aplecă pentru a înteţi focul. Când flăcările izbucniră din nou, o privi.

— De ce ai venit?

— Pentru că nu ai venit tu la mine, zise ea şi se ridică, aruncând pătura şi punându-şi mâinile pe pieptul lui.

Îi putea simţi pulsul crescând sub palmele ei. El puse mâinile peste ale ei.

— Am multe pe cap, Grace.

— Ştiu, zise ea cu glas liniştitor. Şi eu sunt tulburată de ceea ce s-a întâmplat.

El o privi suspicios.

— Ce s-a întâmplat?

— Amherst, zise ea. Sora mea mi-a zis despre… indiscreţia lui.

Era evident că el nu se aşteptase ca ea să ştie.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli aşa, zise el, apăsându-i mâna în dreptul inimii lui. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. M-am ocupat de tot.

Grace încuviinţă. Presupusese că Amherst avea să se însoare cu acea fată, oricine era ea.

— Când? Unde? Când se vor căsători?

Jeffrey pufni şi îşi lăsă mâinile să cadă.

— Nu o să fie nicio nuntă.

— Atunci, ce ai vrut să spui când ai zis că te-ai ocupat de tot?

— John o să-i dea acelei femei tot ce are nevoie pentru a duce o viaţă liniştită şi pentru a creşte copilul, iar el va accepta un post în marina regală. Trebuie să plece din Londra. Nu face nimic în afară de a stârni haos şi scandal când e pe aici.

— Îl trimiţi departe? întrebă Grace, încercând să înţeleagă ce voia el să facă şi de ce. Asta e un pic cam… se opri.

— Da? întrebă el pe un ton calm, dar cu ochii

întunecaţi.

— Păi, cam lipsit de milă, dacă chiar vrei să ştii.

— Lipsit de milă, zici? replică el, îndreptându-se către şemineu. Eu aş spune că a-ţi dezonora familia şi numele este un gest lipsit de milă. Dar tu nu porţi povara numelui la fel ca mine. Acţiunile lui John ne afectează pe toţi.

Grace se gândi că asta era culmea ironiei, având în vedere întâmplările prin care trecuse el în ultima perioadă.

— Dar chiar trebuie să-l excluzi aşa, ca pe cineva care nu e demn de respectul tău? E fratele tău, până la urmă.

— Să-l exclud... Jeffrey pufni şi se întoarse pentru a o privi. Eşti de acord cu modul lui de a se comporta, Grace? Eşti de părere că e bine să ţii secrete faţă de familia ta?

— Nu...

— Atunci, crezi că e acceptabil să aduni datorii enorme şi să porţi copiii oricui îşi vâră mădularul în tine?

Grace suspină, şocată.

— Scuze, te şochează asta? o întrebă el, mergând mai aproape. Poate ţi se pare o dovadă de cruzime, dar e exact ce i-a făcut acelei femei. S-a culcat cu ea şi i-a făcut un copil pe care nu are de gând să-l recunoască. I-a dat cuvântul lui Sir Edmund, fără a avea nici cea mai mică intenţie de a-şi plăti datoriile. Mă lasă pe mine să mă ocup de tot. S-a transformat într-un proscris al societăţii. Şi-a redus şansele de a avea o soţie bună, şi Dumnezeu ştie că aici nici eu n-am fost de ajutor.

Ultima remarcă o răni pe Grace. Fără să se mai gândească, îl lovi cu pumnii peste piept.

— Câtă amabilitate din partea ta să te bazezi pe principii şi onoare, Jeffrey. Dar pentru noi, muritorii, sunt lucruri şi mai importante decât un nume. Noi putem suporta o vânătaie pe ici, pe colo. Dar tu? Tu pui atâta preţ pe asta, încât te-ai izolat de oamenii care te iubesc.

El strânse un pumn.

— Nu vorbi despre lucruri despre care nu ştii nimic. Sunt capul unei familii importante. O familie mare, care se întinde dincolo de fratele şi sora mea. Am verişori, două mătuşi, o nepoată şi un nepot. Nu ai idee prin ce chinuri am

trecut cu John – faptele lui ne-au afectat şi pe mine, şi pe ceilalţi membri ai familiei. Dar cum să mă aştept ca tu să înţelegi? Tu şi ai tăi nu aveţi probleme din astea. Nu vă pasă de decenţă.

Grace se simţi jignită.

— Nu ne pasă? explodă ea. Poate că familia mea nu este în totalitate ferită de scandaluri, dar te asigur că noi am trăit împreună cu adevărat, am iubit şi am râs. Tu poţi să spui la fel? Nu, nu poţi. Nu, nu se poate ca totul să fie perfect, Jeffrey! Nu poţi controla lumea din jurul tău.

— Cred că asta e o viziune confortabilă pentru familia Cabot, şi, oricum, e prea târziu pentru mine să încerc, izbucni el.

Grace se înfurie. Îl privi nervoasă, la doar câţiva centimetri de chipul lui.

— Spune ce vrei despre mine, nu-mi pasă. Părerile tale oricum contează mai puţin decât părerea mea. Dar el este fratele tău, şi ar trebui să-l protejezi în loc să-l izolezi şi să-i întorci spatele.

— Aşa e, zise Jeffrey, apropiindu-se de ea şi privind-o cu ferocitate. El este fratele meu, şi eu sunt singurul care-l poate transforma în omul care trebuie să fie. Dacă-l cocoloşesc, le fac un deserviciu şi lui, şi familiei lui. Ceilalţi merită protecţia mea la fel de mult ca John, nu crezi? Nu merită să fie protejaţi de scandalurile pe care el le creează? Nu merită să fie scutiţi pata ruşinii care le poate ruina viaţa şi lor, şi copiilor lor? Tu meriţi să porţi ruşinea căsătoriei surorii tale, pe lângă ruşinea ta?

Grace reacţionă fără a mai gândi – şi îl pocni peste faţă.

— Eşti un om nervos, *rigid* şi lipsit de sentimente.

El atinse locul în care ea îl lovise. Cu delicateţe.

— Iar tu eşti o femeie neglijentă care se lasă purtată doar de sentimente. Spune-mi adevărul – eşti îndrăgostită de John?

Întrebarea o şocă.

— Ce? Nu! Bineînţeles că nu!

El ridică din umeri.

— Pare o presupunere justificată, date fiind eforturile pe care le-ai făcut pentru a-l determina să te ceară în căsătorie.

— Asta nu e adevărat! exclamă ea, vădit ruşinată. Nu de asta.

— Atunci, de ce? întrebă el, prinzând-o de braţ. Spune-mi adevărul, Grace. De ce ţi-ai distrus reputaţia şi ai risca fericirea surorilor tale cu un asemenea gest deplorabil?

— Chiar vrei să ştii adevărul? întrebă ea, vocea tremurându-i de furie. Pentru că nu o să-ţi placă, şi s-ar putea la fel de bine să scapi şi de mine cum faci cu fratele tău.

— Vreau să ştiu adevărul, zise el scurt.

— Am făcut asta ca să-mi protejez familia. Înţelegi? Şi noi, cei din familia Cabot, suntem în stare să facem şi imposibilul pentru a ne proteja reciproc.

El miji ochii.

— Vrei să spui că ai făcut-o pentru bani?

Grace nu-i răspunse. Pur şi simplu, ridică bărbia. El se apropie de ea, studiind-o.

— Nu cred asta, zise el încet. Nu cred că o femeie ca tine s-ar vinde pentru bani. Eşti totuşi fiica vitregă al lui Beckington. Eşti frumoasă şi vii dintr-o familie nobilă. Cu siguranţă ai avut mulţi peţitori – chiar te-ai lăudat cu asta, din ce-mi aduc aminte. Atunci, de ce ai riscat atât de mult pentru averea lui John?

— Eu nu pot crede că un bărbat care pune atâta preţ pe decenţă şi care urăşte riscurile s-ar expune aşa cum ai făcut-o *tu.*

El o strânse puternic de cot.

— Oh, cu asta, cel puţin, suntem de acord, zise el, desfăcându-i funda de la capătul împletiturii şi trecându-şi degetele prin părul ei. Poate că suntem doi oameni cu nevoi mai mari decât suntem dispuşi să recunoaştem, nu crezi? Poate că sunt prea multe secrete pe care nu le putem împărtăşi.

Ea îl privi încruntată, iar el speră că încruntătura se

datora vinovăţiei. Se aplecă pentru a o săruta, dar Grace se feri şi ridică mâna între ei.

— Sunt prea… *nervoasă,* zise ea rece.

— Poate ai prefera ca John să fie în locul meu, bombăni el, pipăindu-i un sân.

Grace clocotea de furie.

— Poate tu ai prefera ca în locul meu să fie două femei. Am auzit şi eu secretele tale.

El pufni.

— Nu o să neg că am avut mai mult de o femeie în pat. Dar să nu faci greşeala de a crede că a fost vorba despre afecţiune sau iubire. Două femei sunt o partidă pe cinste. O femeie – tu – e mai mult de atât, continuă el, trăgând-o pe păr de parcă ar fi tras de o funie. Tu eşti suficient pentru mine, nu pricepi? Tu eşti cea pe care eu vreau să o satisfac.

Grace se simţi cuprinsă de fiori. Nu i se mai opuse când o sărută sau când o cuprinse în braţe. Avea dreptate – îşi dorise ca el să vină mai aproape, să o ducă în altă lume cu gura şi mâinile lui.

El trase de halatul ei, aruncându-l, apoi îi săltă cămaşa de noapte peste cap. O întoarse şi o împinse către fereastră, aşa că Grace fu nevoită să se sprijine de cadrul de lemn. El îi atinse abdomenul, apoi sânii şi începu să-şi frece mădularul între picioarele ei, făcând-o să se încingă de dorinţă. O întoarse şi o ridică, astfel încât ea să-i cuprindă mijlocul cu picioarele. O lipi de perete din nou şi o penetră cu o pasiune care o răvăşi.

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui.

— Ţi-am dat cuvântul meu, fără secrete, zise el pe nerăsuflate. Acum, e rândul tău. Poţi să fii sinceră, Grace? Poţi să-mi spui ce-ţi doreşti? Poţi să-mi spui unde vrei să-mi pun mâinile şi mădularul? o întrebă el.

Ea îi cuprinse gâtul cu mâinile şi închise ochii.

— Spune-mi, zise el din nou.

— Vreau… vreau să mă răvăşeşti, murmură ea. Vreau să-ţi simt mâinile şi gura peste tot, să te simt în interior…

— *Unde?*

— Pe sânii mei. Între picioare. Pe gât, pe braţe. Vreau sămânţa ta, vreau ca o parte din tine să crească în mine…

El suspină lipit de gâtul ei, penetrând-o nebuneşte, într-un ritm ce se potrivea cu pulsul lui Grace. El înălţă capul, îi îndepărtă părul de pe faţă ei şi o privi în ochi. În lumina scăzută a focului, Grace îi putea vedea dorinţa, şi asta o făcea să se topească. Nu-şi imaginase că putea simţi o asemenea apropiere de el. Văzu dorinţa pe chipul lui, expresia lui în timp ce ea ajunse la orgasm şi modul în care el o privi înainte de a i se alătura în valul de extaz.

Furia lor şi dorinţa li se domoliseră, dar Jeffrey o ţinea în continuare. Se întoarse, ducând-o către pat. Se întinseră, iar el o strânse aproape de el, punându-şi un picior peste ea. Grace suspină satisfăcută, îi atinse obrazul şi îi sărută buzele, apoi îi dădu o buclă umedă după ureche. Se simţea în siguranţă în braţele lui, se simţea dorită şi împlinită. El îi sărută umărul, iar Grace simţi că pluteşte.

— Spune-mi adevărul, îi şopti el.

Sau oare ea îi şoptise? Ea deschise ochii. Jeffrey îi sărută din nou umărul, însă de această dată simţi cum fiori de frică se strecoară pe sub pielea ei. Se ridică încet, trase de cuvertură pentru a se acoperi, îşi dădu părul pe spate şi inspiră profund.

— Mama mea e nebună, zise ea simplu, aşteptându-se ca el să urle, nevenindu-i să-i creadă, sau cel puţin să se închidă în el.

Însă el doar se întinse pe spate, uitându-se către foc.

— Acum doi ani, a avut un accident de trăsură la Longmeadow. S-a lovit la cap destul de rău. La scurt timp după, a început să uite lucruri mărunte. Totul s-a înrăutăţit acum. Trăieşte în trecut şi… Grace nu mai putea să respire şi-i venea să plângă. Nu-şi aminteşte cine sunt, zise ea, lacrimi rostogolindu-se pe obrajii ei, aşa că întoarse capul pentru a le şterge. De asta am vrut să-l prind în capcană pe Amherst. Eu şi Honor nu aveam la momentul respectiv nicio ofertă de căsătorie, iar când starea lui Lord Beckington a început să se înrăutăţească, şi mama să se poarte tot mai nebuneşte, am ştiut că trebuia să ne mişcăm rapid, altfel

nimeni nu avea să ne mai ceară. Nimeni nu avea să invite în sânul familiei patru surori şi o mamă nebună.

— De ce John? întrebă el, cu voce slabă. Aveai o înţelegere cu el?

— Nu, zise Grace repede. Părea abordabil, şi m-am gândit – stupid, ştiu – că avea să fie supărat la început, dar că în timp furia lui avea să dispară şi că avea să vadă totul ca pe o glumă, o întâmplare amuzantă, zise ea închizând ochii. Mi-e ruşine să spun toate acestea cu voce tare… Am fost atât de naivă şi de necugetată…

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? întrebă el. Când ţi-am zis eu adevărul despre… nebuniile mele… De ce nu mi-ai spus atunci?

— E o întrebare foarte bună, admise ea. M-am întrebat şi eu asta de mai multe ori. Adevărul e că nu ştiu, recunoscu ea. M-am temut că nu o să mă accepţi, pentru că vrei perfecţiune. Şi nu voiam să stric pacea dintre noi, mai ales că începeam să am sentimente pentru tine. Dar mai mult cred că e din cauza laşităţii, zise ea pe un ton lin şi încet.

Jeffrey întoarse capul către ea, iar lumina focului strălucea în ochii lui.

— Nu pot fi perfectă, Jeffrey, nici măcar pentru tine. E chiar imposibil, şi te rog să mă crezi când îţi spun că nu am reuşit să fiu aşa niciodată în viaţa mea. Toţi avem secretele şi dorinţele noastre, dar şi regretele, nu? Avem familii care nu sunt perfecte. Eu o am pe a mea, aşa cum e ea, dar nu aş schimba-o niciodată. Şi cel mai important e că nu aş vrea să schimb nimic. Îi iubesc pe toţi aşa cum sunt ei.

Ea putea să vadă licăririle din ochii lui, dar de această dată nu era atât de sigură că acele străluciri se datorau flăcărilor. El duse o mână pe genunchiul ei şi strânse.

— Tu crezi că sunt neînduplecat, că vreau perfecţiune. Dar eu sunt conte. Trebuie să mă gândesc la multă lume înainte de a mă gândi la mine.

— Ştiu, dar nu-i poţi controla, cum nici eu nu-mi pot controla surorile. Nu mă pot transforma în soţia perfectă pentru tine. Nu te pot forţa să nu mai numeri. Nu ştiu ce ţi-

a zis tatăl tău sau cum te-a făcut să crezi asta, dar nu poţi fi perfect şi nimeni nu se aşteaptă să fii.

El privi în altă parte.

— Indiferent de ce hotărâre ai lua în privinţa mea, aş vrea să ştii că eu te iubesc aşa cum eşti tu, zise ea, văzându-l cum tremură. Te iubesc, Jeffrey, continuă ea, punându-şi mâna peste pieptul lui. Şi nu-mi pasă că nu-ţi plac tablourile pe pereţi sau că nu poţi să suporţi mai mult de o culoare şi de un tip de floare în vaze, sau că nu-ţi plac câinii. Te iubesc aşa cum eşti.

El nu vorbi, dar puse o mână peste a ei.

Grace se întinse încet lângă el, din nou, aşezându-se peste pieptul lui. Era extenuată, secătuită emoţional. Pentru moment, se mulţumea să rămână în prezent, să simtă căldura trupului lui lângă al ei şi să nu se mai gândească la ce avea să fie a doua zi. Închise ochii şi adormi. Simţi degetele lui unindu-se strâns cu ale ei.

Mai târziu, se trezi brusc din cauza unor zgomote. Grace îşi aşeză părul, ridicându-se şi trăgând cuvertura peste ea. Soarele tocmai răsărea, iar Jeffrey nu era în pat. Îşi simţi inima nimicită de dezamăgire. Însă apoi, el intră din garderobă. Era parţial îmbrăcat, cu pantaloni şi cizme, o cămaşă şi o vestă. El îi zâmbi şi îi atinse faţa.

— Ai face bine să te pregăteşti, Lady Merryton. Domnişoara Barnhill numără paşii în faţa camerei mele, pregătită să-şi înceapă ziua. Şi pe lângă asta trebuie să-i scrii fratelui tău vitreg.

— Trebuie? întrebă ea nesigură.

El se spălă pe faţă şi apoi se şterse cu un prosop, apoi se stropi din nou.

— Trebuie, continuă el, ştergându-se iar. Aş vrea să-ţi cunosc familia în această seară. O să văd cine e mai nebun – eu sau mama ta.

Grace clipi. Jeffrey privi peste umăr la ea. Zâmbea.

— Era o glumă.

— Dar tu nu glumeşti.

El chicoti auzind-o.

— Presupun că nu, zise el.

Grace se înfăşură într-un cearşaf şi se ridică în genunchi.

— Eşti sigur?

— Da, sunt. Vrei să-i cunosc, nu?

Mai mult decât orice, mai mult decât aerul, decât mâncarea…

— Da, vreau. Foarte mult!

El se întoarse pentru a-şi termina ritualul de dimineaţă.

Grace rămase cu privirea aţintită la aşternuturi, cu mintea gonindu-i şi simţindu-se copleşită doar de ideea în sine.

— Grace… draga mea, zise el. Cuvântul suna atât de ciudat venind din partea lui, dat fiind că nu mai folosise vorbe de alint cu ea. Se întoarse către ea. Fără secrete de acum înainte. Îmi promiţi?

— Îţi promit, zise ea. Fără secrete.

Grace coborî din pat, îşi adună hainele şi se îmbrăcă. Încerca să-şi aranjeze rochia, când, dintr-odată, Jeffrey se întinse spre ea. O îmbrăţişă şi o sărută pe creştet, şocând-o cu acest val de afecţiune făţişă.

— Mă străduiesc, zise el şi se aplecă să-i sărute colţul buzei.

— Mulţumesc, zise ea.

El zâmbi.

— Fugi, acum.

Grace se îndepărtă de el şi porni către uşă. Se opri în prag şi privi înapoi.

Jeffrey se spăla din nou.

Capitolul 22

Jeffrey se simţi îngrozitor de jenat când John nu apăru la întâlnirea cu amiralul Hale, mai ales că amiralul acceptase doar ca să-i facă lui un favor, în cinstea memoriei tatălui lor, pe care îl cunoscuse îndeaproape. La

început, Jeffrey se gândise că John fusese reţinut undeva. După cearta teribilă din ziua anterioară, nu crezuse niciun moment că John avea să îndrăznească să-l provoace aşa, acum. Însă, pe măsură ce timpul trecea, iar amiralul se uita la ceasul de buzunar pentru a zecea oară, Jeffrey fu nevoit să accepte faptul că John nu venise intenţionat la întâlnire. Nu avusese nici cea mai mică intenţie de a accepta postul pentru care Jeffrey plătise cu vârf şi îndesat. Aşteptarea interminabilă îl făcuse pe Jeffrey să-şi simtă măruntaiele răsucindu-se încontinuu. Voia cu disperare să numere, dar fu nevoit să se mulţumească să se bată cu degetul de genunchi.

— Îmi cer scuze, zise Jeffrey când amiralul se ridică să plece. Nu am cuvinte pentru absenţa fratelui meu.

— Da, păi, o viaţă pe mare nu e pentru oricine, zise amiralul, aşezându-şi pălăria pe cap. Înţeleg că trebuie să te felicit pentru recenta căsătorie.

Bărbatul nu zâmbi, însă îl privi curios pe Jeffrey, ca şi cum se aştepta ca el să confirme dacă zvonurile erau adevărate. Jeffrey putea doar să-şi imagineze lucrurile care fuseseră spuse, bârfele care se răspândiseră şi care fuseseră răstălmăcite spre amuzamentul societăţii. Simţea nevoia de a număra crescând în interiorul lui.

— Mulţumesc, zise Jeffrey în cele din urmă, zâmbind slab.

Amiralul îl privi atent pentru câteva momente.

— Păi, zise el, aparent convins că Jeffrey nu avea să spună mai mult decât acel simplu mulţumesc, să ai parte de cât mai multă fericire cu soţia ta.

Jeffrey îl conduse pe amiral afară, unde începuse să plouă. Rămase acolo după ce trăsura amiralului plecă, cu ploaia udându-l în vreme ce pieptul i se ridică şi cobora cu fiecare răsuflare furioasă.

Nu se întâmplase nimic.

Jeffrey trebuia să înţeleagă asta, să accepte. Îl felicitase. Aşteptase să vadă dacă el avea să spună mai mult, ceea ce Jeffrey refuzase politicos. Şi nu se întâmplase nimic. Nu fusese obligat să stea închis în foaier cu orele. Nu

fusese băgat într-un dulap, lăsat acolo să plângă şi să strige după o mamă care nu avea să vină. Acceptase felicitările, iar amiralul îi urase o viaţă fericită şi o zi bună. Nu făcuse nici o remarcă urâtă.

— Milord! strigă dintr-odată un servitor de la clubul în care Jeffrey se întâlnise cu amiralul, deschizând şi ridicând o umbrelă deasupra capului lui. Milord, vă întoarceţi?

— Nu, mulţumesc, zise Jeffrey şi chiar îi zâmbi bărbatului. Plec.

Nu reuşi să dea de John. Fratele lui nu fusese văzut la White's şi nici la sala de jocuri din Southwark, pe care toţi tinerii creştini o credeau atât de amuzantă şi unde, spunea povestea, Honor Cabot venise şi-i făcuse acea propunere infamă de căsătorie lui George Easton. Nimeni nu-l văzuse pe John şi nimeni nu ştia pe unde umbla. Era ca şi cum pământul îl înghiţise, iar fratele lui dispăruse în aerul rece dens al Londrei. Din nou. În timp ce călărea spre Brook Street, Jeffrey se simţea neajutorat. El şi John mai trecuseră prin asta – refuzul lui John de a lua titlul în serios, insistenţa lui Jeffrey de a respecta tradiţia familie decentă şi de onoare – şi întotdeauna ajungeau la acelaşi rezultat. O ceartă între fraţi. Jeffrey îşi reaminti ce îi spusese Grace, că nu şi-ar schimba pentru nimic familia. Poate, se gândi el, încercase prea mult să-l schimbe pe John. Poate că păcatele tatălui său erau repetate prin insistenţa lui Jeffrey ca John să fie ceea ce credea el că şi-ar fi dorit tatăl lor. În loc să-i permită să fie cine era, cu toate defectele lui. Dar, dacă Jeffrey nu ar avea grijă de el, ce s-ar alege John? Cum avea să supravieţuiască? Oare era posibil ca John să fie complet fericit mulţumit de viaţa pe care o trăise? Jeffrey se temea ca nu cumva John să ajungă pe străzi. Un alt gând îl străfulgeră în timp ce călărea – câtă frică îşi făcuse cuib în inima lui. Frica de a nu fi descoperit, frica de a nu-şi dezamăgi familia, frica de scandal – toate se ascundeau şi creşteau în sufletul lui. Jeffrey se frecă la un ochi. Se simţea extenuat să fie omul care era, să îşi ducă traiul cu atâtea lucruri confuze, cu toate fricile care locuiau în el, răspândindu-se precum cancerul. Dumnezeule, cât îşi dorea

să fie liber.

Cât de recunoscător era că John nu părea să aibă acele frici. Şi, dacă nu le avea, cine era Jeffrey să i le inoculeze?

Jeffrey era la mijlocului drumului pe Brook Street, când, deodată, coti şi se întoarse către o altă parte a oraşului. Avea o idee despre cum să-l găsească pe fratele lui.

Jeffrey ajunse acasă mult mai târziu decât anticipase. Grace se plimba de colo-colo în foaier şi păru deosebit de uşurată când îl văzu. Era îmbrăcată de seară, într-o rochie verde cu argintiu care o făcea să arate precum un înger coborât din rai. Îngerul *lui.*

— Iată-te! strigă ea uşurată. Am crezut că te-ai răzgândit.

— Nu o să mă răzgândesc, zise el încrezător şi o sărută.

Astăzi luase câteva decizii cu privire la mai multe lucruri, iar prima era că voia să fie căsătorit cu această femeie, voia să facă mulţi copii cu ea şi voia să-i cunoască familia.

— O să întârziem, zise ea uitându-se la ceas. Augustine a trimis o trăsură pentru noi. E foarte încântat că o să-l onorezi cu prezenţa.

Jeffrey nu avea suficient timp pentru ritualurile lui, dar era încrezător că totul avea să fie bine.

— Aşteaptă în salon. O să cobor imediat.

Rămase la fel de încrezător şi când apăru în mai puţin de jumătate de oră, îmbrăcat în ţinută formală şi proaspăt bărbierit. Era atât de încrezător, încât îi zâmbi lui Grace atunci când o ajută să urce în trăsură şi o ascultă când ea îi povesti despre toate lucrurile pe care el trebuia să le ştie despre familia ei. Mercy, cea mai mică dintre fete, era plină de viaţă şi curioasă, întotdeauna gata să pună mii de întrebări pentru a afla cât mai multe despre tot. Prudence, următoarea soră, avea să se poarte de parcă această seară era cel mai plictisitor lucru pe care-l trăise, dar, în fapt, avea să memoreze toate cuvintele pe care Jeffrey avea să

le spună. Honor şi soţul ei, Easton, aveau să ofere sfaturi nesolicitate, mai ales că Honor se credea expertă la mai toate. Augustine avea să fie delicat, în timp ce logodnica lui avea să le urmărească toate mişcările pentru a găsi ceva odios de raportat mamei ei, o femeie îngrozitoare; iar apoi, mai era mama lui Grace, care nu avea să-i recunoască şi care avea să spună lucruri fără de sens şi nepotrivite. Când trăsura opri la reşedinţa Beckington, Grace părea îngrijorată.

— Eşti bine? întrebă ea, întinzându-se şi punându-şi mâna pe genunchiul lui.

— Grace, chiar sunt bine, zise el – şi chiar vorbea serios.

Asta până ajunse la uşă. Apoi, fu aruncat în haosul familiei Beckington, iar încrederea începu să-i slăbească, pornind de la vacarmul şi strigătele celor trei femei care alergau spre Grace, a patra urmându-le în spate. Jeffrey îi dădu servitorului hainele lor în timp ce vocile feminine, voioase şi puternice, îi sunau în minte precum loviturile de tobă. Cinci femei, toate îmbrăcate în rochii elegante, toate pălăvrăgind în acelaşi timp. Nu avea niciun semn – cum puteau să vorbească aşa şi să se mai şi înţeleagă? Cum de auzeau ce spunea cealaltă?

— Milord! Milord, fii bine-venit!

Jeffrey îl recunoscu pe Beckington, dat fiind că-l mai întâlnise o dată sau de două ori. Se grăbea atât de tare spre el prin foaierul mare, încât, pentru câteva clipe, Jeffrey avu impresia că urma să-l ia pe sus. Dar reuşi să se oprească la timp şi chiar să facă o scurtă plecăciune.

— Mulţumesc, zise Jeffrey. Mulţumesc pentru că ne-ai invitat…

— Sunt bucuros să vă am aici! zise el cu voioşie. Grace e precum o soră pentru mine! Oh, permiteţi-mi să fac prezentările. Îl ştiţi pe domnul Easton, nu? S-a căsătorit cu Honor, care e şi ea ca o soră pentru mine, spuse el râzând. Presupun că toate îmi sunt ca nişte surori, nu?

— Domnule Easton, zise Jeffrey şi îi întinse mâna.

— Milord, spuse Easton politicos.

Era cu doar câţiva centimetri mai înalt decât Jeffrey şi semăna cu răposatul duce de Gloucester. Şi, precum Gloucester, sau cel puţin din ce-şi amintea Jeffrey despre el, Easton avea nişte ochi remarcabili, albaştri şi strălucitori.

— Whisky sau vin? întrebă Beckington vesel. Avem de amândouă.

— Ah… mulţumesc, zise Jeffrey.

Oare avea de gând să-l servească în foaier? O privi pe Grace, care părea că-şi arăta pantofii mulţimii de femei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să vreţi să le aşteptaţi, zise Beckington. O să pălăvrăgească încontinuu despre pantofi şi cine ştie mai ce, cel puţin pentru încă zece minute.

— Augustine! strigă una dintre femei. Să nu îndrăzneşti să ni-l furi, zise o femeie cu părul negru şi ochii albaştri, care apăru în stânga lui George. Era în mod clar sora lui Grace, în ciuda diferenţei de culoare a părului – avea aceiaşi ochi expresivi că ai ei.

— Ce faceţi? întrebă ea, făcând o plecăciune perfectă. Eu sunt Honor Cabot Easton, sora lui Grace. Nu mă îndoiesc că aţi auzit destule despre mine, zise ea şi îi făcu cu ochiul.

— Eu, ah…

Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nici cea mai mică idee ce să spună.

— Nu o băgaţi în seamă, zise Easton cu glas jos.

— Mă bucur să vă…

— Şi despre mine? zise o alta, venind lângă Honor.

— Cerule, puteţi măcar să vă prefaceţi că mă lăsaţi să vă prezint? zise Grace, făcându-le pe toate să se oprească.

Îl prezentă pe Jeffrey doamnei Easton, care încă îi zâmbea de parcă împărtăşeau un secret, apoi lui Prudence Cabot şi, ultima, dar nu cea urmă, cu ochelari rotunzi, fu Mercy Cabot.

— Şi, bineînţeles, femeia care va deveni curând sora noastră, domnişoara Monica Hargrove.

— Păi… poate nu chiar soră, zise domnişoara Hargrove şi făcu o plecăciune.

— Foarte bine, foarte bine, dar nu-l înghesuiţi pe

oaspetele nostru! spuse Beckington şi le uşui pe toate, invitându-l pe Jeffrey într-un salon grandios.

Jeffrey era sigur că salonul avea mobilă de cea mai bună calitate, dar tot ce vedea şi simţea era portretul de deasupra şemineului, care atârna un pic strâmb. Se întoarse cu spatele la el şi o privi pe Grace. Ea îi zâmbi uşor neliniştită, de parcă simţise şi ea că ceva nu era în regulă şi se aştepta ca el să cedeze din clipă în clipă.

— Am fost nerăbdători să vă cunoaştem, milord! zise Beckington încântat. Mai ales draga mea domnişoară Hargrove, căci eu v-am mai văzut din când în când. Nerăbdarea mea era legată de dorinţa de a vă primi în familie ca pe un membru drag. Eu şi domnişoara Hargrove o să ne alăturăm cuplurilor căsătorite şi fericite până la finalul lunii.

— Cred că vrei să spui că o să ne bucurăm de propria noastră căsnicie fericită până la finalul lunii, dragul meu, zise domnişoara Hargrove.

— Da, bineînţeles.

— Staţi mult în Londra? întrebă Easton.

— Nu, zise Jeffrey.

Easton îl privea de parcă aştepta ceva mai mult.

— Ne este dor de reşedinţa Blackwood, interveni Grace, făcându-le pe toate surorile ei să o privească suspicioase. Ce? zise ea ca şi cum ar fi răspuns întrebărilor nepuse. Mi-e dor. E frumos acolo, şi am câini…

— Câini! strigă Mercy.

— Câini de vânătoare? Cei mai potriviţi.

Tânăra femeie suspină.

— Asta e îngrozitor!

— Mercy, să-l lăsăm pe Merryton să-şi organizeze partidele de vânătoare aşa cum vrea, zise Beckington. Cu toţii suntem vânători înfocaţi la Longmeadow, milord. Iar eu sunt un înfocat al sezonului de potârniche. Le văd mai bine, înţelegeţi, spuse el, făcând semn cu mâna către ochii lui. Iepurii, cu ei e altă poveste – sunt mult prea rapizi –, iar căprioarele… nici cu acelea nu am noroc. Tu?

— Eu le găsesc pe toate provocatoare.

— Să mă duc să o aduc pe mama, nu? o întrebă Prudence pe Grace. S-ar putea să mor de foame dacă nu o aducem jos curând.

La auzul menţionării lui Lady Beckington, toată lumea încremeni. Iar lui Jeffrey i se păru că toţi stăteau ca pe ace pentru a vedea ce avea el să spună sau să facă.

— Da, te rog, Prudence, zise Grace şi zâmbi.

Ceilalţi se apucară să discute în timp ce aşteptau. Jeffrey stătea cu domnii, încuviinţând la lucruri pe care era sigur că trebuia să le recunoască, dar ţinându-şi o mână la spate, lovindu-se constant pentru a stăvili valul de gânduri haotice. Număra, încercând să se calmeze. Singura mulţumire era că gândurile nu erau depravate, ceea ce el era mare lucru dat fiind numărul de femei tinere şi frumoase din jurul lui. Era o victorie personală.

O auzi pe Lady Beckington înainte să o vadă. Era destulă gălăgie – părea ca şi cum cineva se certa. Dar apoi ea apăru în salon, cu Prudence la braţ, cu ochii sălbatici. Lady Beckington părea obosită, constată Jeffrey, şi palidă. Dar încă putea vedea frumuseţea în ea, putea să vadă de unde moşteniseră cele patru fete ale ei acele trăsături frumoase.

— Milady, cât de frumos arătaţi în această seară, zise Beckington jovial şi întinse braţele pentru a o îmbrăţişa.

Dar Lady Beckington îl împinse şi se uită la mâneca ei. Beckington îi zâmbi cu tristeţe.

— Foarte rar mă lasă să o întâmpin cum se cuvine.

— Mamă, uite cine a venit, zise Honor. E Grace.

— Cine mi-a luat mantaua? o întrebă Lady Beckington pe Honor.

— Nu a luat-o nimeni, răspunse Mercy. E în foaier.

— Mamă? zise Grace. Vreau să ţi-l prezint pe soţul meu, Lord Merryton.

El înaintă, iar Lady Beckington întoarse capul. Îi zâmbi lui Jeffrey, dar surâsul ei era gol. Mâneca ei, observă el, era zdrenţuită, îi reaminti de cum se simţea el câteodată. Grace luă mâna mamei ei şi se aplecă lângă ea.

— M-am căsătorit, mamă. Cu un conte.

— Tu trebuie să fii fata nouă pe care a adus-o William pentru curăţenie, zise Lady Beckington curioasă.

— Oh, draga mea, şopti Prudence şi îi zâmbi cu părere de rău lui Jeffrey. William a fost tatăl nostru.

Lady Beckington se ridică. Îl privi pe Jeffrey, cu ochii limpezi. Îl cercetă atent, de parcă se gândea că-l cunoştea.

— Ştiu cine eşti. Ştiu totul despre tine, sir, zise ea.

Dar o spusese cu atâta seriozitate, încât, pe moment, Jeffrey păru nedumerit – părea ca şi cum ea îi spunea că ştia despre *el.*

— Unde a plecat menajera? întrebă ea dintr-odată, ochii întunecându-i-se şi ea devenind din nou confuză. Trebuie să facem curăţenie peste tot.

— Haide să luăm masa, mai bine, zise Honor, cuprinzând-o pe mama ei cu un braţ. Să vă conduc eu? îl întrebă ea pe Beckington.

— Da, bineînţeles, cum doreşte ea, zise el simplu.

*

Jeffrey o urmări pe Lady Beckington. Nu voia să meargă, dar fetele ei reuşiseră să o calmeze şi să o convingă. Se adunaseră la cină, iar Lady Beckington refuză iniţial să se aşeze şi începu să se joace cu mâneca.

— Veniţi des la Londra? îl întrebă Beckington pe Merryton, de parcă nici nu observa haosul din jur. Nu v-am văzut la club.

— Nu vin des la Londra, zise Jeffrey şi continuă politicos conversaţia, lovind podeaua cu piciorul.

Grace îşi puse o mână pe genunchiul lui pe sub masă. Această seară era grea pentru Jeffrey, dar cam aşa era viaţa lui, deci nu era nimic nou. Întotdeauna simţea acest tumult în el atunci când era în grupuri mari. Dar, după două pahare de vin şi câteva înghiţituri bune de raţă, Jeffrey începu să vadă lucrurile diferit – cel puţin în ceea ce privea acest grup. Toată lumea râdea. Această familie părea să se bucure cu adevărat de prezenţa celorlalţi. Al doilea lucru pe care-l observă era că nimeni, dar nimeni nu părea să o

dispreţuiască pe Lady Beckington. Chiar şi în nebunia ei, era una de-a lor. Era ceva atât de străin pentru el, încât avu nevoie de toată seara pentru a înţelege ce se întâmpla. Chiar şi domnişoara Hargrove, care vorbise foarte puţin, era atentă la Lady Beckington şi o ajută să ia masa fără urmă de ranchiună. Grace îi spusese că nimeni nu era perfect, dar, la finalul acestei cine, când el şi Grace îşi luară rămas-bun de la toată lumea, promiţând că aveau să mai vină, el se gândi că trebuia să-i spună că nu avusese dreptate. Acea cină de familie, în care fiecare accepta pe fiecare, fusese perfectă.

Capitolul 23

După ce Jeffrey apelase, cu o zi înainte, la domnul Ainsley, un mesager veni în dimineaţa următoare cu o scrisoare pentru el. Om de cuvânt, domnul Ainsley descoperise informaţia de care Jeffrey avea nevoie. Acesta din urmă plecă înainte ca Grace să coboare, lăsându-i vorbă că avea să o vadă la cină.

Călări prin oraş, prin hăţişul de străduţe, fără ritm sau motiv. Totul îl neliniştea, dar faptul că lovea constant în picior îl ajuta să continue. Pe Tomlinson Street, băiatul care îi luă calul pentru a-l păzi îi spuse că el nu o ştia pe domnişoara Louisa Peters, dar auzise de o doamnă Peters, şi îi făcu semn către o căsuţă.

Jeffrey se simţea inconfortabil când se gândea la doamna Peters, dar spera ca intuiţia să-l înşele. Înaintă către uşa vopsită în roşu şi bătu tare de patru ori. Printr-o fereastră deschisă, putea auzi scâncetele unui copil mic, iar asta îl făcu să se încordeze.

O tânără deschise uşa, cu un copilaş în braţe. Băieţelul părea să aibă câteva luni, avea obraji bucălaţi şi îmbujoraţi şi semăna atât de mult cu John, că Jeffrey avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi reveni.

— Da? întrebă ea, uitându-se la el şi analizându-i

hainele.

— Îmi cer scuze, o caut pe domnişoara Louisa Peters.

Femeia păli şi duse protector o mâna peste copil. Încercă să închidă uşa, dar Jeffrey se mişcă rapid şi vârî piciorul.

— Cine eşti? Ce vrei? întrebă ea.

Ceea ce Jeffrey voia cu adevărat era ca viaţa lui să fie diferită. Voia să crească copii care să aibă o viaţă mai bună decât cea pe care i-o arătase tatăl lui. Voia să fie eliberat de toate ciudăţeniile care-l chinuiau. Nu voia să fie un bărbat de care femeile precum cea de faţă se temeau. Se forţă să zâmbească.

— Ştiţi cine sunt, domnişoară Peters, iar de vrut vreau să-mi ţin nepotul în braţe.

Femeia clipi. Strânse copilul mai tare, vizibil înspăimântată.

— Nu…

— Louisa… lasă-l să ţină copilul, zise John, făcându-şi apariţia în spatele ei.

Era în cămaşă, fără eşarfă, arătând ca şi cum ar fi fost acolo de ceva timp. Părea la fel de neliniştit ca domnişoara Peters şi duse mâna pe umărul ei.

— Nu o să permit să se întâmple nimic rău. Nici fratele meu nu va permite asta.

Tânăra îi întinse cu reticenţă copilul lui Jeffrey. Când îl ridică, Jeffrey simţi o căldură gonindu-i prin sânge. Copilaşul se întinse după eşarfa lui şi trase de ea, chicotind, ceea ce-l făcu pe Jeffrey să zâmbească.

— Cum îl cheamă?

— Thomas, zise John. Thomas Donovan. Intră Jeffrey. Am atras şi aşa atenţia destul.

Casa era mică şi nu avea cine ştie ce mobilă, dar puţinele piese existente erau de cea mai bună calitate. În salon se găseau câteva mingi din lemn şi soldăţei de jucărie. Copilul se întinse după nasul lui Jeffrey. Bărbatul nu se mişcă şi-l lăsă să-şi aşeze mâinile micuţe pe nasul lui, apoi să se joace cu degetele în gura lui, în timp ce mama lui Thomas îi urmărea neliniştită. Jeffrey îi dădu copilul.

— Fiul tău este minunat.

— Mulţumesc, milord, zise ea şi duse creştetul copilului către obrazul ei.

Ridică o cârpă legată la ambele capete şi i-o oferi lui Thomas, care începu să o roadă.

— Ai ţinut un mare secret, îi zise Jeffrey fratelui său. Am crezut că micuţul abia s-a născut.

John nu-i vorbi. Se mişcă şi se aşeză între Jeffrey şi iubita şi copilul lor.

— De ce ai venit? întrebă John. Ce vrei?

— O întrebare excelentă. Jeffrey suspină şi îşi ridică pălăria de pe cap. Am venit să te caut. Am fost foarte supărat când am văzut că nu ai venit ieri. Voiam să vorbim.

— Ai spus tot ce aveai de spus, zise John tăios. Presupun că ştiu ce o să faci. Dar nu mă poţi ameninţa, Jeffrey. Nu ai ce să faci ca să-mi schimbi părerea sau sentimentele. Am un fiu, şi nu-l voi abandona. Am o soţie, şi nu o voi abandona. Dumnezeu ştie că nu am fost cine ştie ce soţ pentru ea.

Jeffrey era şocat. O privi pe tânăra femeie. Era frumoasă, cu părul blond şi ochii mari şi căprui. Îl lovi o imagine cu chipul ei, cu părul dat pe spate şi gemând de plăcere, cu gâtul ei frumos expus, dar privi către copil şi încercă să înăbuşe acele gânduri.

— Soţie, murmură el. Nu era ceea ce-şi dorise pentru John, dar până la urmă nici Grace nu era ce-şi dorise el pentru el.

— Sunt un crai, asta e adevărat, zise John. Dar nu-mi puteam scoate fiul în lume fără să fiu căsătorit. Şi... o iubesc pe Louisa. E foarte simplu.

Totul era foarte simplu până la urmă, nu? Această revelaţie remarcabilă îl lovi, pe el, cel care toată viaţa lui se ferise de orice vag semn de lipsă de cuviinţă.

— Îmi cer scuze, Louisa, m-a luat valul. Acesta este fratele meu, contele de Merryton.

Femeia făcu ochii atât de mari, că stăteau să-i iasă din orbite, însă făcu o reverenţă. Jeffrey încuviinţă. Duse mâna la spate şi o strânse pentru a înăbuşi dorinţa de

ordine. Se gândi la tatăl lor. Putea încă să-l vadă lângă ei, atât de clar, de parcă nu ar fi plecat niciodată, putea să-i citească nemulţumirea şi dezamăgirea din ochi. Jeffrey îşi dorea ca John să fi fost mai atent cu el şi mai ales cu Louisa – el ar fi putut să-şi revină din acest scandal, dar ea nu. John ştia asta, aşa că făcuse ceea ce trebuia. Îşi asumase responsabilitatea, iar pentru asta Jeffrey era mândru de el. Pentru prima dată în viaţa lui nenorocită, fratele lui îşi asumase responsabilitatea. Jeffrey suspină, aşezându-şi pălăria pe cap.

— Aş vrea o bere, zise el obosit. Poate două.

John îl privi atent.

— E o tavernă la capătul străzii.

— Vii? întrebă Jeffrey.

John schimbă o privire cu soţia lui, una pe care Jeffrey şi-ar fi dorit să nu o vadă. Nu aveau de ce să se teamă de el.

*

Taverna era plină, dar proprietarul îi recunoscu rapid ca fiind oameni din înalta societate şi îi conduse într-o cameră privată. Niciunul din ei nu vorbi la început, preferând să soarbă din bere şi să se gândească fiecare la ale lui. În cele din urmă, Jeffrey împinse halba deoparte, îşi sprijini coatele pe masă şi îl privi direct şi hotărât pe John.

— De ce nu mi-ai spus?

John pufni.

— Să-ţi spun? Ca să-ţi aud dezgustul? Să primesc lecţii despre cum am distrus numele familiei? Nu e evident de ce, Jeffrey? Nu mă interesează ce spui despre mine, dar nu vreau să aud asemenea prostii la adresa fiului meu.

Jeffrey merita asta, presupuse.

— Ştiu că această uniune nu este ceva ce tu ai accepta vreodată, zise John, apoi râse cu amărăciune. Cine ar accepta-o? Nu are zestre, tatăl ei este croitor… Scutură din cap. Dar mă face fericit. Iar nevoia mea de a fi tată pentru acel copil – un tată bun – mi-a întrecut nevoia sau

preocuparea pentru avere, continuă el, frecându-şi faţa. E o problemă şi asta, dar am o proprietate mică, pe care pot să o vând.

— Cu siguranţă, nu credeai că poţi ţine asta secret faţă de mine. Faţă de Sylvia.

— Nu ştiu ce să zic – am cam devenit experţi la a ţine secrete, nu-i aşa? spuse el, sorbind din bere şi apoi fixându-l cu privirea pe Jeffrey. Ştiu că te preocupă moşia Merryton şi scandalul care va urma. Dar m-am gândit la asta. Intenţia mea este să trăiesc retras, departe de societate. Poate într-un cătun, cum mi-ai sugerat şi tu…

— Nu, zise Jeffrey, scuturând din cap. Nu era întru totul sigur de ceea ce trebuia făcut, dar era sigur că acel copil nu trebuia ascuns şi nu trebuia să trăiască în ruşine. Ar trebui să trăieşti ca un Donovan, mândru de fiul şi de soţia ta. Este minunată.

— Ca un Donovan. Ce naiba înseamnă asta? Să trăiesc cu restricţii constante? Cu teamă?

Oare asta credea John despre Jeffrey? Că el se temea de societate?

— Ceea ce vreau să spun este că eu cred că trebuie să trăieşti exact pe dos faţă de cum ai zis. Deschis. Cu mândrie.

John clipi. Zâmbi trist.

— Cuvinte frumoase, dar eu nu am încredere în tine, Jeffrey. Eşti un om care a insistat toată viaţa lui că decenţa şi numele familiei sunt mult mai importante decât o soţie.

— Aşa am făcut, nu? zise Jeffrey absent.

Simţea larmă crescând în interior şi se lovi în genunchi. Protejarea numelui familiei fusese săditǎ în el de mic, de când fusese capabil să meargă şi să vorbească. Fusese cel mai probabil lucrul care-l împinsese către nebunie, nevoia constantă de perfecţiune, incapacitatea de a accepta imperfecţiunile. Asta se schimbase puţin când se uitase la Thomas.

— Dar ai un fiu, John.

— Iar tu ai dobândit o soţie cu o mamă nebună.

— Da, zise Jeffrey apăsat.

John privi către berea lui.

— Îmi cer scuze. Nu meritai să zic asta. Îmi pare rău, Jeffrey. Mai mult decât orice regret ce s-a întâmplat cu tine şi cu Grace. A fost vina mea…

— Nu, zise Jeffrey. Eu, cel mai probabil, aş fi amânat căsătoria toată viaţa, spuse el, sorbind din bere, încercând să facă adevărul amar să dispară odată cu berea. Ea mi se potriveşte, continuă el simplu.

Dar era mai mult de atât. Era cu mult mai mult decât atât. Jeffrey abia începea să înţeleagă cât de puternică şi de profundă era legătura lor.

— Ei nu i-a păsat niciodată de mine, zise John. Sper că ştii asta.

Jeffrey văzu fără să vrea o imagine cu Grace şi John.

— A fost o vreme, înainte de Louisa, când am crezut că Grace Cabot era una dintre cele mai frumoase femei din Londra. Dumnezeu ştie că am tot încercat să-i intru în graţii, dar nu m-a vrut niciodată, zise John ridicând din umeri. Însă, când a venit la Bath şi a încercat să mă ademenească… Nu şi-a dorit niciodată peţitori. Când am aflat despre boala mamei ei, am înţeles că voia să se căsătorească înainte de a fi prea târziu, înainte ca lumea să ştie că mama ei înnebunise şi să-şi piardă toate şansele.

Jeffrey studie masa plină de zgârieturi, gândindu-se la ironia situaţiei. La o primă vedere, ceea ce Grace făcuse era de neiertat, dar el înţelese că ea era îngrijorată pentru familia ei şi că voia să le asigure membrilor acesteia un viitor. Bine sau rău, făcuse ce ea crezuse că trebuia să facă pentru ei.

— Da, asta e. Totul a trecut.

— Mă bucur că ţi se potriveşte, zise John.

Nu doar că i se potrivea, ci reuşise să îl facă să se bazeze pe ea într-un timp atât de scurt. El crezuse că avea să facă faţă acestei căsnicii de la distanţă, dar Grace avusese un alt plan. Jeffrey îşi termină berea.

— Că tot a venit vorba despre Grace, trebuie să mă întorc la ea, zise el, ridicându-se şi aşezând câteva monede pe masă. Amândoi ne-am schimbat în ultima vreme, nu? Nu

ar trebui să fim duşmani.

— Nu, zise John, ridicându-se şi el şi întinzând mâna.

Erau mult mai multe de spus şi de făcut, dar, pentru moment, Jeffrey se simţi uşurat.

— Ai grijă de nepotul meu.

John zâmbi.

— Mulţumesc pentru… înţelegere. Jeffrey. Nu am crezut că…

— Nu m-ai crezut capabil de asta, zise Jeffrey. Sincer, nici eu, spuse el, şi ieşi zâmbind.

Avea multe de rezolvat – odată ce vestea despre căsătoria şi copilul lui John avea să se răspândească, speculaţiile aveau să curgă. Aveau să fie şi oameni care aveau să-i respingă, dar, pentru prima dată în viaţa lui nenorocită, Jeffrey nu mai simţi acel val de incertitudini crescând. Abia dacă numără în vreme ce călărea.

Se gândi la Grace şi la cât de multe îi arătase în scurtul timp de când erau împreună. Se gândi la mama ei şi la modul în care familia ei îi acceptase nebunia. Se gândi la lucrurile ridicole şi necugetate pe care le făcuse în Bath – dar toate aveau acum sens pentru el. Grace încercase să-şi protejeze familia de societate şi de scandal, la fel cum Jeffrey încercase să-şi protejeze fratele de societate şi de scandal. Trebuia totuşi să admită că-i admira puterea şi dorinţa de a se sacrifica de dragul familiei. Şi cu siguranţă trebuia să recunoască şi să admire faptul că, în ciuda circumstanţelor căsătoriei lor, Grace încercase să fie o soţie bună.

Lucrurile se schimbaseră în dezordinea complicată a sentimentelor şi a nevoilor lui. Era cu adevărat schimbat – putea să simtă asta până în măduva oaselor, o dovadă fiind faptul că obsesiile lui îşi pierduseră din intensitate.

Pentru prima dată în viaţa lui, simţea dragoste. O dragoste dulce, asimetrică, haotică, imperfectă.

*

Mercy auzise pisicile, dar Grace le adunase şi le

aşezase într-o cutie, aducându-le în salonul din reşedinţa Merryton din oraş. Cox părea gata să leşine, dar Grace şi surorile ei puseră cutia pe podea şi adunară pisicile abandonate.

— Ce o să zică Merryton? întrebă Honor în timp ce-i permise unui pisic negru cu o lăbuţă albă să se gudure la gâtul ei.

— Nu o să zică mai nimic, spuse Grace. Dar nu o să-i placă, adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Honor.

— E foarte tăcut, nu-i aşa? întrebă Mercy, ţinând un pisoi gri dungat. Reşedinţa Blackwood e mare?

— E enormă şi destul de veche.

Mercy clipi.

— Ai auzit ceva sunete ciudate? Sunete de paşi sau poate pe cineva plângând?

Grace râse.

— Nu am auzit altceva în afară de vânt.

— Pot să pariez că e bântuită, zise Mercy cu seriozitate. Majoritatea caselor vechi sunt.

— Mercy, pentru numele lui Dumnezeu! se plânse Prudence, ridicând pisica aurie care se culcuşise în poala ei şi care îi privea atent pe ceilalţi pisoi. Ce vreau eu să ştiu este ce s-a întâmplat în acea noapte în Bath, zise ea şi se aplecă, privind-o atent pe Grace. Nu ai făcut ceva îngrozitor, nu?

Honor râse.

— Pari deosebit de captivată, Prudence. Cred că mai degrabă speri că a făcut.

— Păi, da, zise Prudence. Nu e nicio distracţie când ne ţinem de etichetă, nu?

— Nu, nu e, admise Grace. Bine, vă spun.

Grace începu să mângâie pisoiul cenuşiu cu ochi verzi şi le povesti surorilor ei tot ce se întâmplase în acea seară în Bath… Sări peste câteva detalii mai delicate, dat fiind că Mercy şi Prudence erau prea tinere pentru a le auzi. Era pe punctul de a le povesti despre Molly Madigan şi pisica ei uriaşă, când apăru soţul ei. Intră în salon şi se dădu un pas înapoi, uitându-se la pisoii care săreau pe lângă cele patru

femei care stăteau pe jos.

— Oh, zise Grace şi se ridică repede. Nu te aşteptam atât de repede.

— Da, zise el, încă uitându-se la pisoi.

— Ai dreptate, Grace. Nu a zis un cuvânt despre ele, comentă Mercy, uitându-se la el.

— Mercy, taci! mormăi Honor, ridicându-se şi ea.

— Ne cerem scuze, zise Grace, dar pisoii erau abandonaţi şi nu am putut să îi lăsăm.

— *Tu* nu ai putut să îi laşi, zise Honor.

Grace o privi dojenitor pe sora ei.

— Bine, eu nu am putut să îi las. Dar Honor a fost de acord să ia două. Mercy şi Prudence câte una, şi eu voi avea una…

— Nu mă interesează pisicile, zise Jeffrey, surprinzând-o, şi îşi împreună mâinile la spate. Făcu un semn cu capul către surorile ei. Poţi să iei cât de multe vrei, zise el, privind-o pe Grace. Putem să vorbim?

— Da, bineînţeles, spuse ea, şi îi dădu pisoiul ei lui Mercy. Nu îi mângâia prea tare. Sunt încă mici, continuă ea, apoi îl urmă pe Jeffrey afară.

El o conduse în biroul lui şi închise încet uşa.

— L-ai… găsit? întrebă ea, uimită cât de ezitant suna.

— L-am găsit.

Grace suspină şi închise ochii, imaginându-şi cele mai rele lucruri. O fugărise pe acea femeie, îl făcuse pe John să accepte acel post la marină. Indiferent de cât de dezamăgită era de John, o durea sufletul pentru acel copil.

— Chiar nu ai sentimente? întrebă ea încet. Oamenii mai greşesc.

El strânse din dinţi şi se uită la podea preţ de câteva clipe. Grace era sigură că el număra, obsedat de a ţine impecabil numele familiei. Ceea ce însemna că adevărul va aduce inimi frânte şi secrete, toată lumea trăind în întuneric odată cu el.

— Trebuie să înţelegi…

— Nu trebuie să o spui, îl întrerupse ea. Înţeleg. O parte din mine înţelege prea bine. De aceea am fost în

magazinul de ceaiuri în acea noapte, încercând să menţin aparenţele şi legăturile. Dar cu ce rezultat? întrebă ea mai mult pentru ea decât pentru el.

— Dacă mă laşi să termin, zise el. Tu trebuie să înţelegi mai mult decât oricine cât îmi este de dificil să accept ceea ce a făcut John. Pentru că sunt nebun, pentru că fără ordine şi simetrie sunt pierdut. Fără ele, lumea mea e în haos. Tu trebuie să înţelegi asta.

— Încerc, zise ea deznădăjduită.

— Atunci, trebuie să ştii cât de... Vocea i se stinse, şi strânse pumnul într-o parte. Tu trebuie să ştii ce înseamnă când îţi spun că m-ai schimbat. Dragostea ta, acceptarea ta m-au schimbat. Când mă uit la tine, fricile din interior încep să dispară. Pot să văd posibilităţi – nu le pot cuprinde pe toate încă, dar măcar le văd –, şi am nevoie de tine, Grace. Am disperată nevoie de tine.

O şocase. Grace rămase locului, uitându-se uimită la el, lăsând acele cuvinte să-i pătrundă în minte şi în suflet. Jeffrey strânse din dinţi şi se lovi cu mâna de opt ori în picior.

— Mi-am văzut nepotul. L-am văzut pe John în el. Am văzut posibilităţile întinzându-se în faţa lui, şi vreau ca el să aibă parte de toate. Vreau să ştie că este iubit. Nu o să-l forţez pe John să accepte acel post. Nu o să-l presez nici să-l aducă pe Thomas pe aici.

Grace suspină.

— Nu i-ai alungat?

El scutură din cap.

— L-am lăsat să facă ce trebuie.

Acel gest putea să pară minuscul în ochii altcuiva, dar Grace înţelese cât de greu îi fusese lui John să facă asta, să se lupte cu el însuşi, cu propria fire.

— Oh, Doamne, zise ea şi nu se putu abţine să nu-i atingă faţa.

Jeffrey închise ochii şi se sprijini în palma ei, îi sărută pielea.

— Cât de greu trebuie să-ţi fi fost. Sunt atât de... uşurată şi atât de mândră de tine, Jeffrey.

— Da, păi, nu ştiu dacă o să reuşesc să nu mă mai gândesc la asta obsesiv, să nu mă îndoiesc, să nu… Dar mă simt un pic mândru de mine.

Ea zâmbi.

— Te iubesc, spuse el. Nu o să fie uşor, nu o să scap de această boală. Dar te iubesc, Grace, şi promit să te iubesc aşa cum eşti.

Ea nu putea să-şi dorească o declaraţie mai emoţionantă. Suspină uşurată şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.

— Nu am fost niciodată în viaţa mea atât de fermecată, milord, zise ea şi-l sărută.

Mâinile lui începuseră să-i cutreiere trupul, dar zgomotul făcut de surorile ei în foaier îi făcură să ridice capetele.

— Mercy, ţi-am spus să fii atentă! o auziră pe Prudence spunând.

— Nu o să-l mai găsim.

— Oh, nu! Ar trebui să merg să văd ce năzbâtie au mai făcut, zise ea şi-l mai sărută o dată.

Era ciudat, gândi ea, cum se schimbase lumina din ochii lui. Ca şi cum zidurile dispăruseră. Era curios, gândi Grace, în timp ce plecă pentru a ajuta la găsirea pisoiului pierdut, cum soarta transformase ceva atât de îngrozitor – acea noapte din Bath, în mod special – şi făcuse ca totul să se aşeze cum trebuia pentru atâta lume.

Auzi mieunatul pisoiului şi îl văzu într-un colţ, în apropiere de locul în care era suportul pentru umbrele. Îl ridică şi îl duse la piept, simţind în toată fiinţa torsul pisoiului şi intensitatea sentimentelor ei pentru un conte singuratic.

Epilog

1816

Era vară la reşedinţa Blackwood, iar coridoarele lungi şi întunecate fuseseră transformate de copiii care se adunaseră aici. Jeffrey nu mai folosea coridorul pentru a-şi stăpâni nebunia – cum ar fi putut să facă asta? Era plin de jucării aruncate care încotro, păturI uitate şi bucăţele dintr-o casă care pentru el părea dezmembrată de mâini micuţe.

Jeffrey îi iubea pe copii, pe toţi. Cu toţii îi luminaseră inima într-un mod pe care nu-l crezuse posibil. Ar fi vrut să aibă zeci dacă era posibil şi câteodată se întreba dacă nu chiar aşa avea să se întâmple, dat fiind că nu-şi putea lua mâinile de pe soţia lui. Gândurile lui lascive şi pervertite erau încă acolo, dar îi erau toate dedicate lui Grace.

Cât de norocos era că soţia lui avea un apetit de-a dreptul impresionant. Întotdeauna era un partener dornic, indiferent de cât de mult se afundau în imaginaţia lui.

Grace voia mai mulţi copii şi ea – dar haosul colectiv făcea boala lui greu de suportat. Teama lui de a nu o răni pe Grace devenise teama de a nu le face rău copiilor. Erau aşa mici, cu oase atât de fragile. Şi atât de mulţi. În prezent, erau opt în casă, ceea ce, într-un mod ciudat, îl liniştea. Doi erau ai fratelui său, John, doi ai surorii lui, Sylvia. Trei erau ai lui Honor şi George Easton. Easton îşi reconstruise averea pe care o pierduse, iar acum credea că naşterile erau ceva ce trebuia făcut o dată pe an, când se numărau câştigurile. Ultimul copil era al lui, fiul său, James Donovan, viconte Ashton. Grace urma să nască al doilea copil al lor în toamna acelui an. Familia mare şi extinsă lua în fiecare seară cina în proaspăt renovata sală de mese, unde Jeffrey se obişnuise să nu se uite la tablourile de pe peretele din est. Două dintre ele nu erau aşezate cum trebuia, dar nu avea nicio şansă să o convingă pe Grace de asta. Ea insistase că fuseseră făcute măsurători de patru ori. Încercase să vadă lucrurile ca el, dar trăsese linie când se ajunsese la faza cu numărat de opt ori.

Oricum, Jeffrey reuşise să-şi controleze disconfortul faţă de tablouri şi admisese că Grace avea dreptate – camerele păreau mai puţin sumbre decât când trăise el singur aici. După cina în familie, toţi se retrăgeau în salon,

unde Grace nu era lăsată să cânte la pian, dat fiind că talentul ei nu se îmbunătăţise. Mercy, care acum avea şaptesprezece ani, cânta la fel de prost precum Grace şi era împăcată cu asta.

— Dacă nu cânţi la pian cum trebuie, nu eşti invitat să cânţi, îi explicase ea lui Jeffrey, zgâindu-se la el cu ochii ei albaştri din spatele ochelarilor rotunzi.

Dar, cum Mercy nu-şi făcuse debutul în societate, surorile ei insistau ca ea să cânte în fiecare seară, cu speranţa că aveau să se simtă îmbunătăţiri. Jeffrey încercase să le spună că nu era logic să-i facă asta lui Mercy – era rugată să cânte tocmai pentru că nu avea talent –, dar Mercy putea să fie destul de încăpăţânată când voia. Aşa că Jeffrey înţelegea perfect de ce erau discuţii cu privire la posibilitatea de a o trimite pe Mercy la o academie pentru tinere domnişoare, pe continent. În sinea lui, se temea de asta.

Modul în care ea cânta era atât de groaznic, încât câinii – erau patru acum, toţi cu diverse defecte – începeau să urle. Asta le irita şi le stârnea pe pisici. Jeffrey nu ştia sigur câte erau acum, dat fiind că unele stăteau pe afară, dar văzuse cel puţin trei hoinărind prin casă. După interpretarea groaznică a lui Mercy, de obicei cânta Prudence, spre încântarea tuturor. Prudence era în mod clar cea mai talentată dintre surorile Cabot, iar Jeffrey spunea asta des. Dar el observase că în ultimele două săptămâni interpretarea lui Prudence era mai puţin armonioasă. Îi spusese lui Grace că era posibil ca Prudence să fie marcată de povara îngrijirii mamei lor. Grace şi Honor aveau copii de îngrijit, iar Mercy… era Mercy.

— Dar mama trăieşte cu noi acum, zisese Grace. Pru nu mai are responsabilităţi. Cred că dispoziţia ei o să se îmbunătăţească.

Din păcate, starea lui Lady Beckington se înrăutăţise. Acum, vorbea foarte rar şi era în mod special ataşată de un ghem de sfoară. Toţi, împreună, toţi copiii ei şi soţiile lor, hotărâseră că era bine ca ea să vină şi să locuiască la reşedinţa Blackwood. Nu mai avea nicio speranţă la Londra,

unde până şi doctorii se dăduseră bătuţi. Aici, două femei din Ashton Down fuseseră angajate pentru a o îngriji zi şi noapte, pe lângă Hannah.

Povara nu mai era pe umerii lui Prudence. Dar ceva o deranja. Poate era şi faptul că avea douăzeci şi unu de ani şi nimeni nu-i făcuse vreo cerere în căsătorie. Prudence era uimitor de frumoasă, dar Sylvia, care fusese în Londra pentru ultimele două sezoane, dat fiind că acum copiii ei erau suficient de mari, îi spusese lui Jeffrey că, în ciuda aspectului lui Prudence şi a comportamentului fermecător, nu avea oferte. „Prea multe scandaluri", spusese Sylvia.

Jeffrey se simţise inconfortabil auzind asta. Ţinea la Prudence. Într-o seară, după cină, după ce Mercy le chinuise din nou auzul, iar Prudence cântase o melodie melancolică, ce-l făcuse pe George să-şi pună de două ori mai mult whisky în pahar, veni vorba că domnişoara Amelia Hawthorne, care era o cunoştinţă a surorilor Cabot, avea să meargă la fratele ei, în India.

— Călătoreşte singură? întrebă Mercy, vădit încântată de idee.

— Nu *singură,* prostuţo, zise Honor. Are însoţitoare.

Jeffrey înghiţi în sec, încercând să alunge imaginea care se forma în mintea lui – o tânără femeie şi guvernanta ei.

În general, nu se mai gândea la alte femei, dar din când în când…

Grace îi atinse mâna, iar el îşi dădu seama că iar lovea cu degetele. Îşi făcuse un obicei din a-l atinge pentru a-l linişti când începea să numere.

— Oh, Doamne, zise Sylvia. Nu mi-ar plăcea să merg până *acolo.* Pare mult prea înşelător, e o călătorie lungă şi se pot întâmpla multe lucruri. George a pierdut o barcă pe acel drum.

— Adevărat, zise George, dar sute de nave călătoresc fără probleme.

— Asta mi-ar plăcea tare mult să fac, zise Prudence şi apăsă o clapă pe pian. Să văd lumea.

— *India?* întrebă Honor şi apoi râse.

— De ce nu India? E cel puţin la fel de interesantă ca Bath.

— Pru, nu glumi cu asta, zise Honor în timp ce smulse o figurină din mâna fiicei ei. Gândeşte-te la pericol. Sylvia are dreptate – riscul să se întâmple ceva rău e prea mare.

— Da, bineînţeles, Honor, zise Prudence scurt şi se ridică. Doamne fereşte să mă pun în calea pericolului, continuă ea şi îşi dădu ochii peste cap.

Ieşi, lăsându-i pe toţi să uite curios după ea.

— Ce naiba am spus? întrebă Honor.

— Ai pomenit despre pericol, zise Mercy.

— De ce ar nemulţumi-o asta? întrebă Grace.

Mercy ridică din umeri şi îşi aşeză ochelarii.

— Poate vrea pericol. E destul de plictisitor aici.

Honor şi Grace se priviră şi râseră.

— Mercy, zici cele mai absurde lucruri, comentă Grace.

Jeffrey observă că Mercy nu râse cu surorile ei. El presupunea că Mercy ştia ceva despre starea lui Prudence şi nu voia să spună.

Dumnezeule! se gândi la fiul lui, de doar doi ani. Se gândi la săptămânile, lunile şi anii care aveau să vină. Cum avea să-l lase pe James în lume? Cum avea să suporte asta? Cum avea să scape de teama că putea să fie rănit? Dumnezeule, dacă următorul copil avea să fie o fată?

Ridică privirea şi se uită către Grace. Ea îi zâmbi şi îşi frecă mâna de burtă. Nu putea să suporte asta, pur şi simplu nu era posibil. Grace râsese de ceva ce spusese Mercy, ceea ce nu-i convenea deloc acesteia, iar acum se certau. Ce haos în familia asta!

Dar în tot acel haos creştea o dragoste pe care nu o mai cunoscuse niciodată, iar pentru asta era profund recunoscător.

Era perfect.

Sfârşit